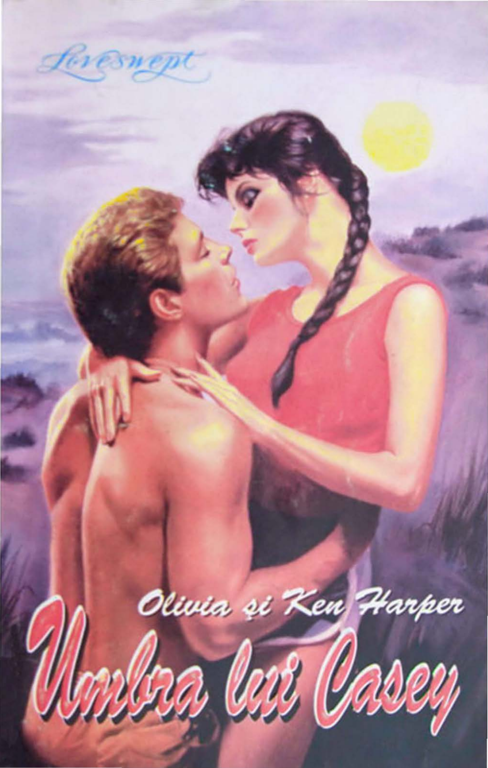

Loveswept
Olivia și Ken Harper
Umbra lui Casey

Olivia şi Ken Harper

Umbra lui Casey

Casey's Cavalier

traducere de Cristina Nicolae

Editura Miron
1994

ISBN 9739505735

Capitolul 1

– Uff, bine că s-a terminat. Gemînd, Casey O'-Neil se lăsă să cadă pe bancheta din cămăruța de lîngă salonul principal de recepții, își întinse picioarele pe un scaun – nu înainte de a-și fi descălțat pantofii – și-și mișcă degetele ușurată. Simțea furnicături de la glezne pînă la genunchi și, în sus, spre coate. Să-i ia naiba de pantofi, se gîndea privindu-și îngrijorată degetele care o ardeau. De obicei purta mocasini, tenişi sau sandale în barete. Pantofii incomozi, din piele, îi nenorociseră picioarele.

Scoase acul din pălărie şi, zîmbind uşurată, o aruncă în cealaltă parte a camerei. Nu-i plăcuse de la bun început, cu două luni în urmă, cînd i-o arătase sora sa. Modelul îi subţia şi mai mult figura şi aşa destul de ascuţită, iar rozul-pal dădea buclelor şaten-deschis nuanţe de culoarea morcovului.

Ochii ei, de un verde-deschis de obicei blînzi o priveau cu duşmănie. Ar fi trebuit să se ridice şi să o ia de acolo, dar nu avea nici un chef. La plecare, probabil, o va face uitată şi, dacă Bridget o va întreba ce-a făcut cu ea i-ar pretexta că i-o zburase vîntul. Oricum, Bridget nu-şi va aminti cum fusese vremea în ziua în care se măritase.

Casey îşi încrucişă picioarele, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Doar cîteva minute, îşi propuse ea. Avea nevoie de puţină linişte înainte de a se alătura petrecerii pe care cealaltă soră a ei o organizase pentru cei prezenţi la cununie. Dar, mai întîi de toate, se gîndi ea, trebuie să se repeadă neapărat pînă acasă şi să-şi schimbe rochia aceea insuportabilă, cu ceva lejer. Sora ei mai mare, Agnes, va face probabil apoplexie, cînd o va vedea la petrecere în blugi şi tricou.

Tot corpul îi fu străbătut de o senzaţie ciudată

și plăcută. Pleoapele i se îngreunară și-și dădu seama că nu va fi în stare să mai deschidă ochii, oricît ar fi încercat. I se făcuse somn... somn... somn.

Se trezi cîteva ore mai tîrziu, odihnită și bine dispusă. Habar n-avea cît dormise. dar puțin îi păsa. Poate Agnes nu i-o fi simțit lipsa, cu toate că nu apăruse deloc la petrecere.

Se ridică de pe banchetă căutîndu-și pantofii. În momentul în care haina căzu pe jos, la picioarele ei, își dădu seama că în timpul somnului o învelise cineva. Se întrebă, încruntată, a cui o fi și cine o acoperise.

– Bine că n-ai sforăit.

Casey se întoarse brusc și privi în direcția din care auzise vocea malițioasă a bărbatului care se apropia agale, ștergînd de praf pălăria pe care ea o azvîrlise în cealaltă parte a camerei. Înalt, lat în umeri, cu alură de jucător de baseball, era tot ce distingea în întunericul care se lăsase în cameră. Nu-i vedea bine trăsăturile feței, în schimb, avea o voce plăcută, caldă, puțin nazală, probabil o reminiscență a accentului tărăgănat al celor din Sud, de care se străduia să scape.

Curajoasă, Casey îi replică cu tupeu.

– Şi dacă aş fi sforăit? Se aplecă şi ridică haina, o scutură de praf şi i-o întinse zîmbind conciliant.

– Cred că am fi anulat căsătoria, luna de miere la Veneţia, am fi vîndut locuinţa din Carmel, am fi renunţat la cei doi copii şi la călătoria în jurul lumii după ce i-am fi expediat la colegiu. Îşi îmbrăcase între timp haina care-i făcea umerii îngrozitor de laţi.

Casey chicoti.

– Eşti, probabil, unul din prietenii trăzniţi ai cumnatului meu care te-a trimis să mă aduci pe sus la petrecere. Oftă. Constat, cu tristeţe, că încă nu s-a terminat. Aşa speram.

Străinul rîse încet şi întinse mîna stîngă să ia pălăria, iar dreapta o duse în dreptul inimii.

– Îmi dau cuvîntul că nimeni nu m-a trimis după tine. Şi nu, nu sînt prietenul cumnatului tău. Zîmbi. Ai dinţi uimitor de albi. Deşi, dacă vei juca corect, el şi cu mine am putea deveni cumnaţi.

Casey îşi luă pălăria şi-l privi atent, întrebîndu-se de ce oare nu-i era teamă să stea singură cu o persoană complet necunoscută, mai ales că, mai mult ca sigur, nu era în apele lui. În ciuda faptului că se înserase, că în cameră nu erau de-

cît ei doi şi că el, oricînd, ar fi putut-o supune la cine ştie ce, se simţea cît de poate de liniştită.

– Atunci, dacă nu eşti unul din tipii ăia, cine eşti?

– Michael Cooper. Tu?

– Casey. Casey O'Neil.

– Nasol, spuse el în şoaptă şi oftă. În privirea lui sfredelitoare apăru o umbră de regret. Lui Casey începu să i se facă frică. Părea destul de inofensiv, dar cuvîntul acela o neliniştise.

– Cum adică? îl întrebă ea precaut, îngustîndu-şi ochii şi plimbîndu-şi privirea peste silueta lui atrăgătoare.

– Pentru că, domnişoară O'Neil... eu sînt...

Nu ştiu nici ea de ce, dar, în acel moment, fu convinsă că avea în faţă un alt agent procedural. Reacţionă cu o prezenţă de spirit pentru care însăşi Sarah Bernhardt ar fi invidiat-o. Scoase un ţipăt.

– Ah! Îşi duse mîna la piept şi se prăbuşi pe banchetă cu un gest teatral, străduindu-se să pară că abia mai respiră.

– Ajutor! gemu, şi-i întinse o mînă care tremura. Îl imploră. Te rog...

În cei trezeci de ani ai săi, Michael Cooper nu

se mai simţise niciodată atît de neajutorat. Mirosea de la o poştă citaţiile pentru neplata impozitelor, scandalurile conjugale şi falsurile de documente compromiţătoare, afacerile cu automobile, nave şi containere. Pe cei care se eschivau îi găsea şi în gaură de şarpe. Era cel mai grozav copoi din ţinut.

Dar niciodată nu urmase cursuri de prim-ajutor în caz de urgenţe cardiovasculare. Privind-o năucit pe Casey, începu să-şi regrete ignoranţa în acest domeniu. Îşi trecu, nervos, mîna prin părul negru, neluîndu-şi privirea de la figura chinuită de durere. E prea tînără pentru a suferi un infarct, se gîndi el, dar mai ştii. Nimeni nu-l informase în legătură cu starea sănătăţii ei. Dădu din cap nemulţumit că acest amănunt îi scăpase.

Doamne, în ce hal arată!

– O să anunţ pe cineva, îi promise, făcînd un pas înapoi. Serviciul de urgenţă...

– Grăbeşte-te, spuse ea cu voce răguşită, lăsîndu-şi braţul moale să atingă podeaua. Te rog! adăugă în şoaptă, prefăcîndu-se.

Alergînd spre hol, Michael se căută de fise, rugîndu-se să găsească un telefon. Întîi voi anunţa Serviciul de urgenţă, apoi Salvarea, se gîndea

el, aruncîndu-i o ultimă privire lui Casey care stătea întinsă pe banchetă.

Casey îl urmărise cu coada ochiului. Cînd nu-l mai văzu se ridică, îşi aranjă rochia şi se încălţă. Furioasă, îşi spuse că individul avea tupeu dacă încercase să-i dea citaţia chiar în ziua căsătoriei surorii ei. Străduindu-se să păşească normal părăsi în grabă clădirea.

Afară, izbucni în rîs, gîndindu-se la agentul procedural şi la omul care îl tocmise, Pablo Cadenas.

Putea număra pe degetele de la o mînă şi încă îi mai rămîneau, cîte zile fusese măritată cu Pablo. Se lămurise rapid că nu de soţie avea el nevoie şi că pasul îl făcuse numai din nevoia stringentă de bani. Cînd aflase, chiar de la Casey, că ea, personal, nu avea nici un ban, nu-i venise să creadă. Familia O'Neil era înstărită, dar nici una din cele trei fete nu deţinea mai mult de cîteva mii de dolari. Pablo avea nevoie de o sumă imensă pentru a-şi restaura vechiul castel din Spania şi să petreacă pe Riviera, aşa cum se obişnuise, cu pauze de cîte două săptămîni sau mai mult, în vreun club de noapte frecventat de cartofori. Îi plăcea compania „persoanelor încîntătoare".

Pusese ochii pe Casey, luînd-o drept o fată docilă, dispusă să rămînă în Spania sub papucul soacrei, timp în care el să colinde stațiunile.

- Casey își îndreptă gîndurile în altă parte și porni grăbită de-a lungul străzii pustii și întunecoase. Era o seară obișnuită de martie, în Seattle: friguroasă, înnorată și cu semne certe de ninsoare. I-ar fi prins bine acum o haină călduroasă, dar atunci cînd părăsise salonul de recepții nu prevăzuse că va umbla pe străzi.

Începu să alerge ca să se încălzească dar arăta caraghios în rochie lungă și pe tocuri înalte. Se îndreptă spre centru, unde avu norocul să prindă un taxi. Șoferul o anunță că se retrăgea la garaj și se lăsă rugat pînă să accepte să o ducă acasă, la părinți, înainte de a se face tîrziu.

În timp ce îi plătea cursa, Casey se gîndea că bacșișul promis, de zece dolari, făcuse minuni.

De pe terasa de la etajul al doilea a casei familiei O'Neil, Casey avea o minunată panoramă a orașului. Se aplecă peste balustradă și privi în grădina bine îngrijită și la arborii bonsai pe care,

grădinarul pe care îl aveau de treizeci de ani, îi plantase în aşa fel, încît să reziste vîntului care bătea dinspre nord-vest. O alee circulară, pavată cu pietre de rîu, culese chiar de mama ei, strălucea udă în lumina soarelui care, în sfîrşit, topise zăpada căzută cu o noapte în urmă.

Casey trase adînc şi cu plăcere în piept aerul rece, ridică braţele deasupra capului şi zîmbi. Se ridică pe vîrfuri apoi se aplecă şi-şi atinse degetele de la picioare, repetînd mişcarea de nouă ori. Se întrecuse pe sine executînd acest exerciţiu istovitor de gimnastică aerobică, ţinînd cont că, ea singură recunoaştea, era o leneşă şi antisportivă.

Cînd se întoarse în dormitor ridică de la picioarele patului rochia pe care o îmbrăcase la nunta surorii sale, ca domnişoară de onoare. Semăna cu un pămătuf de bumbac roz. Nu se simţise deloc bine îmbrăcată aşa, deoarece culoarea contrasta oribil cu tenul său. N-ar mai purta în vecii-vecilor o asemenea rochie şi nici nu şi-ar mai cumpăra una la fel vreodată. Acum îi plăcea şi mai puţin pentru că îi amintea de Michael Cooper.

– Ce ruşine că un tip atît de drăguţ se pretează să fie un nenorocit de agent procedural, îşi

spuse ea oftînd, dusă pe gînduri.

Se întreabă cum s-o fi descurcat Cooper cu serviciul de urgenţă. Se amuză imaginîndu-şi cîte explicaţii trebuise să le dea acesta, pentru că îi chemase să salveze o femeie care suferise un infarct dar care, între timp, dispăruse.

– O să-i fie învăţătură de minte dacă va ajunge după gratii pentru inducere în eroare. Zîmbi răutăcios, satisfăcută.

Agenţii procedurali o scoteau din sărite. Ştia că aceştia nu se implică emoţional în cazurile în speţă dar cei care de opt luni o şicanau permanent se întrebau, oare, vreodată, de ce Pablo se ambiţiona s-o tîrască prin tribunale?

În ciuda efortului de a nu se mai gîndi la asta, îşi arcui buzele, frumos conturate, într-un surîs amar, amintindu-şi cît de credulă fusese atunci cînd îşi imaginase că odată cu divorţul sfîşise definitiv cu Pablo Cadenas. Două luni mai tîrziu, fusese trezită la realitate de cel care se dăduse drept reporter şi îi tulburase liniştea înmînîndu-i citaţia.

– Ce e asta? îl întrebase ea pe bărbatul înalt, cu părul roşcat, care îi spusese că doreşte să-i ia un inverviu în legătură cu munca pe care o des-

fāşura în sprijinul orbilor.

– O citaţie, domnişoară O'Neil. Tonul pe care pronunţase aceste cuvinte, lipsit de expresivitate îi sugera lui Casey vocea robotului telefonic.

Disperată, ceruse ajutorul tatălui său. Jarod O'Neil îi dăduse o altă lovitură cînd o anunţase ca va trebui să apară în faţa juraţilor ca să răspundă calomniilor lui Pablo, calomnii care îi confereau acestuia credibilitate în interiorul şi în afara tribunalului.

Slavă Domnului că, datorită unor intervenţii venite de undeva de sus – îi plăcea ei să creadă – data înfăţişării fusese amînată peste zece săptămîni, anulînd astfel citaţia. Avocaţii tatălui său o asiguraseră că hărţuiala va continua.

Fiind o fire descurcăreaţă şi nemaisuportînd aerul irespirabil al mizeriei care se chema procesul O'Neil-Cadenas, îşi propuse ca nimeni de atunci încolo să nu mai aibă îndrăzneala să o şicaneze.

– Casey, telefonul! Vocea mamei răzbătea pînă la dulapul în care intrase să-şi caute ceva cu care să se îmbrace.

– Vin imediat, strigă Casey. Scoase o fustă verde-închis, care se petrecea în jurul taliei şi o

bluză tricotată asortată şi le trase repede pe ea; îşi luă pantofii în mînă şi coborî în fugă scările, întrebîndu-se cine oare o căuta la ora aceea atît de matinală.

Aplecîndu-se peste masa unde se afla telefonul, se încălţă, apoi luă receptorul.

– Casey.

– Mă bucur că ai supravieţuit infarctului din noaptea trecută, auzi ea o voce gravă şi arogantă. O fi fost din cauza mîncării.

Casey se strîmbă încreţindu-şi nasul.

– Sau a ceea ce am văzut, remarcă ea sarcastic. Distanţa îi dădea un sentiment de siguranţă, aşa că se hotărî să-şi bată puţin joc de el. Apropo, s-a mai întîmplat ceva interesant după ce ne-am despărţit? Şi-l imagină ridicat de poliţie, bătut, urlînd de durere. Michael îi risipi clipa de euforie recunoscînd că nu chemase pe nimeni să o salveze.

– N-am găsit nici un telefon, mărturisi el, fără jenă, cu o voce fals amuzată, aşa că m-am întors să văd dacă îţi pot fi cu ceva de folos şi am rămas surprins cînd am descoperit că mi-ai dat plasă şi ai fugit. De ce te încăpăţînezi şi nu vrei să primeşti citaţia, O'Neil? continuă el, tărăgănînd cuvintele,

încercînd să o înduplece. Hai să lăsăm ce-a fost şi să ajungem la o înţelegere.

– Şi anume? Nu voia să recunoască, dar bărbatul acesta o intriga. Avea un umor aproape macabru care o amuza, una din calităţile pe care le aprecia la un bărbat.

– Noi doi, în luna de miere, la Veneţia.

– Nu pari a fi o partidă prea grozavă. Eşti inconsecventă şi puţin cam zănatică pentru o mamă devotată. Nu arăţi chiar ca o hoaţă dar tot nu te-aş lăsa singură în casa aia mare din Carmel. În schimb, eşti al naibii de sexy O'Neil, aşa că ar fi nemaipomenit dacă am petrece împreună luna de miere. Lui Casey îi veni să rîdă dar se abţinu.

– Mi se rupe sufletul că trebuie să te dezamăgesc, îi mărturisi ea decepţionată, pe un ton dulceag, apoi se prefăcu că oftează. Să-ţi spun ceva, Cooper. Du-te şi spune-i că nu m-ai găsit sau, mai bine, că am murit, apoi lasă-te de meseria asta. Te dispreţuiesc pentru ceea ce faci. După asta, îl tachină ea, ne putem petrece luna de miere la Veneţia sau oriunde în altă parte.

– Ştii că nu pot face asta, Casey, spuse el cu o voce îngrozitor de calmă, apoi oftă adînc. Deci, nu va exista nici o lună de miere, nu-i aşa? Casey

făcu o grimasă simţindu-l din nou că se amuză.

– Şi eu, care abia aşteptam, Michael, iubitule, îi răspunse ea, torcînd ca o pisică. Îmi pare rău că eşti atît de încăpăţînat, Cooper. Am fi putut stabili o legătură fără obligaţii, cu adevărat minunată dar, după cum vezi, meseria ta ne împiedică să fim împreună. Aşeză cu grijă receptorul pe masă. În timp ce se îndepărta îl auzi spunînd că viaţa ar fi mai frumoasă pentru amîndoi dacă l-ar lăsa să-i dea citaţia.

N-avea decît să creadă că o reţinuse suficient de mult şi că ea se lipseşte de citaţiile lui, se gîndea alergînd în sus pe scări spre camera sa. Atît de mult fusese hărţuită de agenţii procedurali, încît, de acum, ştia cum să procedeze. Putea să le anticipeze mişcările atunci cînd erau pe urmele ei şi îi era uşor să le scape printre degete.

Păcat că Michael Cooper este agent procedural, se adresă ea imaginii reflectată în oglindă şi începu să se machieze cu măiestrie. Pînă cînd slugoiul va găsi casa ea va fi departe şi va arăta puţin altfel decît, poate, o descrisese Cooper.

Îşi strînse părul lung pînă la umeri şi îşi puse o perucă blondă. Pentru a fi mai sigură îşi mai prinse nişte agrafe şi se legă cu o bendiţă. Ultimul

retuş, o pereche de ochelari cu lentile rotunde, imense.

Aproape de uşă auzi soneria. Un moment rămase încremenită, simţind că se sufocă de frică. Ce se va întîmpla dacă va fi recunoscută? Dacă Cooper o descrisese atît de bine încît pînă şi un străin ar fi descoperit că se deghizase? Şi, dacă ar fi fost recunoscută, cum ar putea scăpa de cel aflat, acum, dincolo de uşă?

Presupunînd că cel care sunase era complicele lui Cooper şi rugîndu-se din suflet să nu-i descopere şmecheria, Casey deschise uşa.

– Da? întrebă ea politicos cu voce melodioasă. Îl studie pe străin, mulţumită că nu se mai văzuseră pînă atunci şi că în mînă nu avea nici urmă de citaţie.

– Casey O'Neil? Privirea piezişă şi vioaie o studia dar în ochii de culoarea ciocolatei nu văzu nici un semn că ar recunoaşte-o.

Nu avea mutră de agent procedural, dar ştia cum o cheamă, ceea ce era un semnal de alarmă. Casey întoarse capul şi strigă peste umăr.

– Hei, Casey, te caută un tip! Scuzaţi-mă, îi zise ea bărbatului şi se strecură, în grabă, pe lîngă el. Era în stradă dar nu-şi dăduse seama că

fusese atrasă într-o cursă şi încolţită din spate de cel care sunase la uşă, şi din faţă de Michael Cooper care se îndrepta spre ea zîmbind victorios. Lui Casey îi venea să plîngă de supărare.

– Lasă glumele, Casey, o rugă Michael cu voce obosită. Mi-am pierdut toată noaptea căutîndu-te şi am mai şi aşteptat să te trezeşti ca să-ţi pot telefona. Ştii, nu voiam să te scol cu noaptea în cap. Ţinînd cont că m-am purtat atît de grijuliu cu tine, fă-mi şi tu o favoare şi îndură-te să te dai bătută.

I-ar fi spus ea că în dimineaţa aceea sentimentul de compasiune nu era punctul ei forte, dar n-avea chef de glume cu încăpăţînatul ăsta afurisit. În nici un caz, cîtă vreme era în dezavantaj.

– Cît de nepoliticos poţi fi! îl mustră printre dinţi. Doi contra unul, nu-i deloc cinstit, Cooper.

– Cinstit! zbieră el. Uite cine vorbeşte despre cinste!

Casey privi în jur cuprinsă de panică. Fusese prinsă în capcană. Era convinsă că bărbatul din prag nu o va lăsa să intre în casă, iar Cooper, indiferent cît de obosit era, ar alerga-o pînă ar prinde-o. Ce bărbat lipsit de scrupule!

– Bine, Cooper, spuse ea resemnată. Sigur, ai

dreptate. M-ai păcălit, aşa că nu-mi rămîne decît să capitulez. Aşa voi face, dar mai întîi, răspunde-mi la o intrebare. De ce faci chestia asta? De ce te-ai înhăitat cu mizerabilul ăla care vrea să trăiască pe picior mare din banii cîştigaţi cu sacrificii de părinţii mei şi la care nu are nici un drept? Trase aer în piept şi continuă cu voce tristă. Asta a dorit tot timpul Pablo Cadenas de la mine. Îşi arcui buzele de culoarea coralului într-un gest care exprima decepţie. Singurul lucru pe care întotdeauna şi-l dorise era un bărbat care să o iubească. Trista experienţă prin care trecuse îi dovedise că acela nu fusese omul potrivit.

Michael bătu în retragere.

– De obicei, încerc să nu mă amestec în afacerile celor de care mă ocup, îi declară el pe un ton rece. Ce este între tine şi Cadenas, vă priveşte. Pe mine mă interesează să-ţi dau hîrtia asta. Se scotoci în buzunarul hainei bleumarin şi scoase o foaie de hîrtie împăturită pe care ea ar fi putut-o recunoşate de la o poştă.

Nu o iau, îşi spuse Casey hotărîtă. Ar fi însemnat că se lasă învinsă, ceea ce nu accepta, atîta timp cît avea putere să alerge şi cît mai avea cîţiva aşi în mînecă.

– Oh, Michael, gemu ea, apropiindu-se de el cu capul în jos. Rugîndu-se din suflet să-i reuşească şmecheria, ultima ei şansă, se aruncă la pieptul lui. Trăgîndu-şi nasul îşi frecă obrazul de cămaşa lui bleu.

– Baiata fetiţă. O compătimea dar asta nu-l împiedica să-şi facă datoria. Îi dădu chitanţa. Casey nu se împotrivi. Se lipi de el simulînd hohote de plîns dar, în gînd, făcea eforturi să născocească ceva care să stîrnească simpatia acestui tip încăpăţînat care, totuşi, avea o inimă bună.

Michael se crispă. Nu-i plăceau deloc femeile care plîng, mai ales aceasta, dar din motive nu tocmai cucernice.

– Uite ce e, Casey. Am să încerc să te ajut. Numai Dumnezeu ştie de ce îmi eşti simpatică. Îţi promit că am să te ajut. O îmbrăţişă şovăitor şi Casey rămase la pieptul lui, prefăcîndu-se că plînge în hohote. Nu ştiu cum vom proceda, dar mă gîndesc eu la ceva. Acum, nu mai plînge. Nu e sfîrşitul lumii. Dacă-i spui judecătorului exact întreaga situaţie, sînt convins că-ţi va da cîştig de cauză. Ştia că minte, dar suna frumos.

Casey nici nu se gîndea să nu cîştige, dar era hotărîtă să nu se lase tîrîtă prin tribunale pentru

acuzații false.

– Cred că ai dreptate, șopti ea.

– Nu vrei o ceașcă de cafea sau altceva? Privi neputincios capul blond lipit de pieptul său. Preferam să ai părul roșu, O'Neil.

Ce mai conta!

– Aș bea o ceașcă, îi mărturisi ea și se dădu un pas înapoi, dar nu înainte de a-i îndesa în buzunar bucata de hîrite. Îți mulțumesc pentru ajutor, Cooper. Își trase nasul cu zgomot. Cu capul în jos mai făcu un pas înapoi și încă unul, apoi se răsuci și o luă la fugă.

– Casey! Casey! n-are nici un rost să fugi. Mai bine te-ai întoarce!

Tonul iritat, de comadă, îi sugeră plăcerea cu care ar fi tîrît-o la închisoare dacă ar fi prins-o.

Se grăbi să mărească cît mai mult distanța, eventual să prindă un taxi sau autobuzul.

Ecoul cuvintelor „Joci necinsitit, Casey" o însoți pînă dădu colțul. Începu să rîdă. Cine vorbește de etică, un agent procedural!

Pe mijlocul trotuarului cîteva fetițe săreau coarda. Casey intră în joc apoi se îndreptă binedispusă și calmă spre stația de autobuz, hotărîtă să-l ia pe primul care mergea sprea Northgate. Cîteva

ore va avea timp să se gîndească în linişte la perioada în care, cu buzunarele aproape goale, se uita cu jind în vitrinele magazinelor.

Se aşeză lîngă o fetiţă de vreo doisprezece ani. Cu peruca aceea blondă păreau aproape de aceeaşi vîrstă. Necunoscutul se urcă în autobuz, o privi în treacăt mutîndu-şi privirea în altă parte, căutînd, parcă, pe cineva anume.

Pe mine, se gîndea Casey. Buzele îi tremurau într-un zîmbet trist. Cîţi oameni o avea Cooper în subordinea sa? Ăştia se schimbau tot timpul, blestemîndu-i, pe ea şi pe Pablo, pentru banii pierduţi pe care nu-i mai recuperau niciodată. Pînă acum nu acţionaseră în grup. Îşi aplecă umerii cu o mişcare inconştientă. Era convinsă că putea trage pe sfoară unul sau doi deodată, dar ce va face cînd se va confrunta cu o întreagă armată? Ordinul era ordin chiar şi pentru ea, care se jucase de-a v-aţi ascunselea cu ei.

Aglomeraţia din autobuz avea asupra ei un efect ciudat. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Aproape imediat îi apăru în minte imaginea clară a figurii lui Michael Cooper.

Figura lui era mai mult interesantă decît frumoasă, osoasă, cu trăsături ascuţite şi bronzată.

Bănui că petrece mult timp în aer liber. Vînînd, probabil, femei lipsite de ajutor, își spuse în sinea sa, compătimindu-se, lucru care nu-i stătea în fire.

Era înalt de cel puțin un metru și optzeci și cinci de centimetri, bine legat, cu părul castaniu-închis, ceva mai lung. Îl purta dat pe sapte, cu cărare pe partea stîngă. Ochii mari, căprui erau umbriți de gene lungi, întoarse, o nuanță mai deschise decît sprîncenele negre.

Se îmbrăca elegant, trebuia să recunoască, amintindu-și-l cum arăta nu numai în dimineața aceea dar și la petrecere. Era clar că dorise să facă impresie.

Naiba să-l ia! Ce-i trebuia lui să fie atît de conștiincios în meserie?

Lumea se pregătea să coboare. Casey se apropie de ușă înainte ca autobuzul să oprească în stație. Coborî prima. Dacă bărbatul care, probabil, urmărea pe cineva, era unul din complicii lui Cooper, va trebui să o fugărească ca un prepelicar.

Aruncă o privire în spate spre călătorii care coborau din autobuz, apoi se îndepărtă cu pași hotărîți. Ar fi trebuit să se furișeze și să facă drumul întors cu autobuzul dacă voia să scape de

urmăritor.

Cincisprezece minute mai tîrziu era instalată, în siguranţă, în maşina unui prieten.

– Slavă Domnului că te-am întîlnit, Eric, spuse ea, uitîndu-se peste umăr, din obişnuinţă. Nu ştiu cum am putut fi atît de neatentă şi să iau autobuzul în direcţie greşită.

– Probabil eşti obosită din cauza agitaţiei cu nunta, spuse acesta zîmbind, întorcîndu-se puţin spre ea. Scuză-mă că a trebuit să te aşezi în spate, dar nu mă aşteptam să iau pasageri, aşa că mi-am pus bagajele pe bancheta din faţă.

Casey îl asigură că se simţea foarte bine acolo unde se aşezase.

– Mai ales că, în eventualitatea în care Anita ne-ar vedea împreună, e mai bine ca eu să stau în spate şi lucrurile tale în faţă, îl tachină ea.

– Să ştii că ai dreptate. Eric rîse cu poftă. Şi-ar ieşi din sărite înainte de a apuca să-i spun că aveam de gînd să te conduc acasă. E geloasă pînă şi pe urîtele care se uită la mine...

– Te iubeşte foarte mult, îl întrerupse Casey. Eric, nu mă duc acasă.

– Nu? O privi prin oglinda retrovizoare.

– Nu. Mă duci la Bridget şi Gray? Trebuie să le

ud florile.

– Perfect. Oricum, mi-e mai aproape.

Fericită că în casa surorii şi cumnatului ei se va simţi în siguranţă, se lăsă pe spate să se relaxeze.

Capitolul 2

Casey găsi cheia pe care Gary o ţinea ascunsă sub covoraşul din hol, descuie şi intră în apartament. Moartă de sete se repezi în bucătărie. Deschise o sticlă cu bere şi se duse să o bea în camera de zi. Se ghemui lîngă fereastră, pe canapeaua din catifea în dungi maron-cafenii. Se concentră numai asupra panoramei oraşului Seattle. Terminase berea şi se simţea mai bine. Se gîndi că ar trebui să-i telefoneze mamei sale, deşi la vîrsta ei nu mai era obligată să dea socoteală de ceea ce face, dar aceasta mereu îşi

făcea probleme.

O sună şi îi spuse că este la Bridget.

– Vreau să fac puţină ordine ca atunci cînd se vor întoarce din luna de miere să nu mai aibă o grijă în plus. Nu că le-ar fi stat lor gîndul la asta cînd s-ar fi întors, se gîndi ea.

– Am crezută că Gary s-a ocupat de asta înainte de plecare. Casey o simţi puţin nervoasă şi zîmbi.

– E foarte curat dar s-a aşezat praful.

– Bine. Vii la cină?

– Ajung la timp ca să-ţi dau o mînă de ajutor, promise ea. De parcă ar mai fi avut unde să se ducă în altă parte!

Închise telefonul şi luă din bucătărie o cîrpă de praf. S-ar fi simţit vinovată dacă n-ar fi făcut-o, deşi mama n-ar fi aflat niciodată dacă a şters sau nu praful.

Îşi aminti frînturi de cîntece din copilărie şi începu să le fredoneze. Pînă se vor întoarce ei, praful se va depune din nou şi vor avea ceva treabă de făcut.

Se făcuse aproape unu cînd îşi dădu seama că nu mîncase nimic, nici de dimineaţă şi nici la prînz. Tocmai inspecta frigiderul lui Gary cînd auzi

telefonul în camera alăturată. Închise uşa frigiderului şi se repezi să răspundă bănuind că era mama ei.

– Bună, mami, spuse ea pe un ton afectuos.

– Dacă vocea mea seamănă cu a mamei tale, m-am nenorocit, o tachină Michael Cooper.

– Ce ghinion! oftă Casey. Cum ai dat de mine! Nu, nu-mi spune. Ai sunat acasă, i-ai îndrugat ceva mamei şi ea, credulă, ţi-a spus unde mă aflu. Cu receptorul în mînă se aporpie de fereastră şi se uită în stradă. Chiar să-l fi crezut maicăsa? De la ea să fi aflat Cooper adresa? Casey îşi miji ochii căutînd cu privirea cabina telefonică. Avea sentimentul fatalităţii că cel care o chinuia se afla, undeva, în stradă.

– Dacă ai avea puţină răbdare, O'Neil, ţi-aş spune că trucul nu ţi-a reuşit. Ţi-am dat citaţia în prezenţa unui martor, aşa că nu poţi nega că ai primit-o, încăpăţînat-o!

Casey îşi muşcă buza. Scruta strada dar nu îl zărea.

– Dovedeşte-o, Cooper.

Acesta rămase fără replică şi Casey răsuflă uşurată. Avea ea o presimţire că nu exista nici un martor.

– Nu-ţi poţi susţine declaraţia, nu-i aşa Cooper? îl luă ea peste picior. Închise ochii încercînd să-şi aducă aminte figura bărbatului care îi sunase la uşă. Bănuia că era unul din acoliţii lui dar acum era convinsă că nu. Aleluia!

Michael oftă, recunoscînd de bună voie că nu putuse corupe martorul.

– De fapt, îi mărturisi el, bărbatul nu era decît un vagabond care urmărea să pună mîna pe cei zece dolari promişi dacă o va face să iasă din casă.

– Deci, o luăm de la capăt, nu? jubilă Casey.

– Nu tocmai, răspunse el tăios, auzindu-i tonul infatuat. Eu ţi-am dat-o şi la tribunal pe mine mă vor crede.

– Vrei să insinuezi că pe mine nu? ripostă Casey şi adăugă, înfruntîndu-l cu impertinenţă: Rămîne de văzut, Cooper.

– În locul tău n-aş fi atît de sigură din moment ce îţi vor emite un mandat de arestare. Domnişoară Ştie-Tot, rolul meu a luat sfîrşit, de acum încolo, tribunalul se va ocupa de tine.

O clipă, Casey simţi că se prăbuşeşte, învinsă, umilită şi cumplit de singură. Apoi faţa i se lumină. Îşi îndreptă umerii, bărbia mică împuse aerul şi se

ridică în picioare.

– Atunci, de ce m-ai sunat, Cooper? Să te bucuri de nenorocirea mea?

– Nu. Vreau să-ți ofer sprijinul meu, pe care sper să-l accepți. Părea atît de sincer încît Casey era gata-gata să-l creadă.

– Generozitatea ta, pur și simplu mă copleșește, îi declară ea, cinic. Dacă ar fi fost așa nu i-ar fi dat citația.

Nu mai avea nici o speranță.

– Cînd trebuie să mă prezint și unde? Se felicită pentru calmul pe care reușea să-l afișeze. Cel mai mult regreta că se ascunsese atîta vreme fără nici un folos. Cîtă risipă de energie, se gîndi cu părere de rău.

– Șaisprezece aprilie, la Los Angeles.

Casey dădu din cap fără să mai zică nimic. Privea pe fereastră cu ochii înotîndu-i în lacrimi. Pierduse bătălia. Principalul motiv pentru care se ambiționase să se tot ascundă era acela că știuse de la început că va pierde procesul. Îi agresase pe Pablo, era supărată, dar problemele ei nu dorea să le discute cu străinii.

– Casey? Casey, plîngi? O auzea cum își trage nasul.

– Nu e treaba ta! se răsti ea.

Parcă ghicind că avea să-i trîntească telefonul în nas, o sfătui să nu-l închidă pînă nu-i spune unde o putea găsi. Dorea sa vină să o liniștească.

Casey privi telefonul încruntată și se smiorcăi.

– De ce vrei să faci asta?

– Pentru că ești tristă și mă simt vinovat. Avea vocea caldă ca o șoaptă, ceea ce o îndemnă să creadă că era sincer. Și, pentru că, oftă el prelung, să fiu al naibii dacă nu-ți dau dreptate, O'-Neil.

Fiindcă, probabil, încă nu ți-ai treminat misiunea, se gîndea Casey, suspicioasă. La orizontul întunecat se zărea o nouă speranță.

– Nu vreau să vii aici, Cooper. Își trase din nou nasul cu zgomot. De fapt, nu vreau să te mai văd vreodată. Închise încet telefonul și se duse la fereastră să se uite în stradă.

Era pe undeva, pe acolo. Era la fel de sigură de asta, pe cît era de sigură că el nu se va lăsa pînă nu o va fotografia cu citația în mînă. Zîmbi ironic. Nu avea nici un martor pentru a-și susține mărturia, așa că era inutil să declare că îi dăduse citația. Deci, asta însemna pentru el să vină ca să o „consoleze".

– Aş fi în stare să-l cred că e sincer, bombăni ea lipindu-şi fruntea de geamul rece.

Telefonul sună din nou şi, deşi intuiţia îi spunea că era tot Michael, răspunse;

O abordă direct.

– Casey, hai să cădem la învoială. Pînă nu-ţi dau citaţia nu te las în pace. Execut un ordin...

– Şi vrei să-ţi spun unde sînt ca să-l duci la îndeplinire, nu? Casey rîse ironic. Ce, crezi că sînt proastă, domnule Cooper. Îşi recăpătase nesperat de repede siguranţa de sine.

– Eşti tu cam trăznită dar, în nici un caz, proastă. Eşti drăguţă, atrăgătoare şi, îţi spun sincer, îmi placi. Izbucni în rîs. Ciudat, nu, ca un agent procedural să-şi ofere serviciile pîrîtului. Vorbesc sincer, Casey, vreau să te ajut.

– Ca ce chestie?

În receptor se auzi un oftat prelung şi apoi vocea lui gravă.

– Mă simt răspunzător, Casey.

Puse jos receptorul. Cu cît îl ţine mai mult la distanţă, cu atît mai greu va reuşi să-i dea citaţia! Îşi strînse buzele înjurîndu-l în gînd pe Michael Cooper şi pe toţi cei de teapa lui, capabili de orice pentru a-şi atinge scopul şi care nu ţineau

cont de cei cărora le făceau rău.

Ridică receptorul şi sună acasă pentru a-şi anunţa mama că nu va apărea la cină şi să o instruiască să nu spună nimănui unde se află, mai ales unui anume Michael Cooper. Bănuia că acesta nu se va preta la cine ştie ce tertipuri pentru a obţine adresa. Rachel O'Neil era ultima ei speranţă. Numărul de telefon al lui Gary era la secret şi dacă Michael nu cunoştea numele abonatului, de la societatea de telefoane nu l-ar fi aflat în veci.

– De ce, dragă? o întrebă Rachel circumspectă.

– Pentru că, dragă, trebuie să mă gîndesc şi dacă m-aş trezi cu el pe cap, ar fi ultimul lucru pe care l-aş face. Nu-i plăcea s-o mintă dar nici nu-i putea explica de ce îl evita. Mama ei s-ar fi îngrijorat şi mai mult.

Următoarea mişcare fu aceea de a-şi rezerva prin agenţie un bilet de avion chiar pentru seara aceea.

Razele soarelui se strecurau prin crăpătura draperiilor de un galben-deschis încălzindu-i faţa

somnoroasă, îmbiind-o să se trezească şi să se bucure de ziua care abia mijise. Căscă cu poftă, renunţînd la visul plăcut şi deschise ochii.

Era acasă. Îşi plimbă privirea prin dormitorul micuţ dar elegant mobilat şi zîmbi. Acasă. Ce bine e acasă. Aruncînd la o parte cearceaful se dădu jos din pat, îşi luă papucii şi se duse direct la fereastră să tragă draperiile.

Vremea era splendidă. Nu ca în Seattle. Evident că de pe terasa casei tatălui ei nu putea privi direct Oceanul Pacific. De aici, din căsuţa ei de pe malul oceanului era cu adevărat o plăcere să poţi admira oceanul agitat. Odată, chiar reuşise să pîndească balenele săltînd deasupra valurilor. Adesea erau vizitaţi de foci care erau mult mai îndrăzneţe decît balenele. Veneau mult mai aproape de ţărm şi chiar le fotografiase.

Bărbatul care se plimba pe ţărm i-l aduse în minte pe Michael Cooper. Ce păcat că nu l-a cunoscut în împrejurări mai plăcute. Poate, chiar l-ar fi simpatizat.

Îşi pregăti o cafea tare şi se gîndi să mănînce ceva dar, pînă la urmă o bău doar cu o felie de pîine, timp în care citi corespondenţa sosită cît timp fusese plecată la Seattle.

Nimic interesant. Îşi puse nişte blugi decoloraţi şi un tricou jerpelit, tenişii vechi şi se pieptănă în grabă aşezîndu-şi pe cap o şapcă din piele.

Cîteva clipe mai tîrziu era pe plajă şi trăgea în piept aerul sărat al oceanului, lăsîndu-şi părul liber să fie răvăşit de briză. Simţea umezeala nisipului care scîrţîia sub tălpile tocite ale tenişilor. Era magnific.

Casey petrecu toată ziua pe plajă. Într-un tîrziu se hotărî să plece spre casă. Tenişii musteau de apă, pantalonii şi-i suflecase pînă la genunchi, pierduse şapca, părul îi era ud şi încîlcit.

Urcînd obosită poteca, gîndul o purta la petrecerea din seara trecută de la care lipsise din cauza lui Michael Cooper. Şi cît aşteptase să-şi reîntîlnească vechii colegi de şcoală!

Ghinionul meu, oftă cu părere de rău. Spera că într-o zi el se va afla pe urmele cuiva care îl va „îndupleca" să-şi schimbe meseria. Sper să fiu martor ocular la eveniment, îşi făgădui ea îmbufnată. Atunci să vezi spectacol!

Cu ochii la tenişii murdari de nisip Casey nu-l văzu pe bărbatul sprijinit de uşa casei pînă cînd nu dădu nas în nas cu el.

– Tu, şopti ea. Într-o clipă, furia luă locul şo-

cului, aprinzîndu-i scîntei în ochii măriți de uimire. Ce cauți aici?

El își ridică sprîncenele exagerînd expresia de surprindere.

– Te căutam, evident. Văzîndu-i chipul înfuriat, Michael zîmbi larg. În Seattle te-am pierdut. Știi, n-ai rezolvat nimic părăsindu-ți părinții atît de precipitat. Dădu din cap. Oricum, te-aș fi lăsat să-ți iei rămas-bun de la ei și ți-aș fi dat chiar un avans, rîse el cu o voce caldă și vibrantă. Mai ales că întotdeauna știu unde te pot găsi.

– Cîtă prespicacitate, se răsti ea nervoasă. De ce-ți pierzi, timpul, Cooper? Mi-ai mai dat odată citația aia în Seattle. De ce ai mai venit pînă aici? Vorbind, deschise ușa, imaginîndu-și cum i-o va trînti în nas, dar el o prinsese deja de talie.

Casey se răsuci și-l privi printre gene calm și distant.

– Ce mai vrei de la mine?

– Lasă-mă să intru, Casey. Poate, chiar, îmi oferi o ceașcă cu cafea. Părinții tăi ți-au lăudat ospitalitatea și mi-au spus cît ești de amabilă și de binevoitoare. Nu încerca să-mi dovedești că se înșeală.

Vocea lui amuzată o irită și mai mult și bodo-

gănindu-l printre dinţi împinse uşa cu piciorul şi îl invită făcînd un semn cu capul.

El închise uşa.

– Fiindcă tot eşti atît de descurcăreţ fă-ţi singur cafeaua. Eu mă duc să mă schimb de lucrurile astea ude. Se întoarse şi intră în dormitor.

Auzind paşi în spate, Casey trase aer în piept ca să-şi calmeze emoţia, apoi se răsuci şi se trezi cu Michael care zîmbea în prag. El închise uşa şi se sprijini de ea.

– Nu-mi amintesc să te fi invitat în dormitor.

Zîmbetul larg îi arcuia buzele senzuale şi îi scotea în evidenţă ridurile subţiri de la colţul ochilor.

– Nu, nu m-ai invitat dar, din moment ce reuşeşti atît de bine să te fofilezi, cel mai indicat este, totuşi, să te supraveghez cît timp te îmbraci. Uite ce e, încăpăţînato, părerea mea este că singura modalitate de a sfîrşi cu bine ce ai început este să te iau de mînă şi să te duc la tribunal, aşa că m-am autodesemnat paznicul tău pînă pe şaisprezece aprilie. Se simte nevoia. Hohoti încet.

Casey se simţea exact ca un animal în cuşcă şi nu-i păsa de surîsul lui arogant, căutînd cu coada ochiului o posibilitate de a evada. Nu vedea niciuna.

Timp. Trebuia să cîştige timp.

– A rămas mai puţin de o lună, reflectă ea cu voce tare. Nu mă poţi supraveghea tot timpul Cooper. Va trebuie să mai şi dormi, să-ţi satisfaci necesităţile... chestii de genul ăsta.

– Corect. Îi zîmbi cu îngăduinţă.

Pune el ceva la cale, se gîndea Casey în timp ce-i studia faţa care nu exprima nimic, din moment ce zîmbetul nu avea nici o legătură cu hotărîrea de neclintit pe care i-o citea în ochii negri.

– Dacă nu te schimbi de lucrurile alea ude o să răceşti cobză, o atenţionă Michael, pe tonul cu care, bănuia ea, se adresa clienţilor cu deficienţe mentale. Du-te şi schmibă-te imediat, adăugă el cu o voce înadins blîndă. N-am de gînd să plec.

– Trebuie să pleci, Cooper, îi spuse ea şi inima începu să-i bată puternic, iar pulsul i-o luă razna cînd îl văzu desprinzîndu-se de lîngă uşă şi îndreptîndu-se încet spre ea.

– Pleacă de aici. Vocea ei se subţiase ca un fir de aţă...

– Casey.

Nu-i plăcea deloc privirea lui şi felul în care îi şoptise numele o călca pe nervi. Privi cu teamă în jur dar singura ei scăpare era uşa, iar Cooper îi

bloca drumul.

– În regulă, Cooper, spuse ea iute. Ai cîştigat. Recunosc că mi- ai dat citaţia şi-ţi promit – urmînd un impuls copilăresc îşi încrucişă degetele la spate – că voi fi la tribunal pe şaisprezece aprilie. Acum, te rog să pleci. Cu ochii în lacrimi îi făcu semn să iasă şi îi întoarse spatele. Nu avea unde să se ducă şi nu intenţiona să-şi dea jos de pe ea absolut nimic pînă ce el nu va dispărea de acolo.

– Nu pot pleca. O prinse fulgerător de umeri, o întoarse cu faţa şi o lipi de pieptul lui puternic. Pierzîndu-şi echilibrul îl apucă de mijloc.

– Ce nai...!

El deja îi acoperise gura cu un sărut care o înfioră toată. Încercă să ingore senzaţiile erotice tulburătoare care o răscoleau din cap pînă în picioare. Căuta să se convingă că singurul motiv pentru care îl lăsase să o sărute era acela de a-l lăsa cu garda descoperită. Nu îi dejucase el, oare, toate planurile?

Corpul ei prea dornic să răspundă mîngîierilor agentului procedural nu ţinea cont de mustrări. În haosul din mintea ei ceva, totuşi, îi reaminti că individul era extrem de versat.

Michael nu o mai săruta dar, ţinînd-o de umeri,

o obligă să meargă pînă la uşă. Se aplecă, o sărută uşor şi Casey îi întîlni privirea încruntată.

– Fie, O'Neil. De data asta te cred, şopti el. Dar, ai grijă, dacă mai încerci să mă tragi pe sfoară, ţi-ai pierdut încrederea mea.

Deschise uşa şi ieşi fără a mai privi înapoi. Casey aşteptă să dispară. Buzele ei încă arzînd păstrau urma sărutărilor. Surîse trist.

Îl auzi pe Michael strigîndu-i din camera de zi.

– Pregătesc un ibric cu cafea, iar dacă ai ceva de mîncare, sper că nu te deranjează dacă-mi fac un sandviş. Sînt pe drum de...

Ultimele cuvinte fură acoperite de zgomotul cu care fusese trîntită uşa dormitorului. Casey rămase o clipă cu ochii la ea apoi, amintindu-şi că era udă leoarcă, îşi descălţă tenişii şi făcu cîţiva paşi prin cameră. Se îndreptă şovăind spre baie cu paşii estompaţi de covorul gros, de culoare galben-închis.

Intenţiona să fugă. Stînd sub duşul fierbinte şi reconfortant se gîndea că Michael era prea plin de sine ca să îi pese sau nu de încrederea pe care i-o acordase. De fapt, recunoscu ea, dacă ar fi rămas cine ştie cum ar fi evoluat relaţia lor. După experienţa cu Pablo îşi jurase că nu o va

mai interesa nici un bărbat şi, pînă atunci, aşa fusese.

– Neapărat trebuie să plec de aici, îşi spuse ea, convinsă că tocmai acela era momentul cel mai potrivit, cît Michael avea treabă la bucătărie.

Dar, ca de obicei, Casey îşi subestima adversarul. Văzînd umbra care dispărea pe sub fereastra camerei de baie îşi dădu seama că Michael controla toate ieşirile.

– Mda, şi mai zicea că are încredere în mine! Îi venea să urle de ciudă dar rămase calmă pentru a-şi putea pune mintea la contribuţie. Doar nu exista numai un singur mijloc ca să-l dea peste nas încăpăţînatului de agent procedural.

Ieşi îmbufnată de sub duş. Nu mai pomenise un asemenea capsoman, un bărbat atît de îndărătnic, atît de... Nici nu mai găsea cuvinte.

Puţin mai tîrziu, în timp ce-şi usca părul, îi veni o idee formidabilă. Nici nu va mai fi nevoie să plece dacă îl va putea păcăli pe Michael, lăsîndu-l să creadă că deja o făcuse şi atunci el va fi cel care va părăsi casa. Zîmbind, puse foenul în suportul său şi intră pe furiş în dormitor. Cu un an în urmă cînd se izolase în căsuţa aceea, observase că accesul spre mansardă se făcea prin dulapul

din perete. Dacă muncitorii reuşiseră să treacă pe acolo, pentru ea va fi o nimica toată să se strecoare şi să se ascundă.

Îşi trase în grabă blugii şi un tricou, deschise cu grijă uşa dulapului şi intră. O cuprinse panica cînd îşi dădu seama că nu se putea cocoţa pe raftul de deasupra celor cu haine. Muncitorii folosiseră o scară... Taburetul măsuţei de toaletă!

Minutele i se părură secole pînă reuşi să aducă scăunelul înăuntru, să se urce pe raft şi să-l ascundă în dosul hainelor de pe umeraşe. Acum totul era în ordine. Deplasă bucata de placaj care masca intrarea în mansardă.

– Casey? Auzindu-l pe Michael strigînd-o şi bătînd la uşă chicoti gata să se dea de gol. Casey? Casey? dacă nu-mi răspunzi, intru, indiferent dacă eşti sau nu îmbrăcată, o ameninţă el.

O clipă mai tîrziu auzi deschizîndu-se şi apoi trîntindu-se uşa dormitorului, ceea ce o împiedică să desluşească înjurăturile care urmară.

– Casey O'Neil, scorpie nenorocită, iar mi-ai făcut-o! Vocea îi suna de parcă ar fi scuipat cuvintele printre dinţi. Casey mai auzi şi o bufnitură şi-şi imagină cum lovea cu pumnul în perete.

Zîmbi satisfăcută. Să se înveţe minte şi să nu

se mai ţină de capul ei! Era extrem de mulţumită că-l dusese de nas pe marele agent procedural.

Acum va sta cu urechile ciulite la uşă să-l audă cînd iese apoi va părăsi ascunzătoarea. Nu putea spune că se înnebunea după mirosul de mucegai din mansardă şi nici ideea de a rămîne acolo ghemuită cine ştie cîtă vreme nu o făcea să sară în sus de bucurie, dar nici să iasă prea repede şi să o înhaţe nu-i convenea. Numai Dumnezeu ştia cum s-ar fi dezlănţuit afurisitul de Michael Cooper.

Capitolul 3

Casey aţipise şi habar n-avea cît era ceasul şi dacă Cooper plecase sau nu. Oricum, dacă tot se inversaseră rolurile, va trebui neapărat să facă o inspecţie în toată casa. Evident că nu o să bîntuie nici ea prea mult pe acolo, aşa că urmăritorul ei va dispărea cît mai repede din calea ei.

În casă nu se auzea decît radioul pe care îl lăsase să meargă atunci cînd ieşise la plimbare. Era o prostie, dar nu-i făcea plăcere să se întoarcă într-o casă în care nu se auzea nici un zgomot, aşa că îl lăsase deschis.

Se întinse încercînd să-şi dezmorţească picioarele. Ţinînd cont că stătuse atîta vreme în poziţia aceea incomodă se temea că muşchii i s-ar fi putut atrofia şi ar rămîne înţepenită în patru labe.

Deschise uşor chepengul, doar cît să arunce o privire în dulap apoi răsuflă uşurată. Scăunelul era acolo unde îl pusese şi uşa închisă.

– Excelent, şopti ea, simţindu-se în siguranţă. Se felicită în gînd şi zîmbi. Doar nu păcălise degeaba timp de opt luni agenţi procedurali ca tocmai acum să fie prinsă de unul mai şmecher, numai gura de el. Măcar de n-ar fi fost atît de al naibii de atrăgător!

Curajul îi spori enorm atunci cînd, coborînd de pe scăunel, jos nu zări pe nimeni care să-i ţipe „Te-am prins!“ Era linişte. Deschise uşa uşor, iscodi cu privirea dar, părăsind ascunzătoarea, dădu nas în nas cu bărbatul care şedea în afara razei ei vizuale.

Michael nu era atît de lipsit de tact încît să-i strige „Te-am prins!“, în schimb, cînd îl auzi întrebînd-o calm, „eşti gata să punem la punct condiţiile“, simţi că, într-adevăr, face o criză de apoplexie.

Încremenită, îşi fixase privirea pe figura lui atră-

gătoare. Avea ochii măriţi şi faţa atît de palidă, încît cei cîţiva pistrui de pe nas parcă erau aluniţe.

Expiră greoi.

– Co...co... condiţiile? se bîlbîi ea, dorindu-şi cu disperare să se poată concentra, şi să facă ceva cu picioarele.... orice!

Îngîmfarea lui Michael o ofensa. Se vedea clar din zîmbetul lui larg că se distra copios pe socoteala ei.

– Condiţiile, păpuşico. Ale mele. Se îndreptă spre ea ţanţoş, cu paşi rari. Ea începu să tremure cuprinsă de o ciudată nelinişte. I se înmuiară braţele şi simţi cum i se face părul măciucă.

El se întinse, îi prinse braţele cu mîinile lui puternice, dar incredibil de tandre, şi o trase la pieptul lui. Casey rămăsese cu ochii pe chipul aplecat asupra ei, dar acum, în timp ce o săruta, îi închise simţind cum îi iau foc obrajii. Teama îi dispăruse.

Uşor şi fără chef îşi dezilipi buzele de ale ei şi se retrase cu un pas, nelăsînd-o însă din braţe. Degetele lui o ardeau ca tăciunii aprinşi, căldura lor pătrunzînd prin materialul subţire.

– Acum, Casey O'Neil, mai ai de gînd să-mi faci probleme sau te faci fată cuminte?

Privindu-l în ochi, Casey desluşi în profunzi-

mea lor întunecată o dîrzenie de neclintit şi-şi dădu seama că zîmbetul lui binevoitor care-l arcuia buzele şi lăsa să i se întrevadă dinţii albi, superbi, era praf în ochii proştilor.

Înghiţi cu noduri, dar vocea parcă îi pierise. Şi asta nu era nimic. Dacă ar fi fost posibil ar fi intrat în pămînt cu totul.

Michael nu avea astfel de probleme. Cu o voce foarte veselă începu să stabilească „regulile" după care vor coabita.

– Evident, îţi poţi păstra dormitorul, o informă el, cu mărinimie. Eu voi dormi în camera de zi. Din moment ce tu....

– Cîtă generozitate, îl întrerupse Casey, cu o voce slabă dar tăioasă şi plină de sarcasm.

El continuă ca şi cum n-ar fi auzit-o.

– Din moment ce tu ai achitat plata chiriei sau a ipotecii, e normal ca eu să mă ocup de aprovizionare, iar treburile gospodăreşti le vom împărţi, sfîrşi el privind în jur, calculînd, probabil, cam cît i-ar lua să dea cu aspiratorul.

– Bănuiesc că eu nu am dreptul să ripostez în legătură cu planurile tale, bombăni ea, incapabilă să i se împotrivească.

– Exact, spuse el rînjind.

– Ştii că eşti impertinent?

– Pînă acum mi s-a mai spus o dată sau de două ori, recunoscu el făcînd o mutră comică şi infatuată. Casey fu aproape convinsă că se mai şi mîndrea cu treaba asta!

Tatăl ei prevăzuse că într-o zi va da cu fruntea de un obiect imobil devenit proverbial, dar acest obiect imobil avea forţa unei gorile şi n-avea de gînd să-i dea drumul decît satisfăcut de treaba pe care o făcuse. Sentimentul înfrîngerii o devora şi abia se putu stăpîni să nu se prăbuşească. Se încăpăţînă. Acum, mai mullt decît oricînd, era hotărîtă să scape de el.

Lucrul cel mai îngrijorător era acela că îşi simţi dintr-odată creierul explodînd în mii de bucăţele. Nu-i venea în minte nici o idee. Concentrează-te, fir-ar să fie! îşi impuse ea mînioasă. Merita să fie ars pe cărbuni încinşi, dacă nu pentru altceva, măcar fiindcă era atît de convins că îi va zădărnici planurile. Asta merita, să fie pus pe jăratic!

Ce naiba să facă? În timp ce trecea în revistă, în gînd, toate tertipurile pe care le cunoştea, în colţul gurii îi apăru un zîmbet abia schiţat. Am să-ţi ofer o vînătoare pe cinste, îi promise ea. Nu va şti cum să dispară mai repede din calea ei, iar

ea se va distra de minune. Va începe cu ce ştia ea că l-ar durea cel mai mult. Cu portofelul.

În minte îi apăru dintr-odată imaginea feliuţelor suculente de friptură cu sote de ciperci şi rondele de ceapă. Parcă şi simţea mirosul bunătăţilor.

– Perfect, oftă ea resemnată. Cred că putem începe cu un tur pe la băcănie.

– Acum? întrebă el surprins că cedase atît de uşor.

– Acum sau mai tîrziu tot una e, zise ea repede strîngîndu-şi buzele ca să nu izbucnească în rîs şi scuturîndu-i de pe piept un imaginar fir de praf. Nici n-am avut timp de cumpărături. Ziceai că eşti cu maşina?

Michael îşi ridică mirat o sprînceană.

– Tu n-ai maşină?

– E la reparat. Ce alt motiv aş fi avut să mă prefac că plec? Zîmbi, chinuindu-se să respire normal în ciuda palpitaţiilor provocate de mîngîierile lui. Era aproape mulţumită că nu mai încerca să o stîrnească... aproape.

– Vrei să spui, bombăni el, că dacă aveai o maşină la dispoziţie, ai fi fugit şi ai fi lăsat un om aproape cu desăvîrşire străin, singur la tine în casă?

– Fii convins! Casey abia se abţinea să nu chicotească şi ochii i se umeziseră din cauza efortului. Mă bucur că ai pus cuvîntul „aproape" înaintea lui „desăvîrşit" pentru că, vezi tu, Cooper, dragule, tu nu eşti nici pe departe desăvîrşit.

– E valabil pentru amîndoi. Îi dădu drumul şi se retrase cîţiva paşi ca să se sprijine de perete. Era înalt şi tulburător de viril.

– Cum adică? îl luă ea peste picior, nemaiştiind dacă să-i admire sau să-i ingnore zîmbetul ivit în colţul gurii. Vrei să spui că am făcut greşeli. Noi? Îşi duse, teatral, o mînă la piept şi-l privi simulînd surprindere.

– Doar cîteva.

– Aha. Surîse. Spune-mi măcar una.

– Minţi de îngheaţă apele.

– Dar şi plauzibil, sper, nu?

– Eşti pisăloagă.

– Şi tu la fel.

– Eşti exasperantă...

– Şi moartă de foame, exclamă ea cu obrăznicie, nemaisuportînd să-i înşire cu atîta francheţe toate defectele. Aşa că, hai la băcănie.

Zîmbind maliţios Casey îl urmă. Nu se mai gîndea cu poftă nebună la prune glasate ci la biftec,

homari, crabi şi creveţi, la vinuri şi brînzeturi din import. Singurul lucru pe care îl regreta era acela că nu îi plăcea caviarul.

– N-arată rău, admise ea apropiindu-se de maşină. Avea culoarea aceea pe care puştii vecinilor o numeau în glumă „roşu-semafor" şi era o Trans Am perfect întreţinută, potrivită cu stilul ei sportiv.

– Mă bucur că măcar ceva legat de persoana mea îţi place. Zîmbi şi preţ de o secundă ea îi zări albul sclipitor al dinţilor.

– O maşină nu poartă povara greşelilor proprietarului său, zise ea cu subînţeles şi se aşeză cu atenţie în scaunul jos din piele neagră.

– Ba, pe deasupra, nu face nici discriminări, remarcă el, fiind atent să-i închidă portiera. Se pot plimba cu ea şi femei irascibile şi cei care nu ştiu să piardă.

Despre ea era vorba, dar nu făcu imprudenţa să răspundă provocărilor. Acum, n-are decît să rîdă. Cine rîde la urmă rîde mai bine, îşi spuse ea mulţumită.

Se îndreptară tăcuţi spre supermarket, Michael atent la drum, Casey făcîndu-şi planuri cum să dispară.

Opriră în parcare şi coborîră. Privi atentă intrarea. Uşa din spate. Toate magazinele au aşa ceva. Dacă Michael i-ar da o şansă cît de mică...

Michael nu o scăpa din ochi. O urmărea printre genele dese şi întunecate. Intuiţia îi spunea că ea aştepta un prilej. Surîse, auzind parcă scrîşnetul cauciucurilor, apoi oftă. De mult nu mai urmărise o femeie atît de plină de viaţă, iar în privinţa frumuseţii şi inteligenţei nu-şi amintea să fi cunoscut vreuna care să-i semene. De ce, de ce trebuia ca tocmai ea să fie atît de încăpăţînată!

Casey dorea ca odată intrată în magazin să poată evada prin spate şi să dispară pentru totdeauna din calea acelui bărbat. Se strădui să pară calmă şi îi ceru în treacăt douăcei-douăzeci şi cinci de dolari pentru cumpărături.

– Ah, da, cè preferi la *cină?* adăugă cu glas onctuos întinzînd mîna. Rămase surprinsă, dar şi amuzată atunci cînd Michael îşi duse reflex mîna la portofel. Se opri la timp.

– Credeai că mă prinzi, O'Neill

Rîse sec şi rosti rar, trecîndu-şi leneş privirea peste trupul zvelt, îmbrăcat în blugi strîmţi şi tricou turcoaz.

– Nimic nu ne poate despărţi. Aş fi nebun da-

că aş lăsa o femeie atît de atrăgătoare neînsoţită într-un magazin în care majoritatea vînzătorilor sînt bărbaţi.

Casey abia se abţinu să nu scrîşnească din dinţi. Era clar că mai degrabă ar fi îndurat plictiseala cumpărăturilor decît să-i ofere ei şansa de a fugi.

– Eşti sigur că vrei să mă ajuţi? îl întrebă cu îndoială în glas.

– N-aş renunţa pentru nimic în lume.

Casey se consolă la gîndul festinului şi ca să-şi înăbuşe hohotul de rîs îşi supse şi-şi muşcă uşor obrajii. Nu numai că preţ de o oră va fi „sclavul" ei, dar pentru acest privilegiu va plăti!

– Hai să terminăm odată cu grija asta. Michael o apucă de braţ şi, pur şi simplu, o trase înăuntru. Casey se prefăcu că nu observă, anticipînd ce va urma şi savurînd răzbunarea.

– În regulă, Coop. Ce-ar fi dacă ai lua un cărucior? Chiar două?

El îşi ridică mirat sprîncenele cu ironie.

– Ştii cum arată, nu? E un coş din sîrmă împletită dar pe rotile, pe care-l umpli cu alimente şi-l împingi spre casa de marcat, îi explică ea fără să clipească, cu un aer inocent.

Fiindcă nu se repezi imediat să execute porunca, oftă prefăcîndu-se supărată.

– Tu cum procedezi cînd îţi faci cumpărăturile? Sau ţi le face cineva, evident, o femeie?

– Nu mai bate cîmpii. O trase acolo unde erau rînduite cărucioarele.

– Şi, acum ce urmează? întrebă el tărăgănînd cuvintele. Îşi încrucişase mîinile peste braţul căruciorului şi se rezemase cu toată greutatea de el.

– Prindem bine mînerul, aşa – îi făcu o demonstraţie punîndu-l să-şi strîngă degetele în jurul barei de plastic – apoi împingem căruciorul ca să-l deplasăm printre rînduri. Îl urmărea cu coada ochiului. Începem cu ce-i mai ieftin sau invers?

El continua să zîmbească.

– Cum preferi tu?

– Vorbeşti serios, Cooper? Pînă şi ei i se făcuse greaţă de vocea ei îngrozitor de dulceagă. Ia te uită, e nemaipomenit cînd ai alături, la cumpărături, pe cineva atît de calm şi de generos.

Lui îi pierise zîmbetul.

Ce-i al lui e al lui. Observase că ţinîndu-se după ea nu se schimbase la faţă decît atunci cînd constatase cu ce viteză ameţitoare se umplea coşul.

Casey sporovăia tot timpul descriindu-i feluri de mîncare apetisante care promiteau să-l îngraşe cu cel puţin cinci kilograme. Din cînd în cînd îi urmărea expresia, preocupat fiind să ţină socoteala cumpărăturilor şi remarcîndu-i paloarea feţei.

Cînd mai adăugă şi două sticle de vin californian foarte scump, crezu că o să strige „mamă, Doamne", dar îşi păstră expresia impenetrabilă chiar şi atunci cînd li se încrucişară privirile. Ea fu cea care îşi coborî ochii, dar numai atunci cînd îl văzu umblînd în coş după sticlele de vin.

– Dar eu vreau vin.

– Şi eu vreau, i-o întoarse calm, înlocuind ceea ce alesese ea cu trei sticle din vinul lui preferat. Casey privi etichetele cu ochi critic.

– Asta e mai scump, dar cel ales de mine e mai plăcut la gust.

– Părerile diferă.

– Şi gusturile diferă, îi replică ea, zîmbind maliţios.

– Rămîne de văzut, bombăni el.

Casey ridică din umeri.

– De fapt, cine plăteşte alege, zise, zîmbindu-i ironic.

– Cred că o să mai avem nevoie de un cărucior, observă Michael pe un ton sec văzînd-o că se întinde să ia o sticlă de oțet. Avea ea o rețetă specială de salată.

– Sîntem aproape gata. Nu mai avem de trecut decît printre două șiruri de rafturi, îi garantă ea.

Mîncarea ei preferată se găsea la raionul de specialități oceanice care se mișcau cît se poate de vioi într-un vas de sticlă. Îi lăsa gura apă gîndindu-se la carnea fragedă închisă în carapacea tare, verde-cenușie.

– Mmm, din ăștia luăm doi, propuse ea, fără drept la replică, arătîndu-i homarii.

Michael își ridică mirat sprîncenele dar își reluă deîndată expresia impasibilă.

– Sînt cele mai scîrboase animale, zise el cu voce plictisită, dar zîmbind. I se accentuaseră ridurile fine de la coada ochilor.

Casey rîse.

– Am de gînd să-i mănînc nu să mă uit la ei. Gîndul o duse la cina delicioasă din seara aceea. Carapacea lui Michael era mai tare decît cea a homarilor dar era hotărîtă să i-o spargă. Va găsi ea o modalitate prin care să-l facă să o lase în

pace.

– Uită-te la ei, săracii.... o rugă el, țuguindu-și buzele.

– Lasă mila, Cooper. Îl străpunse cu privirea. Știi ceva, nu te oblig să mănînci homari. Poate gătim altceva... Se uită în jur lovindu-și ușor obrazul cu degetele. Zări conserva cu cîrnăciori. Ce-ai zice de niște hot dogs?

– Îți plac? o întrebă uitîndu-se posac la figura ei amuzată.

– Nu, și din moment ce nu simt nici o silă față de prietenii tăi, aici de față – făcu un semn cu capul spre vasul de sticlă – voi mînca homari cu sos de unt și usturoi, fasole verde și orez, salată și vin din cel ales de tine și...

Michael tuși nervos întrerupînd-o.

– Chiar te pricepi să pregătești lighioanele alea? întrebă el uitîndu-se neîncrezător spre presupusele victime.

– Hot dogs oricine poate fierbe, îl informă ea dîndu-și aere și îi făcu un semn vînzătorului să-i dea o mînă de ajutor. Cu coada ochiului îi observă privirea dezarmată și fu gata să renunțe la joc, dar își aminti la timp că el o urmărise, o persecutase și o speriase și nu doar o singură dată.

Mai mult decît atît, îi stricase reputaţia de campioană a celor care se sustrag urmăririi agenţiei, procedurali. Aşa că, o merita cu vîrf şi îndesat!

– Îi luăm pe ăştia doi, îi spuse Michael vînzătorului, arătîndu-i homarii care se zbăteau cu disperare să se caţere pe pereţii de sticlă. Îi va duce soţia mea.

Casey simţi furnicături în tot corpul. Fii calmă, îşi spuse în gînd. Doar n-o să te oblige să duci tu chestiile alea. Le privi cleştii şi parcă le simţi pişcătura dureroasă. Se cutremură fără să vrea.

– Ţi-e frig, Casey, o întrebă vesel.

– E, e... cam răcoare, nu? îi răspunse cu vocea ei cea mai afectuoasă, încercînd să-i evite privirea îngrijorată.

– Mda. O prinse de talie şi o trase spre el. Hai să lăsăm baltă cumpărăturile şi să plecăm acasă. Te asigur că în braţele mele te vei încălzi imediat, îi şopti adulmecîndu-i tîmpla parfumată.

Casey ignoră insinuările pe care le înţelese foarte bine.

– Cred că vinul pe care l-ai văzut acasă pe măsuţă s-a oţetit deja.

Îi zîmbi acru şi se desprinse din îmbrăţişare.

Trebuia să recunoască faptul că era mai calm

decît ea. Michael Cooper avea nervi de oţel. Se cam schimbase el la faţă dar nici nu cîrcnise în faţa notei de plată. O clipă doar crezuse că bombăne ceva, atunci cînd vînzătorul îi arătase preţul homarilor, dar figura lui impasibilă îi risipise şi această bănuială.

Faţa i se lungise cît lista de cumpărături şi un moment se simţi vinovată. Dar, la urma urmei, o merita din plin, dacă nu pentru altceva, măcar pentru faptul că din cauza lui ratase petrecerea de la Seattle.

Michael îşi şterse buzele cu şerveţelul şi zîmbi.

– Recunosc că la un moment dat m-am gîndit că nu te descurci acolo. Făcu un semn cu capul spre bucătărie. Casey îi văzu privirea plină de admiraţie. Surîse. Îi plăceau complimentele, chiar şi cele făcute doar pe jumătate, ca acela pe care tocmai îl auzise. Dar ce alt compliment i-ar fi putut încununa eforturile gastronomice dacă nu acela că el mîncase tot din farfurie? Îşi mîncase nu numai porţia sa de homar dar şi ceva dintr-a ei.

Întinzîndu-se să-i ia farfuria începu o scurtă expunere a modului în care tata O'Neil îşi educase copiii. Fiecare îşi purta de grijă, ceea ce însemna că îşi spăla, îşi călca, îşi făcea ordine în cameră şi

cu rîndul la bucătărie.

Ceva din expresia lui o irita.

– Înţeleg. Nu mă crezi. Ai impresia că dacă se spune că O'Neil este unul din maganţii din nord-vest, noi, copiii am dus-o nemaipomenit. Află, Cooper, că pe bătrîn asta îl lasă rece. Mama l-a aprobat întotdeauna chiar dacă uneori mai exagera şi tot ea îi executa ordinele. Noi, mai puţin.

– A fost calul de bătaie, ghici el, iar Casey confirmă.

– Pe de o parte a fost mama care doreşte fiicelor sale să aibă tot ceea ce ea nu a avut în tinereţe. Pe de alta, a vrut să fim independente şi să ne bizuim pe propriile noastre forţe. Teama este un sentiment firesc dar ea ar fi nenorocită dacă ne-am lăsa copleşite de el.

Michael o urmărea cu atenţie.

– De fapt, în ce constă independeţa ta?

– Imperiul O'Neil aparţine părinţilor şi aşa trebuie să rămînă. Nu s-au născut în bogăţie. S-au căsătorit tineri fiind şi au muncit pe rupte. Sora mea, Agnes, s-a născut abia după şase ani, fiindcă tata n-a vrut ca mama să mai muncească după ce va avea copii. Ea n-a admis să stea acasă şi l-a convins să o lase să se ocupe de

contabilitate.

Investind cu prudenţă, dar avînd parte şi de puţin noroc, au apărut primele profituri din care tatăl ei întotdeauna reinvestea în companie. Mai tîrziu s-a extins cumpărînd alte companii mai mici. Munca şi perspicacitatea în afaceri i-au fost răsplătite. O'Neil Electronics ajunsese un concern cu o cifră de afaceri de milioane de dolari şi sucursale în trei state şi cinci ţări din afara continentului.

Strînse iritată din dinţi, amintindu-şi cum se lăudase Pablo că făcuse investigaţii în ceea ce o privea şi că evaluase averea tatălui ei pînă la ultimul cent.

– Ţi-ai amintit ceva ce nu doreai, observă Michael cu compasiune şi o prinse de bărbie ridicîndu-i faţa spre el. Nu vrei să-mi povesteşti?

– Nu. Se ridică dîndu-l uşor la o parte. Nu era pregătită să-i dezvăluie umilinţele, durerea şi sentimentul de tristeţe trăite atunci cînd aflase că lui Pablo Cadenas nu-i păsa de ea nici cît negru sub unghie. Îl interesase doar numele ei şi faptul că era o moştenitoare reală a unei mari averi.

– Să te ajut la spălatul vaselor, zise Michael sărind de pe scaun să strîngă farfuriile şi tacîmurile.

– Să mă ajuţi? Îi trecuse tristeţea. Eu am pregătit masa, aşa că tu o să le speli singur, dacă nu cumva te răzgîndeşti în ce priveşte condiţiile impuse de tine.

Privi dincolo de el pe fereastră şi constată că noaptea va fi foarte întunecoasă. Cît de curînd îşi va pune planul în aplicare şi impertinentul ăsta va fi expediat pachet. Sub acelaşi acoperiş cu el noaptea i s-ar părea fără sfîrşit şi ar sta ca pe ghimpi.

– Ce mai pui la cale, O'Neil. Casey tresări. Aha, te-am prins. Îi luă faţa în palmele lui puternice şi i-o întoarse spre el.

– Nu-ţi frămînta creierii gîndindu-te cum să mă tragi pe sfoară. Am experienţă în domeniu şi te voi găsi chiar şi în gaură de şarpe.

Avea un spirit de observaţie enervant, dar faptul că era ferm convins că ea va ceda treptat o demoraliza cel mai mult.

– Încerci să mă provoci, Cooper? îl întrebă flegmatic.

– E doar o constatare, iubito, şopti el, mîngîind-o pe obraz. Vreau să economisim bani de benzină, timp şi eforturi inutile.

Calculînd în gînd cîţi bani mai avea în cont şi

amintindu-şi că mai avea încă o săptămînă de concediu, Casey realiză că cel mai înţelept era să stea în banca ei.

Dar nici nu mă pot lăsa atrasă într-o confruntare cu Pablo, se gîndi cu tristeţe şi ochii i se umplură de lacrimi.

– De ce te porţi cu mine aşa, Cooper? În ochi îi citea afecţiune şi rămase surprinsă.

– Ţi-am mai spus. Îşi coborî mîna pe braţul ei, i-l strînse şi o trase lîngă el. Vreau să termini odată cu porcăria asta şi pentru noi doi să urmeze o perioadă mai fericită.

– De ce?

Un zîmbet tandru îi lumină figura, dar Casey nu-l zări pentru că îşi ţinea capul sprijinit pe umărul lui.

– Vreau să te cunosc, să cunosc acea parte din tine care nu este copleşită de griji. O auzi oftînd şi zîmbi.

– Ce bine mă simt, Casey, atunci cînd nu te zbaţi în braţele mele. O îndepărtă puţin dar feţele lor aproape se atingeau. Surîse văzîndu-i expresia încurcată.

– Nu mă interesează ce a fost între tine şi Cadenas, izbucni el furios, dar să fiu al naibii da-

că îl voi lăsa să te mai hărţuiască. Te doresc, continuă el tandru, dar vreau să nu mai ai nici o legătură cu acel bărbat. Poate sînt posesiv şi egoist, dar vreau să fii numai a mea.

Casey clipi năucită şi-l privi cu ochii în lacrimi nevenindu-i să creadă. Era nebun. Ea nu credea în dragoste la prima vedere şi, dacă el încerca să o convingă de acest lucru, însemna că îi subapreciase inteligenţa.

Ah, ce minunat dacă ar fi adevărat! S-ar fi lipit de el să-i simtă căldura îmbrăţişării şi gustul sărutului.

Parcă ghicindu-i gîndurile, Michael zîmbi şi-i alintă cu buzele colţurile gurii, nasul, pleoapele şi urechile, cu o pasiune crescîndă pe care amîndoi o simţeau. Îi posedă gura într-un sărut devastator.

Casey îşi impuse să nu se gîndească la nimic altceva decît la corpul bărbatului lipit de curbele ei moi, la gura care-i picura otrava dulce a sărutărilor pe buzele dornice să o primească, la braţele care o încătuşau cu atîta tandreţe.

Casey îi încolăci mijlocul cu braţele şi îl strînse cu violenţă. Ce simplu era să nu se gîndească la ce va urma şi doar să se bucure de mîngîierile lui. Amîndoi doreau acelaşi lucru.

Deodată, se trezi îmbrîncită. Îşi ridică derutată privirea. Se aşteptase ca următorul pas să fie spre dormitor. Ce se-ntîmplase? De ce o adusese pînă în punctul în care totul ar fi urmat în mod firesc şi apoi a bruscat-o? Tot felul de gînduri îngrozitoare îi încolţeau în minte. Fusese prea pasională, îi cedase prea uşor? Îl dezgustase?

Michael o studie atent şi simţi panica ce-i cuprinsese tot trupul, doar cu cîteva clipa înainte străbătut de senzaţii puternice. Nu avusese intenţia să o rănească dar bănuia că răceala lui o nemulţumise. Zîmbi leneş şi-şi trecu degetul peste buzele ei uşor umflate.

– Aşa cum îţi spuneam, Casey, înainte de a ne gîndi la noi, trebuie să ieşim din situaţia asta neplăcută cu Cadenas. Vocea lui era anormal de sobră.

Casey îşi simţi obrajii arzînd. Se smuci din braţele lui, se retrase cîţiva paşi şi cu ultimele puteri, puse la bătaie ce-i mai rămăsese din mîndria terfelită.

– Nu va exista nici un „noi", Cooper, şuieră ea printre dinţi, privindu-l cu dispreţ. Nu mai vreau să am de-a face cu tine.

Michael se dădu un pas înapoi. Sărutările lui o

înfierbîntaseră, corpul ei se contopise cu al lui, îi răspunsese cu pasiune, iar acum devenise fiară, gata să se năpustească. Se strădui să zîmbească dar nu reuşi.

– Pot să ştiu şi eu ce s-a-ntîmplat?

Aha! Care va să zică, pînă la urmă domnu' agent procedural avea şi el punctul lui vulnerabil. Zîmbi dezgustată.

– Nu am încredere în bărbaţii care ies din cofetărie înfometaţi! Înhăţă farfuriile de pe masă, trecu nervoasă pe lîngă el şi intră în bucătărie.

Michael clipi uimit. Treptat, faţa i se destinse într-un zîmbet larg, dar privirea îi rămase impasibilă.

Capitolul 4

– N-aş vrea să mi se reproşeze că mă sustrag de la răspundere, auzi Casey remarca lui Michael, cîteva clipe mai tîrziu pe cînd umplea chiuveta cu detergent pentru vase. O prinse de mijlocul subţire şi o trase la o parte.

– Nu mi-aş fi închipuit, zise ea ştergîndu-şi mîinile cu şervetul. Hai, distrează-te... Abia se abţinea să nu izbucnească în rîs, dar socoti că e mai bine să se abţină.

Cu ochii cînd la bărbatul de lîngă chiuvetă, cînd la uşă, alese a doua variantă.

– Nu-i mare lucru, aprecie Michael zîmbind scurt şi suflecîndu-şi mînecile cămăşii. După asta stăm de vorbă, da?

Oricum, părerea ei nu conta, aşa că dădu din cap în semn că da. Dacă ar fi negat ar fi fost acelaşi lucru.

El îşi băgă mîinile în apă, dar imediat îi scăpă o înjurătură.

– Fir-ar a naibii, ţipă scuturîndu-şi mîinile şi împrăştiind în jur clăbuci. Se întoarse spre ea. Trebuie neapărat să fie atît de fierbinte?

Printre gene, Casey îşi privi amuzată victima.

– Nu e întotdeauna plăcut să locuieşti cu cineva, îl luă ea peste picior. Îşi controla prudentă fiecare mişcare, stătea la pîndă gata să o ia la fugă dacă cumva i-ar fi trecut prin cap să pună mîna pe ea. Dacă te-ai răzgîndit în privinţa condiţiilor, nu te-aş mai considera atît de ticălos, îi propuse ea pe un ton amabil.

Rîse amuzat.

– Nu cred că sînt atît de priceput în gospodărie pe cît credeam, recunoscu el dezamăgit, luînd prosopul pe care ea tocmai îl aruncase.

Cît timp ea îşi ştergea mîinile el şi le privise atent pe ale lui.

– Ar trebui să-mi faci o demostraţie, zise el zîmbind leneş şi tamponîndu-şi palmele. Vino să-mi arăţi cum se procedează.

Cum să nu! Casey observă şervetul pe care îl ţinea răsucit în mîini şi bănui că n-ar fi exclus să i-l înfăşoare în jurul gîtului. Surîzînd mai făcu un pas spre uşă.

– Pînza ta e ţesută din cel mai fin fir de mătase, spunea neştiutoarea muscă păianjenului care o ţinea de vorbă. Zîmbi uşurată. Păianjenul va înţelege indicaţiile chiar dacă îi vor fi date de la distanţă, nu? spuse pe un ton mieros, continuînd să-i explice cu răbdare.

– Mai întîi speli paharele de vin, apoi cele de apă, tacîmurile, farfuriile şi castroanele. Asta e ordinea.

Îi zîmbi indolent aşteptînd replica.

– Eu, de obicei le pun la uscat, înainte de a merge la culcare, astfel scap să le mai şterg.

Michael se rezemase de masă şi-i privea încruntat buzele moi uşor ridicate, ochii verzi cu sclipiri jucăuşe şi poziţia în care stătea. Ştia că dacă s-ar fi apropiat de ea măcar un pas, ar fi rupt-o la fugă. Îi stătea pe limbă să-i spună „Hai, dă-i drumul".

Îşi ridică o sprînceană interogativ.

– Doar n-oi vrea ca după ce le spăl să le mai şi şterg?

Casey dădu uşor din cap şi îi spuse pe un ton cît se poate de amabil.

– Nu chiar. Le laşi la uscat şi pleci. Zîmbi, anticipînd momentul în care uşa se va închide în urma lui.

– Mă dai afară?

Ea îşi încruntă uşor sprîncenele frumos conturate. De ce avea, oare, sentimentul că el se amuza?

– Da, vreau să pleci. Casey rosti cuvintele rar, dar nu cu fermitatea cu care ar fi dorit să o facă.

– După ce am cumpărat atîtea bunătăţi? o întrebă înveselit.

Era derutată. De ce nu se înfuria?

– Bafta ta. Schimbul mi se pare echitabil pentru durerea de cap pe care mi-ai provocat-o în aceste două zile, zise ea prinzînd curaj. Se întoarse şi făcuse deja un pas spre uşă cînd vocea lui o opri din drum.

– Casey? Numele ei rostit în şoaptă i se părea o mîngîiere.

– Ce mai vrei? îl întrebă politicoasă. Se în-

toarse şi-l privi ostil.

– Nu plec, spuse el blînd, dar hotărît, ceea ce asupra lui Casey avu efectul unghiilor zgîriind o bucată de metal.

– Naiba să te ia de încăpăţînat, se burzului ea.

– Asta e una din calităţile mele la care ţin cel mai mult, glumi Michael. Îşi privea amuzat degetele mîinii stîngi. Casey se aştepta să-l vadă suflîndu-şi în degete şi frecîndu-şi-le de cămaşă, dar el continuă.

– Imediat după modestie, aşa cum ţi-am mai spus.

Dacă ar fi avut ceva la îndemînă i-ar fi aruncat în cap.... şi, la cît era de nerovasă, sigur şi-ar fi atins ţinta. Tot ce putea face era să-l privească, ceea ce pe el nu-l prea deranja cîtuşi de puţin, socotind după zîmbetul care-i lumina toată faţa.

– Cum? Şi să nu mă mai întorc? o necăji el. Sînt de-a dreptul şocat!

Lua-l-ar naiba! Cum să scape de el cînd nimic nu-l scotea din sărite?

Abia se abţinea să nu bată din picioare, aşa cum făcea cînd era mică. Dacă ar fi văzut-o, ar fi murit de rîs.

Pune-ţi mintea la contribuţie, îşi impuse ea.

Trebuie să existe o cale să ieşi din încurcătura asta. Şi o vei găsi. Acum, relaxează-te.

Unde scria că pînă atunci trebuia să-i ofere tot confortul? Zîmbi anemic amintindu-şi de ultimul musafir care-i picase pe cap neanunţat.

Fii binecuvîntată, verişoară Melanie, se gîndi şi surîse prefăcut. După ce apăruse din senin anunţînd-o că va rămîne la ea o vreme, pînă va decide ce avea de făcut în legătură cu cel de-al doilea soţ, Melanie nu petrecuse cu Casey decît o singură noapte.

Îşi ascunse licărirea diabolică din ochi plecîndu-şi genele roşcate tivite cu auriu.

– Bine. În dulapul din hol găseşti perna şi pătura. Perna era turtită, iar pătura veche şi roasă, păstrate anume pentru musafiri impertinenţi de genul verişoarei Melanie. Cele mai bune erau puse cu grijă în pungi, ferite de molii, în dulapul din dormitor.

– Se schimbă vremea, adăugă ea pe un ton firesc. O să-ţi fie frig în maşină.

În maşină? se alarmă Michael.

– De ce să-mi petrec noaptea în maşină cînd există canapeaua din camera din faţă, ripostă el, pe bună dreptate.

– Nu poţi dormi pe canapea!

– Aha. Michael îşi cufundă mîna în chiuvetă, scoase un pumn de clăbuci şi îi aruncă în sus, ăă, am văzut un singur pat... al tău.

– Mulţumeşte-te cu canapeaua. „Canapeaua“ nu era decît o banchetă lungă de cinci picioare, în vreme ce el trecea cu mult de şase picioare.

Casey verifică uşile, ferestrele, un obicei al ei la care nu avea de gînd să renunţe doar pentru simplul motiv că în casă se afla un bărbat. Era, de fapt, un motiv în plus, să le verifice încă o dată. Tatăl ei avea prostul obicei să apară pe nepusă masă şi socotind plecarea ei precipitată din Seattle, i-ar fi putut trece prin cap să vină să se asigure că totul era în regulă. N-ar fi vrut să-l găsească pe Michael în casă. Lucru valabil pentru toată lumea. În plus, mai bine să-l facă pe Cooper să creadă că se pregăteşte de culcare.

– Te fereşti de lume sau mă încui pe mine? Vocea lui Michael era guturală şi veselă. Stătea rezemat neglijent de tocul uşii cu mîinile încrucişate la piept.

– Ce isteţ eşti? Casey făcea eforturi considerabile să nu ţipe.

– Asta e părerea ta despre mine? Zîmbi pe

sub mustață și ochii îi sclipiră malițios.

Casey clipi nevenindu-i să creadă. Pe bărbatul ăsta, pur și simplu, nu-l puteai ține cu capul la fundul apei. Se abținu să nu izbucnească în rîs.

– Am spus eu așa ceva?

– Ai spus.

Cînd își îndreptă umerii și se apropie de ea, Casey își dădu seama că intrase în bucluc. Proastă, de trei ori, proastă, își spuse, gata să o ia la fugă.

– N-o lua ca pe un compliment, zise ea repede, răgușită de frică. Și maimuțele sînt istețe, dar nu mi-aș dori vreuna.

Michael se opri.

Casey o zbughi în dormitor, închizînd ușa în urma ei. Se sprijini de ea și închise ochii, cuprinsă de disperare. Oh, Doamne, ce se întîmplă cu ea? De ce își bătea joc de el în asemenea hal? S-ar fi zis că, în ascuns, îl ura de moarte.

– Așa o fi, șopti ea obosită și se duse împleticindu-se în baie. Dădu drumul la robinete să se umple cada. Așezîndu-se pe marginea ei turnă spumant parfumat, întrebîndu-se ce avea de făcut.

Măcar dacă mașina ei n-ar fi fost la reparat!

înainte ca gîndurile negre să ia drumul hîrtiei, îşi aminti de maşina lui Cooper.

Respiră uşurată sisîind printre dinţi. N-avea decît să aştepte pînă adoarme...

După o jumătate de oră, cînd nici nu ieşise bine din baie, auzi un ciocănit puternic în uşă, pe care nu-l luă în seamă. Bănuind că Michael nu s-ar fi dat în lături să intre neinvitat, dacă ar fi ţinut cu tot dinadinsul, nu mai apucă să se şteargă şi înhăţîndu-şi halatul şi-l trase pe ea în drum spre uşă.

– Cine e? se răsti în glumă. Cel mai înţelept lucru era să-l lase să creadă că cedase şi că încearcă să facă faţă cît mai bine unei situaţii dezagreabile.

Michael replică vesel.

– Lupul cel rău a venit să fure şi să dea foc.

Mulţumită că gluma îi reuşise, Casey răsuflă uşurată.

– Poţi fura orice, dar te rog, nu da foc. Nu am achitat încă ratele casei şi m-ai băga la datorii, se plînse ea în joacă.

Întredeschise uşa şi-l întrebă iscodindu-l cu privirea.

– Ce doreşti? Îi era ciudă că îi tremurau dege-

tele încercînd să-şi lege cordonul în jurul taliei suple.

El zîmbea, dar în ochii ce o sfredeleau prin deschizătura îngustă a uşii nu citea nimic amuzant.

– Dacă-ţi spun, îmi trînteşti uşa în nas? Vocea aceea o neliniştea, dar el deja împingea să o deschidă mai larg.

– Ştii, începu el trecînd pragul, e indecent din partea ta să arăţi atît de apetisant cînd de abia ai ieşit din baie. Îi studia cu priviri lascive părul ciufulit, faţa lucind de curăţenie şi halatul vechi la care, probabil, ţinea foarte mult. Aşa cum arăta i se părea chiar mai frumoasă decît atunci cînd o cunoscuse.

Cu un gest nervos, Casey îşi încheie halatul pînă sus la gît, să fie convinsă că era îmbrăcată. Felul în care era privită îi dădea de bănuit.

– Mi-ar trebui un săpun, spuse el spăşit, ghicind cît era de nervoasă. Părea destul de încurcat. Nu am găsit niciunul în cealaltă cameră de baie, adăugă, văzînd-o cum îl fixează cu privirea.

Casey tocmai îi contempla pierdută ochii ca două lacuri adînci, blînzi, căprui cu irizaţii aurii.

– Poftim? îl întrebă pe un ton destul de tăios,

pentru ca imediat să se facă una cu roşul pestriţ al halatului. Ce naiba am? se întrebă nervoasă, tulburată şi incapabilă să-şi amintească ce anume îi ceruse.

– Săpunul, şopti el. Chiar şi acel cuvînt atît de prozaic, rostit de el părea plin de senzualitate.

Oh, trebuie să scap cît mai repede de el, îşi spuse Casey cuprinsă de panică. Era mult mai periculos decît şi-l închipuise vreodată pe Pablo Cadenas care nu dorea decît banii ei. Bărbatul acesta, dacă voia ceva, putea obţine totul!

Săpunul. Casey inspiră adînc pentru a-şi limpezi gîndurile. Îşi revenise.

– Mă duc să-ţi aduc, zise, îndepărtîndu-se în grabă. Dacă ar mai fi zăbovit o clipă s-ar fi aruncat în braţele lui.

În baie trase adînc aer în piept, aerul neimpregnat de mirosul lui plăcut, bărbătesc, apoi scotoci în sertarele dulapului pînă găsi un săpun, cel pe care i-l dăduse sora ei, Bridget, pe vremea cînd trecea printr-una din perioadele ei de extravaganţă. Nu numai că era foarte parfumat, dar avea încrustat în el inimioare roşii şi un Cupidon. Zîmbi.

– Dorm iepureşte, îi atrase el atenţia cînd re-

veni în dormitor.

– Şi ce-mi spui mie? Casey îşi ridică mirată o sprînceană.

– Nu încerca, te rog, să-ţi iei tălpăşiţa cît timp dorm. Drept să-ţi spun, sînt frînt de oboseală.

Casey privi într-o parte, neputînd să-i susţină privirea de teamă că i-ar zări vulerabilitatea pe care i-o simţise şi în voce. N-ar fi trebuit să-i pese, dar îi păsa.

O atinse uşor pe umăr pentru a o face atentă dar, în aceeaşi clipă, era în braţele lui.

– Casey! îi şopti în păr. Mai mormăi ceva care ei i se păru că ar fi „Waterloo" şi se întrebă mirată dacă nu cumva îi reproşa ceva.

La fel de repede cum o luase în braţe, se trezi împinsă la o parte.

– Uite ce-mi faci, O'Neil, bombăni el. Am venit după săpun şi tu încerci să mă seduci, aşa îmbrăcată după ultimul jurnal. Să-ţi fie ruşine!

Casey rîse prefăcut.

– Data viitoare voi ţine minte. Îi întinse săpunul. El se încruntă.

– Numai din ăsta ai?

Ea dădu din cap. Doar îi atinse mîna şi simţise că ameţeşte iar acum aştepta, nu mai ştia nici ea

de cînd, să ia săpunul.

– Acum, pleacă! se răsti, făcînd eforturi să-i vorbească calm şi pe un ton indiferent. Îşi drese glasul încercînd încă o dată. Dacă ar fi îndrăznit să-l mai atingă nu l-ar mai fi lăsat să plece, şi nu dorea să rişte. Iar dacă nu l-ar mai fi lăsat să plece....

Michael luă săpunul şi-şi plimbă privirea prin cameră, tînjind după patul de dimensiuni apreciabile, acoperit cu o cuvertură multicoloră şi perne de culoare belumarin.

Oftă cu gîndul la cele trei săptămîni, cele mai lungi din viaţa lui.

– Noapte bună, O'Neil, şopti, apoi se întoarse şi plecă.

Ea închise uşa. Mîinile îi tremurau şi pentru a doua oară se rezemă moale de ea. Plecase lăsînd-o fremătînd de dorinţă. Închise ochii. Ce greşeală. Imaginea lui Michael părea că i se întipărise în minte pe vecie.

– Ah, Dumnezeule, bîigui încercînd să respire normal.

Intră îngrijorată în baie, se pieptănă în grabă, se spălă pe dinţi şi se întoarse în dormitor să se schimbe.

Ieşi din cameră după ce îşi puse nişte blugi decoloraţi, o bluză veche verde-închis şi tenişi. Tremură toată pînă găsi cheile maşinii lui Michael. Simţindu-se ca un hoţ în propria casă, se strecură jos în hol şi trase cu urechea la uşa băii. Duşul curgea dar notele joase ale melodiei pe care Michael o fredona acopereau zgomotul apei.

Fără cel mai mic zgonot, Casey deschise uşa şi răsuflă uşurată văzîndu-i hainele la îndemînă. Pîndind uşa aburită dădu peste pantalonii negri. Îi veni să strige „Evrika!" atunci cînd găsi imediat brelocul cu chei, dar buna dispoziţie îi pieri brusc, văzînd că pe el erau prinse patru chei aproape identice. Habar n-avea care dintre ele erau cea de la portieră şi cea de contact.

Trebuia să le încerce pe toate.

Afară, totul părea în ordine. Dintre nori, luna plină învăluia strălucitorul Trans Am roşu într-o lumină palidă. Oftă uşurată, prima oară în seara aceea, savurînd mirosul serii adus de adierea care-i răcorea faţa şi îi zburlea părul.

Se îndreptă repede spre maşină, dar odată ajunsă lîngă ea ezită, frecînd nervoasă între degete una din chei. Pentru prima dată de cînd se hotărîse să ia maşina lui Cooper avea mustrări de

conştiinţă. În plus, mai începuse şi stomacul să-i facă figuri.

Este singura ta scăpare, îşi spuse, făcîndu-şi curaj. Alese la întîmplare una din chei şi rugîndu-se să fie cea bună, o introduse în broască.

Nu era cea bună.

Sunetul ascuţit al alarmei sparse liniştea nopţii calme de primăvară. În graba ei de a fugi nu se gîndise că maşina ar putea fi conectată la sistemul de alarmă. Îşi duse instinctiv mîinile la urechi uitîndu-se la maşină ca la un animal gata să o muşte.

Dar acum altceva îi atrăgea atenţia. Uşa din faţă se deschisese. Răsucindu-se pe un picior Casey îl văzu pe Michael în prag. În afara prosopului care nu-l cuprindea ca lumea, era gol-goluţ.

Nici Incredibilul Hulk nu putea arăta mai fantastic. Casey simţi că se sufocă.

Michael şedea într-o băltoacă, ţinînd strîns prosopul, ca înecatul agăţat de un fir de pai. Spuma şamponului i se scurgea de pe faţă şi din urechi ca dintr-o oală dată în clocot. Balonaşe albe, desprinse de pe gene şi sprîncene i se adunaseră în colţurile gurii crispate.

Umerii largi şi muşchii încordaţi străluceau în

lumina becului de pe verandă. Casey îşi plimba privirea mai jos de umeri, acolo unde spuma se prinsese de părul aspru de pe piept, comparînd clăbucii cu ciucuri de cristal.

Ceva sau cineva aflat în spatele ei îi atrăsese lui Michael atenţia. Casey se întoarse dorindu-şi imediat ca pămîntul să se crape şi să o înghită.

Asta mai lipsea, îşi spuse furioasă. Toţi vecinii, fără excepţie, care pînă atunci îi respectaseră intimitatea, ieşiseră din case la sunetul alarmei. Îi auzea şoptindu-şi unui altuia: *Cine e tipul gol de pe verandă? Ce caută în casa lui Casey? Cine era idiotul care se atinsese de maşină şi declanşase alarma?*

Idiotul în persoană îşi dorea să nu-i fi trecut vreodată prin minte să ia maşina.

Ce mai putea să spună sau să facă? Se întoarse spre Michael.

Se părea că pentru el nu existau dubii în privinţa celor ce avea de făcut. Trecîndu-şi în grabă privirea de la Casey la mulţimea care se holba la el, se îndreptă spre maşină păşind cu grijă, în picioarele goale, pe aleea prunduită.

Nedînd nici cea mai mică atenţie roşcatei care îl privea decepţionată, fără să scoată o vorbă, luă

cheia din portieră, o potrivi pe cea bună şi deschise. Bombănind se aplecă înăuntru, umblă sub torpedou şi întrerupse alarma.

Tot mai bine era cu sunetul ăla nenorocit, decît acum cînd se lăsase o linişte mormîntală! se gîndi Casey înfuriată, simţind furnicături în ceafă, acolo unde ochii mulţimii o sfredeleau necruţător.

– Oameni buni, spectacolul s-a sfîrşit, îi anunţă Michael, pe un ton tăios, aşa, ca să nu existe discuţii. Toţi, la unison se puseră în mişcare dispărînd în întuneric.

Michael se întoarse şi o porni încet spre Casey, cu paşi ameninţători, asemeni unei feline.

Fiecare fibră a muşchilor o îndemna să o ia la fugă, dar frica o paralizase. Casey îşi aminti că o singură dată i se mai întîmplasae aşa ceva, în vara în care împlinise paisprezece ani şi avusese curajul să ia camioneta tatălui său, Model-A, pe care o zdrobise de cum se suise la volan. Cooper semăna leit cu tatăl ei, avea privirea rece şi impenetrabilă precum diamantul.

Valul de adrenalină o mobiliză.

– Nu te apropia de mine, îi porunci cu o voce nesigură, ridicîndu-şi braţele şi făcînd paşi înapoi. Cînd se lovi cu fundul de capota metalică ştiu că

nu mai avea unde să se ducă şi că nu i-ar folosi la nimic dacă l-ar fi ameninţat că-i zgîrie vopseaua cu unghiile. Cooper n-ar fi ţinut seama de ameninţări, aşa furios cum era.

– Să nu îndrăzneşti să mă atingi! Îşi încleştase pumnii pregătindu-se de atac, numai că el îi dădu braţele la o parte şi i le lăsă în jos dintr-o singură mişcare.

– Să zici mersi că nu te-arunc în ocean, mîrîi el. Casey nu avea să afle niciodată cum îi reuşise figura cînd cu cealaltă mînă îşi ţinea prosopul, dar înainte să-i poată para lovitura, un braţ ca de gorilă o prinse de mijloc şi o ridică pe umăr.

Ca pe un sac cu cartofi!

– Lasă-mă jos! Îi lovea cu pumnii spatele şi umerii, dar părea insensibil. Dacă totuşi simţea ceva era braţul cu care o prinsese, fără jenă de fund şi care acum o apăsa şi mai tare. Între braţ şi umăr se simţea prinsă ca într-o menghină. Precaută, se gîndi că e mai bine să-şi păstreze forţele pentru a respira.

Intră în casă împingînd uşa din faţă cu piciorul. Casey spera, cu răutate, că poate se loveşte la picioar, dar nu făcu nici o remarcă.

În sfîrşit, Michael o trînti pe bancheta din ca-

mera din față şi se retrase imediat de parcă apropierea ei i-ar fi făcut rău.

Casey se sprijini de braţul banchetei frecţionîndu-şi locurile unde o strînsese, cu gîndul la eventualele vînătăi care i-ar fi putut apărea a doua zi.

– Şi acum, ce mai ai de gînd să pui la cale? o întrebă el cu glas sfîşietor. Tîlhăria asta a pus capac la toate.

Auzi, tîlhărie! Spumega de furie sub privirea atentă şi rece ca gheaţa. Înghiţi iute şi-şi plecă ochii. Se simţea deplorabil. În nodul din gît se strînseseră laolaltă ruşinea, vinovăţia şi regretul şi, în ciuda eforturilor, simţi cum ploapele îi iau foc. Furioasă, îşi frecă ochii cu pumnii, dar ochii i se umplură de lacrimi sărate care începură să i se prelingă pe obrajii îmbujoraţi.

Michael se îndepărtă nesuportînd să-i vadă lacrimile, refuzînd să-i ia în seamă tremurul bărbiei sau durerea reflectată în privire.

Mîrîi ceva nedesluşit. Putea să înfrunte o Casey impertinentă şi apoi să guste conflictul. Dar în situația asta?

– Nu încercam să-ţi fur maşina, Cooper, spuse ea încet, luptîndu-se cu disperare să-şi recapete

controlul.

Michael se răsuci înjurînd.

– Te-ai prefăcut de minune! ţipă el, strîngîndu-şi spasmodic prosopul în jurul coapselor.

Vorbele acestea fură suficiente ca să-i sece lacrimile. Îşi ridică privirea înfruntîndu-l, înălţîndu-şi sfidător bărbia.

– Nu mă priveşte ce dracu' crezi! N-am vrut să-ţi fur nenorocita aia de maşină, şuieră ea printre dinţi.

– Perfect, atunci spune-mi ce voiai să faci, îi ceru, ţintuind-o de speteaza banchetei.

Închise ochii încercînd să nu dea atenţie valului de sînge care îi zvîcnea în urechi. El îşi pierduse prosopul şi dacă se prefăcea că nu observă acest lucru, nu era decît din cauza situaţiei deplorabile în care se afla şi care nu-i permitea să observe amănunte.

Îşi lăsă mîna pe umărul ei şi o forţă să se ridice.

– Răspunde-mi, fir-ar să fie! O scutură uşor. Unde naiba voiai s-o-ntinzi? se răsti el.

Înghiţi un nod. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atît de mizerabil.

– Voiam să scap de tine! ţipă ea.

El îi luă faţa între palme forţînd-o să-i înfrunte privirea.

– Şi după asta ce-ar mai fi urmat, Casey? Toată viaţa te-ai fi ascuns sustrăgîndu-te copilăreşte de la răspunderi? Îşi miji ochii abia stăpînindu-şi furia.

– Nu e treaba ta ce-aş fi făcut eu mai departe, se înfurie şi ea. Ar fi vrut să fie calmă, dar, din cauza lui, îi era aproape imposibil.

– Ba este, din moment ce te-ai fi folosit de maşina mea ca să dispari. Ochii îi străluceau din ce în ce mai ameninţător şi dunga palidă care îi apăruse deasupra buzei superioare era dovada de necontestat a frămîntării sale interioare.

– Ţi-am mai spus! N-aveam de gînd să ţi-o fur. O voiam doar ca să plec în altă parte şi să scap de tine şi, improviză ea mai departe, după aceea i-aş fi spus tatălui meu unde o găseşte iar el s-ar fi ocupat să ţi-o recuperezi.

– Nemaipomenit! o luă el peste picior. Aveai de gînd să-ţi implici şi tatăl în acest furt.

– N-ar fi fost un furt!

Mormăind în barbă ceva indecent, Michael se îndepărtă. Se sprijinise de perete, îşi încrucişase braţele peste piept şi o privea cu ochii lui negri

care scăpărau scîntei.

– Inutil, zise calm. Am încercat tot posibilul și uite cu ce m-am ales: minciuni, șmecherii și acum, asta!

Casey nu mai știa încotro să se uite. Tot corpul îi era străbătut de fiori, cînd reci, cînd fierbinți, care îi dădeau o stare de nervozitate. Prea agitată ca să stea locului, se postă în fața banchetei hotărîtă să nu-și mai ia ochii de pe vîrfurile tenișilor.

Putea oare să ignore minunatul trup, cînd prezența lui umplea camera? Razele palide ale lunii ce se strecura prin fereastră, aruncau pete arămii pe pielea lui bronzată, iar efectul luminii dădea părului întunecat, cu urme de șampon, nuanțe roșiatice. Părea că luna ținea cu tot dinadinsul să-i atragă atenția asupra bărbăției lui, prin jocul de umbre și lumini.

Valul fierbinte de plăcere care îi trecu brusc prin șira spinării fu mai mult decît putea suporta.

– N-am nevoie de ajutorul tău, așa că, dispari din casa mea! Îi indică ușa. Michael trase adînc aer în piept și Casey rămase cu ochii ațintiți pe pieptul lui lat.

– Nu cred că vrei să plec, Casey, spuse el sigur pe sine, lucru ce o scoase din sărite.

- Ba da, vreau! ţipă, dîndu-şi seama că el avea dreptate. Ceva din ea l-ar fi alungat, dar cealaltă parte, cea care o domina era atrasă de acel bărbat provocator care o făcea să freamăte de dorinţă. Nici nu se gîndea că se îndrăgostise de el, dar ştia că la fel de hotărîtă cum era să evite întîlnirea cu juraţii, tot atît de mult dorea ca Michael să nu plece. Nu încă. Şi nu supărat pe ea.

– Bine, o lăsă ea mai moale, făcînd un gest vag spre baie, du-te să-ţi termini duşul.

El îşi înclină capul făcînd o plecăciune.

- Oh, îţi mulţumesc.

Aruncîndu-şi neglijent prosopul pe umăr, reuşi să-şi facă o ieşire pe cît de demnă pe atît de comică.

De îndată ce auzi uşa băii închizîndu-se, Casey alergă în dormitor. Se aruncă pe pat cu capul în pernă. Închizînd ochii intenţiona să se odihnească doar cîteva minute pentru ca apoi să se gîndească ce avea de făcut. Asemeni lui John Paul Jones, lupta ei abia atunci începea!

Capitolul 5

· Michael şedea la umbră şi privea în jos la freamătul continuu al valurilor agitate care izbeau stîncile. Zgomotul era asemenea unui muget furios, iar spuma care ţişnea în aer, ca dintr-un izvor, lovea neîncetat faleza de la poalele stîncii.

Lipit de stîncă Michael ţinea piept cu stoicism atacului sălbatic al valurilor. Aerul marin îl învăluise ca într-o ceaţă depunîndu-i în păr un strat subţire de sare şi broboane pe gene, pe gît şi pe faţă. Îşi simţea pielea ca dată cu o substanţă astringentă.

Îi era frig, se simţea rău şi îi era somn. Nu-şi

dorea decît să intre în casă şi să-şi caute o poziţie comodă pe banchetă, nu înainte însă de a exorciza demonul care îl scosese de acolo.

Străbătu distanţa dintre cele două balustrade, atingînd din cînd în cînd metalul rece ca pentru a se convinge că nu trăieşte un coşmar; stătea afară ca un idiot, iar afară era o vreme infectă.

Vreme de o oră după ce se dusese la culcare se tot fîţîise pe bancheta mai scurtă cu un metru faţă de lungimea lui şi mult prea îngustă pentru un bărbat de talia lui. Dar nu fusese de vină numai bancheta. Chiar în cel mai confortabil pat şi tot n-ar fi avut linişte, ştiind-o pe Casey la cîţiva metri distanţă.

O dorea. Îl atrăsese din primul moment, de cînd o găsise dormind în cămăruţa din spatele salonului de recepţie. Dincolo de excentricitatea pe care o afişa, folosind-o ca pe un scut de protecţie, se afla femeia care fremăta, caldă, generoasă şi foarte, foarte dornică de afecţiune.

Blestemînd, renunţase la gîndul că ar mai putea dormi şi se ridicase de pe banchetă. Cu dragă inimă l-ar fi omorît pe nenorocitul care îşi bătuse joc de puritatea ei şi îi distrusese încrederea în oameni. În concluzie, cum stătea aşa în

mijlocul camerei, considerase mai potrivit să meargă în dormitor şi să se întindă lîngă Casey. O iubea, dorea să o cuprindă, să facă dragoste cu ea şi dimineaţă să se trezească ţinînd-o în braţe.

O şi luase spre dormitor cînd se oprise brusc, fără să mai înţeleagă nimic. Pentru prima dată de cînd descoperise minunata diferenţă dintre băieţi şi fete se simţea neputincios. Repetînd înjurăturile, făcuse stînga-mprejur şi ieşise afară.

Intenţionase să facă o lungă plimbare, dar agitaţia oceanului îi atrăsese atenţia. Simţindu-se ceva mai bine se cocoţase în vîrful stîncii.

Zîmbi ironic şi colţurile gurii i se lăsară în jos.

– Naiba s-o ia, bombăni. Ce-o fi rîs Casey în sinea ei cînd insistase să doarmă pe „canapea". Izbucni în rîs. Ar fi trebuit să bănuiască ceva atunci cînd ea cedase fără prea multă vorbă.

Îşi ridică gulerul şi intră în ceaţa groasă ca să mai arunce o ultimă privire oceanului. Respirînd adînc aerul sărat se întoarse şi o luă spre casă.

– Bună dimineaţa, O'Neil.

Vocea bărbatului vibră puternic, plină de op-

timism, trezind-o din visare şi făcînd-o să se ridice din pat cu o viteză surprinzătoare.

– 'neaţa, zise ea cu glas piţigăiat. Fir-ar să fie, am pierdut momentul prielnic de azi-noapte. Se ridică înainte de a-şi fi treminat fraza.

– În ce mă priveşte, mă bucur că ai adormit. Michael rîse scurt. Să o iei din loc pe o ceaţă atît de groasă ca cea de azi-noapte, n-ar fi fost o idee prea grozavă. Şi, în afară de asta, oftă el teatral, cum era să mă lipseşti de ocazia de a-ţi putea demonstra calităţile mele de bucătar?

Casey îl văzu cu tava în mîini iar ea, aşezate ceştile şi ibricul din sticlă. În aer plutea aroma cafelei proaspete.

– Nu-mi amintesc să te fi invitat înăuntru, se răsti ea şi-şi încleştă dinţii să nu ţipe.

Ochii lui aruncau sclipiri jucăuşe privind în jos spre ibricul de cafea.

– Sper să-ţi placă cafeaua amară. Este cea mai bună, îi declară pe un ton exasperant de politicos.

Nu pricepea deloc cum putea să fie atît de dezgustător de bine-dispus şi să o scoată pe ea din sărite, aşa, cu noaptea-n cap.

– Pofteşte afară! Făcu un semn categoric cu

mîna aşteptîndu-l să se întoarcă şi să-i îndeplinească ordinul. Dar cînd îl văzu că, dimpotrivă, se apropia, simţi cum i se încordează toţi muşchii, nici ea nu ştia dacă de teamă sau de supărare.

Fără să dea nici cea mai mică atenţie aerului ei ostil, Michael făcu un semn cu capul în direcţia tăvii cu motive orientale pe care o ţinea în mînă.

– Aş fi pus un trandafir pe ea dar nu am găsit niciunul, rînji el. Bănuiesc să printre multele talente pe care el ai, nu este inclus şi grădinăritul, nu?

Încercînd să ignore statura impozantă, pusă în valoare şi de pantalonii maron şi cămaşa bej, se răsti.

– Dacă n-aş fi o doamnă...

– Slavă Domnului că eşti, exclamă vesel, aşa că, hai să ne bem cafeaua ca doi oameni civilizaţi şi să ne facem programul pentru azi. Zîmbea maliţios. Îmi dai voie? o întrebă arătînd cu capul spre fotoliul mare, ticsit, aşezat în colţ, lîngă fereastră.

– Şi dacă spun nu? îl întrebă pe un ton cît se poate de rece.

– Ştii bine că n-ai face-o, o informă cu impertinenţă. Aşeză tava pe patul răvăşit, turnă cafeaua, îşi luă ceaşca şi se duse să se aşeze în

fotoliu.

– Haide, zise curtenitor, bea-ţi cafeaua. Te asigur că n-o să-ţi rămînă în gît. Întîmplător, mă pricep să fac cea mai bună cafea de prin părţile... cea mai bună cafea din lume. Se aşezase confortabil în fotoliu încrucişîndu-şi picioarele lungi. Luă prima sorbitură.

– Azi e cam înnorat, dacă te interesează, continuă el, dar sper ca mai tîrziu să iasă soarele.

Aroma cafelei n-o putea lăsa indiferentă, îi lăsa gura apă, iar Michael care, evident, se amuza pe seama ei, îi stîrnea şi mai multă poftă. Nu se mai putea abţine. Poate „ar fi dat orice" pentru o ceaşcă cu cafea dar, în acel moment, foarte probabil, ar fi omorît pe cineva.

Nu era neapărat nevoie ca în schimbul unei ceşti cu cafea să se poarte prieteneşte cu el! Fără un cuvînt aşeză tava pe jos, îşi luă ceaşca şi se sui înapoi în pat. Dacă nu-i va da atenţie, poate va pleca.

Cafeaua era neaşteptat de bună. Casey îşi linse buzele de plăcere. Era chiar mai bună decît cea pe care o pregătea ea dar, bineînţeles, n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului. Mai degrabă s-ar fi lăsat prăjită în ulei decît să i-o spună.

Michael o urmărea zîmbind leneş. Cum ședea așa, turcește, părea relaxată, dar ar fi țîșnit din pat la cea mai mică mişcare a lui, aşa că mai luă o sorbitură şi plescăi din buze.

– Vai, Cooper, faci cea mai bună cafea, glumi el după ce mai luă o înghițitură, sorbind-o zgomotos. Văzînd-o la fel de impasibilă, continuă pe acelaşi ton. Mulțumesc, mă bucur că-ți place.

Casey abia abținîndu-se să nu zîmbească sorbi repede o înghițitură.

– Mai doreşti o ceaşcă, Coop? întrebă Michael imitîndu-i vocea afectată. Vai, mulțumesc, iubito, nu te deranja, răspunse tot el cu voce groasă. Se ridică, străbătu foarte încet camera să-şi umple din nou ceaşca. Zîmbindu-i se aşeză cu coatele pe genunchi şi cu ceaşca în mîini.

– Uite ce e, botoaso, eu ar trebui să fiu supărat pe tine după noaptea trecută. Dar nu sînt.

De teamă să nu-i întîlnească privirea, Casey privi într-o parte. Nu mai era supărată fiindcă îi dejucase ultima încercare de evadare, ci îl ura şi se ura şi pe ea pentru că în noaptea aceea atît de agitată descoperise că era îndrăgostită de el. Şi era sigură că nu-şi dorea acest lucru.

– Întotdeauna eşti atît de prost dispusă dimi-

neața? Ochii căprui, pătrunzători îi descoperiseră cearcăne sub ochi. Sau te simți așa pentru că azi-noapte ai dormit la fel de prost ca și mine? zise el încet, tărăgănînd cuvintele. În sinea lui jubila. Cel puțin, nu era singurul care avusese o noapte de groază.

Simțindu-se intens studiată Casey începu să respire precipitat. Pulsul îi bătea spasmodic chiar sub pielea ușor pistruiată de la baza gîtului. Tristul adevăr era acela că toată noaptea nu-l visase decît pe el. Rememorînd frînturi din vis începu să se foiască și în obraji îi apărură două pete colorate. Își concentră toată atenția asupra cafelei rămasă în ceașcă rugîndu-se ca el să plece din dormitor.

– Vorbești cam mult, O'Neil, mormăi el. Ridicîndu-se îi luă ceașca și o puse pe tavă.

– De altfel, de ce să vorbim cînd sînt atîtea lucruri, mult mai plăcute pe care le putem face? Se așeză în genunchi în pat, privind în jos spre ea.

Casey îi aruncă o privire ofensată și se trase înapoi, ferindu-se de mîinile care parcă se repezeau la ea din toate direcțiile. Cel mai mult o deranjau zvîcniturile din stomac și pulsul care bătea

acolo unde nu-i mai bătuse niciodată. O copleşi dorinţa de a rămîne pe loc pentru a se bucura de acele „lucruri mai plăcute" despre care îi vorbise.

Îşi înghiţi nodul din gît, se feri într-o parte şi sări din pat în celălalt capăt al camerei.

– Nu-mi amintesc să te fi invitat în casa mea, cu atît mai puţin în patul meu. Dă-te jos, se răsti ea.

Zîmbind evaziv el trecu în genunchi prin pat şi coborî.

– Dacă aş aştepta invitaţii ori de cîte ori doresc să fac dragoste cu o femeie frumoasă, aş fi la fel de neştiutor ca în ziua în care m-am născut.

– Nu mai spune, se răţoi ea. Bărbaţii ca tine care forţează... Se opri simţind braţul care îi încolăcise gîtul şi o trăgea spre el. Chipul lui frumos era luminat de un zîmbet satanic. Neavînd încotro Casey cedă.

Îi auzea respiraţia regulată care îi ridica şi îi cobora pieptul lat şi-i invidie autocontroul. Privirea diavolească ce i se plimba pe buze o dezarmase. Se simţea ca o păpuşă din cîrpe, cu picioare moi, gata să cedeze presiunii degetelor care o apăsau pe spate. O păpuşă din cîrpe în care doar inima zvîcnea cu putere.

Era aproape sigură că o va săruta sălbatic, dar el îi atinse buzele doar cu o mîngîiere uşoară, tandră.

– Dacă vrei să aştept invitaţia... îi spuse muşcîndu-i blînd buzele, aştept, Casey. De emoţie vocea i se îngroşase.

Buzele îi tremurară într-un gest de abandon dar, inexplicabil, se retrase repede, îngrozită.

– Cooper, eu.... Închise gura cu un zgomot uşor şi-l privi cu ochii larg deschişi şi strălucitori.

El înţelese.

– Şşt, şopti aşezîndu-şi uşor degetul pe buzele ei. Vom aştepta. Înainte de a-şi ridica capul o mai sărută o dată tandru, în colţul gurii.

– Măcar pînă cînd te aranjezi, adăugă el zîmbindu-i relaxat, privind-o în ochi. Micul dejun e gata în douăzeci de minute, aşa că între timp, iubito, pune mîna şi fardează-te. O ciupi de nas şi ieşi.

Rămase clipind uimită, întrebîndu-se dacă intenţionase să o jignească. Strigă imediat după el.

– Şobolan împuţit, apoi zîmbi, uşurată că încă o dată el reuşise să calmeze spiritele.

Douăzeci de minute mai tîrziu, după un duş fierbinte şi un masaj energic, Casey se simţea alt

om. Intră în dormitor şi se duse direct la dulap. Scotoci după bluza de bumbac şi pantalonii albi, dar renunţă la ele. Michael putea intra dintr-un moment în altul şi ar fi găsit-o înfăşurată în prosop, aşa că se hotărî pentru tricoul turcoaz şi o fustă uşoară de jerse. Aruncă prosopul şi îşi trase iute tricoul şi fusta pe care o înnodă peste şolduri.

Intră în baie, îşi trecu pieptenul prin păr, îşi dădu cu puţin fard în obraz şi pe buze cu un ruj portocaliu aprins.

– Am auzit duşul aşa că am pus mîncarea în cuptor să stea caldă, o informă Michael cînd intră în bucătărie cîteva minute după ora zece. Dar nu era nevoie pentru că ai apărut la timp, zise el, plimbîndu-şi privirea apreciativ de la părul roşcat pînă la vîrful picioarelor desculţe.

– Nu de alta, dar mi-era teamă să nu te speteşti muncind.

Trecu pe lîngă el şi-şi umplu o ceaşcă cu cafea proaspătă şi fierbinte. Abia atunci observă surprinsă că masa era deja pusă.

– Doamnă, masa este servită, zise el pe un ton glumeţ şi o invită să ia loc, exagerînd gestul.

Nu-l cunoştea în această ipostază de aceea nu comentă nimic. Doar atunci cînd mîna lui îi

zăbovi pe spate după ce îi împinsese scaunul, se răsti nervoasă.

– Nu fac parte din meniu.

– Mare păcat, îi replică el calm.

Puse tigaia pe masă şi împărţi omletă, punînd-o în farfurii cu o îndemînare de invidiat, apoi aduse fundul de lemn cu feliile de pîine prăjită şi ceştile cu cafea şi se aşeză la masă în faţa ei.

– Eşti plin de surprize, Cooper, remarcă ea, savurînd prima bucăţică din cea mai delicioasă omletă spaniolă pe care o gustase vreodată. E foarte bună, vorbesc serios.

– Mulţumesc, dar speram să nu fii atît de surprinsă. Zîmbi întinzîndu-i pîinea părjită.

Altă surpriză. Nu semăna deloc cu pîinea prăjită, seacă, pe care o mînca ea de obicei. În unt adăugase mirodenii, dar nu vru să-i dezvăluie ce anume. Zîmbindu-i maliţios o informă că era reţeta familiei transmisă din tată în fiu timp de două sute de ani.

– Nu eşti zdravăn, rîse ea.

– Şi, cu toate astea, mă iubeşti.

Înghiţind în grabă Casey aproape se înecă. Se uită în ceaşca aproape goală neştiind ce să spună. Acest lucru îl descoperise singură cu puţin

timp în urmă. O himeră.... pe care şi cea mai slabă adiere ar fi spulberat-o în cele patru vînturi.

– Acum, fiindcă tot am servit masa împreună de două ori, dar n-am petrecut nici o noapte în acelaşi pat, nu crezi că ar fi timpul să discutăm ca doi vechi prieteni? continuă Michael entuziast, în aparenţă fără să aştepte răspuns la remarca sa.

Casey tresări surprinsă.

– Despre ce? întrebă cu un calm uimitor. „Ştii foarte bine despre ce!" îi spunea zîmbetul lui leneş, dar din cine ştie ce motiv, pe un ton convenţional, din care nu lăsa să se înţeleagă decît un vag interes, îi zise.

– Ştii tu, povestea aia.

Simţea o dorinţă nebună să-i facă pe plac dar, pe un ton voit reţinut, spuse nu. Masca prefăcătoriei, cizelată cu grijă, apăru brusc disimulînd frămîntarea sufletească.

– O păstrez pînă în momentul în care vreun ziar de mare tiraj îmi va oferi o sumă exorbitantă pentru exclusivitate. De-abia aştept.

Privirea lui întunecată îi stărui pe figură.

– Nu-mi îndruga mie aiureli, zise calm. Îţi vei sacrifica piesele albe atunci cînd te vei simţi încolţită.

Casey zîmbi răutăcios lăsînd să-i cadă cu zgomot furculiţa în farfurie. Ar fi folosit cu mare plăcere şi şerveţelul aflat în îndemînă, dar acesta nu făcea zgomot.

– Perfect, n-ai decît să crezi ce vrei. Nu e treaba ta, zise surîzînd onctuos.

Michael se încruntă şi o privi printre gene.

– S-a putea, recunoscu el, dar s-ar putea să mă intereseze pentru că vreau să te ajut şi pînă nu ştiu ce s-a-ntîmplat între tine şi Cadenas nu pot face nimic.

Ea tăcu ridicîndu-şi bărbia cu îndărătnicie şi ochii continuară să-i arunce fulgere de mînie.

– Ştiu cît eşti de pornită împotriva lui Cadenas, dar dacă n-ai un avocat foarte bun pierzi procesul, spuse el pe un ton autoritar.

Inima îi bătea cu putere în ciuda voinţei ei. Una e să ştii tu că vei pierde un proces şi e cu totul altceva cînd ţi-o spune altul. Mai ales pe un ton atît de categoric!

Ridică din umeri cu aplomb dar numai ea ştia ce are în suflet.

– Şi ce dacă pierd procesul? Se ridică de la masă şi cu mişcări stîngace strînse vasele murdare, dar nu ajunse în bucătărie pentru că Mi-

chael îi tăie drumul.

– Eşti iute la mînie, mititico, nu-i aşa? o tachină el, dar în privirea care-i studia mina hotărîtă nu exista urmă de veselie.

– Lasă vasele, te ajut eu mai tîrziu. Palmele lui abia îi atinseră braţele dar le simţi mîngîierea de parcă degetele subţiri i- ar fi explorat fiecare centimetru. Mai bine hai să ne plimbăm.

– Nu ţi-e teamă că odată ajunsă afară aş putea fugi?

Zîmbind cu indolenţă îşi ridică sprîncenele şi la ochi îi apărură riduri subţiri.

– Îmi asum riscul, mîrîi el, apoi îi luă farfuriile din mînă şi le puse din nou pe masă.

– Haide, vino.

Pe cît de plăcută, pe atît de tulburătoare fu senzaţia de căldură care o inundă atunci cînd o prinse de mînă.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, nu-i nevoie să mă susţii. Îşi retrase mîna, dar el i-o ţinea strîns.

– Ce zi spledidă, nu?

Chiar era? Mînă în mînă, lui Casey nu-i era teamă decît de un sigur lucru, iar acesta nu avea nici o legătură cu vremea. Dădu din cap în semn că da.

Afară, încercă din nou să-şi elibereze mîna şi de această dată reuşi.

Sub pretextul că îi arată drumul pe poteca ce ducea spre plajă, se îndepărtă puţin de el. Mai mult îi simţea în spate decît îi auzea respiraţia şi, pentru liniştea ei, se strădui să păstreze acea mică distanţă.

– Cînd nu te ascunzi de agenţii procedurali, cu ce-ţi ocupi timpul, Casey?

Trecuse peste un bolovan păşind atentă în josul pantei şi mai făcu două sărituri pînă atinse nisipul. Ridicîndu-şi ochii spre el care cobora încet poteca, îi spuse:

– Sînt lingivst. Fac traduceri în limba engleză şi retroversiuni.

O întrerupse înainte de a apuca să mai spună că traducerile le făcea pentru orbi.

– Din ce limbă?

– Germană, franceză, italiană şi spaniolă. O luase de-a lungul plajei, iar el mergea în spate.

– Sînt impresionat. Zîmbea sincer şi afectuos. Părinţii tăi mi-au spus că eşti şi un foarte bun fotograf.

Casey schiţă un zîmbet.

– Sînt părtinitori.

Făcînd-o să vorbească despre ea era ca și cînd ar fi făcut extracţii dentare.

– Povesteşte-mi despre fotografiile tale.

– Unele le-am vîndut lubitorilor de păsări, altele unor reviste despre natură. Ochii îi străluciră jucăuş. Oricum, Ansel Adams mă are la degetul mic, indiferent ce spune mama.

Michael se opri din mers şi o prinse de umăr.

– Cum găseşti timp pentru toate astea? o întrebă uimit. Se aplecase puţin spre ea, privindu-i chipul şi stăruind atît de mult asupra gurii, încît Casey simţi din nou că se sufocă.

– Şi, pe deasupra, să mai trag pe sfoară şi agenţii procedurali, vrei să zici? spuse ea caustic, în ideea că-l va face să schimbe subiectului. Ridicîndu-şi de pe frunte o şuviţă de păr arămie se uită în sus spre el şi zîmbi.

– Să te joci copilăreşte cu agenţii procedurali, o corectă el cu un rînjet suspect de vesel.

Ceva în tonul lui îi reaminti că, de fapt, pe el nu reuşise să-l fraierească.

Se uită peste umăr apreciind distanţa străbătută. Ce i-ar mai fi plăcut să-l lase acolo înconjurat de nisip şi de apă, eventual în tovărăşia pescăruşilor. Faptul că nu putea s-o facă îi accentua

nemulţumirea faţă de el, faţă de părinţii săi, prea increzători în ea, faţă de toată lumea.

– Uneori, ai mei vorbesc ce nu trebuie, bombăni ea înciudată, dînd cu piciorul unei cutii goale de conserve.

El schiţă un zîmbet zeflemitor.

– Uneori, părinţii sînt mîndri de copiii lor, chiar atunci cînd aceştia fac greşeli.

– Ai tăi, probabil, sînt foarte mîndri de tine, îi replică ea răutăcios.

O secundă doar crezu că citeşte în ochii lui o profundă antipatie.

– Au fost întotdeauna, spuse el serios. Se întoarse şi o luă înainte.

– Uneori, Casey O'Neil, eşti demnă de dispreţ, şopti ea, simţind pentru el o milă inexplicabilă.

Rămase o clipă pe loc urmărindu-l cum se îndepărtează încet şi constată că reuşise să-l enerveze. Apreciind distanţa care îi despărţea se gîndi că n-ar fi rău să profite de avantaj, dar o reţinea ceva şi, oricum, era prea tîrziu.

– Nu vii, O'Neil? Se oprise şi o aştepta.

– Am de ales?

– Nu. Nu mai mult decît mine, adăugă în gînd Michael. Dacă în urmă cu două săptămîni cineva

i-ar fi spus că se va îndrăgosti de femeia pe care trebuia s-o urmărească, i-ar fi rîs în nas. Se decisese să piardă cîteva zile din vacanţă urmărind-o pe Casey pentru că auzise despre ea lucruri îngrozitoare. Trebuia să recunoască faptul că de-abia aşteptase să-şi pună ambiţia cu femeia care dusese de nas atîţia aşi în meserie, în rîndul cărora intra şi fratele lui.

Gîndul la David îl făcu să zîmbească cu veselie sardonică. Casey făcuse valuri în jurul lui David care cheltuise sume ameţitoare. Michael îşi aminti cum rîsese de el şi îl luase peste picior că permisese unei femei să profite pe seama lui. David îl provocase spuînîndu-i să-şi „înghită banii" şi-i pusese în mînă fotografia lui Casey scoasă din dosarul pe care i-l întocmise.

De atunci văzuse că este foarte atrăgătoare. Zîmbi amintindu-şi cum strecurase în portofel fotografia. Pentru identificare, îi spusese lui David, nevrînd să-i mărturisească plăcerea cu care privise fotografia.

– Mă bucur că nu ai dispărut cît timp am fost cu spatele, zise el în timp ce Casey se îndrepta din umeri pentru a se uita în sus la el. Ai fi vrut, nu? Probabil, ai fi simţit o plăcere sălbatică dacă

m-ai fi atacat pe la spate şi, cu totul accidental, bineînţeles, m-ai fi trîntit cu faţa în nisip.

Hohoti zgomotos.

– În ce mă priveşte, m-aş fi distrat, dar dintr-un cu totul alt motiv, mult mai plăcut decît acela de a te vedea cu nasul în nisip. Să-ţi fac o demonstraţie? Exagerînd, o privi pofticios, dar rînjetul lui caraghios abia o făcu să zîmbească.

– Nu, mulţumesc.

Mergeau încet, unul lîngă altul, fără însă să se atingă. În sinea ei, Casey se simţea mulţumită nu numai de tăcerea neaşteptată în care căzuse Michael, dar şi de mirosul specific al oceanului, de clipocitul valurilor la picioarele lor, de mirosul sărat al brizei care le juca în păr.

Tăcerea lui i se transmise şi ei, la fel şi mina tristă ce i-o citi pe chip atunci cînd îl privi.

– Tu cu ce te ocupi, Cooper, atunci cînd nu alergi după paraplegici să-i repui în posesia cărucioarelor, cînd nu confişti gumă de mestecat şi patine cu rotile?

Michael îşi înăbuşi hohotul de rîs. Dacă spera să-l enerveze, nu era el omul dar, oricum, umorul ei era mai plăcut decît primăvara glacială.

– Cu patinele cu rotile mă descurc bine, skate-

board-urile îmi dau dureri de cap, i-o întoarse el cu glas suav.

Luă de jos o piatră netedă şi lucioasă şi o aruncă atît de departe încît nu auziră cînd atinse suprafaţa apei.

– De fapt, actualmente conduc ceva în genul unei agenţii de dectivi. Era modest. Agenţia sa era printre primele trei birouri de investigaţii din ţară. Era a lui, în întregime, o clădire neipotecată, avea nouă angajaţi, doi dintre ei fiind chiar fraţii săi.

– Şi cu ce se ocupă acel „gen de agenţie de detectivi"? întrebă ea, neputîndu-se abţine.

– Ah, probleme de rutină. Urmărim pe cei ce se sustrag declaraţiilor pro sau contra cuiva, căutăm evadaţi sau moştenitori, chestii d-astea. O privi pieziş şi zîmbi.

– La nevoie, mă implic personal în găsirea unei persoane micuţe şi neserioase.

– Şi, eventual, te erijezi în paznicul ei, completă ea cu un aer posac.

– O fac pentru prima dată. Tonul apatic al vocii lui era nuanţat de o falsă veselie.

– De ce am avut eu norocul ăsta?

– Aşa au unii noroc, i-o trînti el.

Casey stătea foarte aproape de el dar, brusc, avu senzaţia că se află la mile distanţă. Michael sesiză şi simţi un fior străbătîndu-i şira spinării iar în cap începură să-i sune clopoţei de alarmă.

Se întoarse şi înainte ca ea să bănuiască ceva îi cuprinse faţa în palmele lui mari şi o privi scrutător în ochi.

- Perfect, O'Neil. Ce-ai mai pus la cale.

- Să p-pun la cale? Se bîlbîia pentru că el se afla prea aproape de ea şi această apropiere avea un efect devastator asupra stării ei emoţionale.

- Cînd taci complotezi împotriva mea, o informă el, cu un surîs care o dezarmă.

- Mi-e greu să recunosc, dar nu complotez împotriva ta, Cooper.

- Ai început-o bine. Facem progrese. Tăcu observîndu-i zîmbetul trist. Dintr-odată se simţi foarte obosit, ca un atlet neantrenat, respira greoi şi neregluat.

Casey îşi dădu seama ce se întîmplase. Era excitat.

Privi plaja întinsă şi pustie. Doar ei doi.

- Vrei să ne luăm la întrecere? îl provocă ea, cu respiraţia întretăiată. Se uită în jos la picioare.

Slavă Domnului că nu-şi pusese tenişii! Când alerga desculţă, nimeni nu o întrecea.

– Cu ce handicap vrei să iei startul? o întrebă dîndu-şi importanţă.

– Cît îmi laşi? contracară ea apropiindu-se de apă. Dacă o urma, avea succesul asigurat. Aşa încălţat, nu va tropăi prea repede prin apă. Hai, să vină după mine, se gîndea ea, făcînd încă un pas. Se va apropia, dar se va năpusti asupra mea doar cînd mă voi îndepărta de mal.

O urmă.

– Oh, Michael, cizmele!

– Ce e cu cizmele mele? Îşi pironise ochii pe figura ei. Doar nu era să se lase păcălit de gluma asta răsuflată.

– N-or să mai fie bune de nimic!

– Crezi? De data asta, dacă a pus ceva la cale, nu dădea nimic de bănuit şi nici pe figură nu-i citea ceva deosebit. Oricum, nu-i va da satisfacţie lăsînd-o să se distreze pe seama sa.

– Sînt din piele, nu? îl întrebă cu un aer nevinovat, aplecîndu-se, parcă vrînd să pună mîna pe ele. Cînd se îndreptă strîngea în pumn nisip ud şi alge. Păcat de ele, oftă ea, dar, la urma urmei, eşti destul de bogat ca să-ţi permiţi o altă pe-

rece, nu? Ridică încet mîna şi-şi umplu buzunarul cu nisip şi alge, apoi îl netezi.

– Vai, O'Neil, n-ar trebui să faci aşa ceva, o dojeni blînd, prinzîndu-i mîna şi lipindu-i-o de pieptul lui, înainte de a apuca să şi-o tragă. În pustietatea asta, unde nimeni nu te poate auzi cum ţipi ca să-ţi sară în ajutor aproape orice ţi se poate întîmpla, adăugă el, imitîndu-l perfect pe Peter Lorre. Îl imită atît de bine încît Casey simţi fiori de groază pe şira spinării.

– De pildă? întrebă cu voce tremurată.

Încearcă să se desprindă, dar el o ţinea strîns. Reuşi, totuşi, să-şi ducă şi cealaltă mînă la pieptul lui, intenţionînd să-i facă vînt în apă...

– În locul tău, n-aş face-o, o avertiză, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Ar fi groaznic!

– Ce n-ai face? îl întrebă sfidîndu-l.

– Asta îi răspunse el blînd şi, plin de curaj, îi făcu vînt, expediind-o cu spatele în ocean.

– Ticălos mizerabil. Un alt val trecu peste ea, făcînd-o să tacă, exact în momentul în care intenţiona să-l mai înjure o dată. Reveni la suprafaţă scuipînd şi dînd din mîini, făcînd eforturi vizibile de a se menţine la suprafaţă.

– Mor de frig, urlă ea, dar asta era o problemă

minoră. Fusta ei multicoloră o trăgea la fund. Mă înec!

– Am să te pescuiesc după ce te mai duci o dată la fund, zise el cu nonşalanţă, încrucişîndu-şi indiferent braţele la piept. Pînă atunci, vreau să-mi promiţi că nu-mi vei mai fura maşina şi că-ţi vei păstra energia pentru a te apăra în faţa lui Cadenas. Promiţi?

– P-p-promit. Ce l-ar mai fi înjurat, dar îi clănţăneau dinţii, îi tremurau buzele şi simţea că se învineţeşte de frig. Mai tîrziu, se gîndi ea. Mai tîrziu se va putea gîndi la o răzbunare cumplită. Deocamdată, avea nevoie de ajutorul lui.

– Am să ţin cont de asta, O'Neil. Neţinînd seama de efectul apei sărate asupra cizmelor şi pantalonilor, Michael pleoscăi prin apă în direcţia în care ea se lupta să se menţină la suprafaţă şi o trase afară.

– Perfect, peştişorule, acum hai acasă.

Hai acasă. Ce plăcut sunau aceste cuvinte. În ochi îi apărură sclipiri jucăuşe.

Capitolul 6

Casey îşi usca părul gîndidu-se la cele cîteva minute, cît Michael o purtase în braţe. Pentru figura pe care i-o făcuse ar fi trebuit să fie supărată, dar deîndată ce o ridicase în braţe uită complet în ce hal arăta. Nu se gîndea şi nu simţea decît respiraţia lui fierbinte care îi mîngîia obrazul, braţele puternice şi bătăile inimii pe care le auzea prin cămaşă.

Chiar şi acum, după ce făcuse duş şi se spălase pe cap, simţea – sau îşi imagina că simte – un fior străbătîndu-i tot corpul.

Îşi privi în oglindă chipul visător. Aşa îşi închipuise întotdeauna dragostea.

· Îşi trecu absentă mîna prin păr să vadă dacă s-a uscat.

. – Aş bea o ceaşcă cu ciocolată fierbinte, spuse figurii zîmbitoare din oglindă.

– Gînd la gînd cu bucurie, îi răspunse vocea celui care nu se jenase să intre în dormitor şi să stea atît de aproape încît putea s-o atingă!

Casey se întoarse dar se lovi de pieptul tare ca oţelul al bărbatului care refuza să se dea la o parte. Braţele lui puternice o cuprinseră îmbrăţişînd-o tandru. Gura lui senzuală se năpusti asupra buzelor ei care se despărţiră încercînd să protesteze. Casey nu putea numi ceea ce simţea, dar sărutul îi provocă spasme în capul pieptului.

– Casey. Şoapta care îi mîngîiase buzele era ca o vrajă, la fel şi braţele care îi mîngîiau spatele şi frămîntau prosopul şi-şi făceau drum repede şi agresiv în jos, peste fesele ei.

Îl împinse. Tremura toată, respraţia i se oprise, avea nevoie de spaţiu ca să poată respira adînc.

– Exagerezi, zise ea gîfîind, încercînd să se

ferească de mîinile lui agresive.

– Şi eu care credeam că mă mişc prea încet, spuse el cu impertinenţă.

– Mă refeream la regimul de slăbire cel rapid!

Michael zîmbi cu ochii înadins fixaţi pe marginea de sus a prosopului care se mişca în ritmul agitat al respiraţiei ei.

– Din cîte ştiu, e mai indicat regimul lent de slăbire. Se spune că rezultatele sînt de durată. Făcu un pas spre ea, iar ea, doi paşi înapoi.

– Eşti nebun, Cooper, zise ea retrăgîndu-se încă un pas. Tot un pas făcu şi el, dar spre ea.

– Patentat, rînji el, dar numai de cînd te-am cunoscut.

– Nimeni nu ne poate lua zestrea pe care ne-a dat-o Mama Natură, îl contrazise Casey şi, am o vagă bănuială că ţie, de cînd te-ai născut, îţi filează o lampă!

– În privinţa asta... zise el lungind cuvintele, apoi o prinse înainte ca ea să mai poată face un pas înapoi.

– Ţi-ai încălcat principiile, Cooper, şopti ea, încercînd să se smucească, abia respirînd.

– Sufăr de sindromul manana, o tachină el, sărutînd-o şi luînd-o în braţe. Mîine mă voi gîndi,

voi face şi voi spune tot ce vrei tu, dar acum nu vreau decît să te sărut, să te ating, să iubesc fiecare părticică din tine.

Casey renunţă la orice prefăcătorie de a i se împotrivi şi luă hotărîrea de a se bucura din plin. Îi înlănţui gîtul puternic şi-şi ridică faţa spre el, despărţindu-şi buzele ispititor.

El o împinse uşor privind-o printre gene.

– Mă doreşti, Casey?

– Da. Mult de tot. Oftă anticipînd momentele de plăcere. De această dată nu se va mai gîndi nici la principii, nici la obligaţii, reflectă ea şi deschise gura pentru a-i fi explorată.

– Sărutările tale sînt mai dulci decît tot ce poate fi mai dulce pe lumea asta, O'Neil, şopti el, frecîndu-şi buzele de orabjii ei. Casey auzea bătăile nebuneşti a două inimi şi simţea imensa bucurie pe care o descoperă femeia atunci cînd iubirea ei este împărtăşită.

Nu se mai împotrivi cînd Michael o cuprinse în braţele lui puternice. Mai mult, se cuibări aşezîndu-şi capul în scobitura umărului lui. Mîine, fie ce-o fi. Astăzi, cel puţin, se simţea dorită.

O aşeză uşor pe patul imens şi rămase tăcut cîteva momente, privind-o doar, fascinat.

Apoi, îi scoase bluza şi o aruncă peste umăr. Îi descheie blugii în talie trăgîndu-i cu mişcări îndemînatice şi mîngîindu-i cu privirea chipul destins. Casey şedea nemişcată, doar ochii urmărindu-l cum se dezbrăca. Aştepta liniştită.

Se aşeză deasupra ei, impunător în nuditatea sa. Gura, frumos conturată, schiţă un zîmbet tandru şi privirea flămîndă rătăci peste trupul ei, zăbovind, aproape palpabil, asupra formelor care se ridicau şi coborau în ritmul unei respiraţii neregulate.

Îi rosti numele gemînd răguşit, apoi se întinse alături, trecîndu-şi o mînă pe sub ea ca să o ţină lipită de el. Casey întoarse capul invitîndu-l să o sărute.

Gemînd de plăcere Michael primi ofranda, bucuros de pasiunea cu care i se răspundea. Închise ochii savurînd dulceaţa sărutului şi maleabilitatea trupului catifelat care se arcuia peste el. Îşi coborî gura peste gîtul ei, lunecînd-o peste pielea ca mătasea, buzele lui umede şi fierbinţi trasînd dîre de foc în jos, pe lîngă scobitura gîtului, pe fiecare sîn în parte.

– Eşti cam gros îmbrăcată, O'Neil, mormăi el, trecîndu-şi degetele peste marginea pro-

sopului.

– Mmmm, gemu ea zîmbind şi-şi ridică capul să se joace cu urechea lui. De ce nu te ocupi de acest mărunt detaliu, şopti muşcîndu-l în glumă de lobul urechii.

– Cu plăcere. Înfiorat, îi desprinse repede prosopul verde făcîndu-i vînt peste grămada de haine de pe jos.

– Oh, iubitule, dragostea mea, murmură ea, topită de plăcere.

– Te iubesc, Casey. Te iubesc atît de mult încît te-aş ţine întreaga viaţă legată de mine....

Legată! Cuvîntul îi declanşă brusc amintiri neplăcute. Se crispă copleşită de forţa imaginilor. Acesta era Michael, nu Pablo Cadenas, iar Michael o iubea şi avea grijă de ea. Deschise ochii mari, îmbătată de frumuseţea chipului bronzat, străduindu-se să nu se mai gîndească decît la faptul că îl iubea.

Michael îi simţise freamătul şi imediat bănui ceva aparţinînd de trecutul ei. Necunoscînd absolut nimic legat de căsătoria ei cu Cadenas avea sentimentul că este dezavantajat, dar asta nu conta. Nu-i putea schimba trecutul, dar îi putea reda încrederea în dragoste, indiferent cît timp

i-ar fi luat. Cu răbdare îi va alunga toate incertitudinile.

– Te iubesc, Casey. Se trase uşor de lîngă ea şi se sprijini într-un cot. Oricît de mult ar fi vrut să facă dragoste cu ea, putea şi trebuia să aştepte pînă cînd toate fantomele trecutului vor fi dispărut şi nimic nu le va mai umbri plăcerea de a fi împreună.

Casey îi răspunse încet, aproape ezitînd.

– Şi eu te iubesc. Îl iubea nespus de mult. Era o dragoste care îi umfla sînii, şi dădea strălucire ochilor ei. Şi pînă cînd nu apuca să-i ia şi minţile, conştiinţa va cîştiga în faţa dorinţei.

Michael ştia acest lucru.

– Niciodată n-am să mă plictisesc privindu-te. Cu un gest domol îi luă o buclă şi şi-o înfăşură în jurul degetelor apoi se aplecă şi inspiră parfumul de migdale al şamponului pe care tocmai îi folosise savurîndu-l cu toată fiinţa sa.

– Ai un păr superb. Zîmbi cu viclenie gîdilîndu-i nasul cu şuviţa de păr.

Ea strîmbă din nas încercînd să rîdă. Ştia de ce o face şi pentru asta simţi că-l iubeşte şi mai mult.

Abia o atinse. Vîrful degetelor încărcate de o

magică senzualitate îi modelau formele trupului cu o nemăsurată tandreţe. Aştepta ca mîngîierile lui să-i stîrnească dorinţa, să o facă să freamăte. Ea se linişti treptat şi corpul i se destinse.

Se aplecă şi îi atinse cu buzele unul din sfîrcuri, apoi începu să-i dezmierde cu limba aureola de culoare brună. Casey închise ochii apoi îi deschise urmărindu-i mişcarea buzelor.

– Michael...

O sărută nelăsînd-o să continue. După acest blînd supliciu, gura lui lacomă puse stăpînire pe a ei. Îi desfăcu buzele cu limba şi ea cedă lăsîndu-se explorată. Îi gustă savoarea proaspătă. Urmele fierbinţi lăsate de degetele lui o înfiorau.

Casey simţea că ia foc. Mirosul lui îi umplea nările, el şi numai el îi umplea gîndurile, dorinţa care i se răspîndea în picioare ca argintul viu, pînă la durerea de sub pîntece.

– Te iubesc, Michael, şopti ea. Dragostea îmi mistuie sufletul, adăugă în gînd.

– Nepreţuita mea Casey, îngînă şi el în timp ce degetele ei îi explorau părul cîrlionţat de pe piept.

Cu ochii închişi se lăsă să plutească, abandonîndu-se pasiunii lui, hipnotizată de vocea tandră

care-i şoptea la ureche cuvinte duioase. El îi luă mîna şi l-o duse pe coapsa lui...

– Vrăjitoare mică, zise cu glas înăbuşit, dezmierdîndu-i trupul. Minunată, frumoasă.... a mea.

Surprinsă, Casey deschise ochii şi se cufundă în privirea tulburată de pasiune. Îşi ridică braţele şi îi încolăci gîtul puternic, trăgîndu-l înspre ea, contopindu-şi buzele într-un sărut devastator.

Fantomele trecutului dispăruseră. Michael gemu satisfăcut şi aşezîndu-se deasupra îşi ceru ofranda care i se oferea. Casey îşi ţinu răsuflarea, refuzînd să recunoască faptul că mîngîierile lui tandre, pline de dragoste, care-i modelau formele trupului îi dădeau o oarecare stare de nelinişte.

Palmele lui îi conturau nestingherite curbele fierbinţi şi pielea catifelată dintre sîni şi coapse. Fericită, Casey îi urmărea mişcările plimbîndu-şi degetele pe spatele lui, frămîntîndu-i muşchii tari ai feselor, făcînd apoi mişcarea inversă, în sus.

– Eşti frumoasă, îngînă Michael.

– Şi tu eşti, îi şopti ea.

– Ne potrivim perfect, zise el cu mîndrie, rîzînd răguşit şi strîngînd-o puternic în braţe. Se abţinuse oferindu-i ei plăcere şi o mîngîiase pînă cînd Casey se simţise purtată pe un val care creştea la

infinit. Închisese ochii lăsîndu-se condusă spre culmile extazului necunoscut vreodată, ci doar imaginat.

– Casey! şopti cu capul îngropat în pielea catifelată a gîtului ei. Se apropia de orgasm şi, undeva, într-un colţ liniştit al minţii sale ea realiză că niciodată pînă atunci nu se simţise atît de complet satisfăcută. Toate gîndurile i se risipiră cînd el o sărută şi corpul i se încordă deasupra ei.

După frămîntarea agonizantă urmă relaxarea, dar el continua să o ţină strîns în braţe. În jur totul îşi recăpăta dimensiunile reale.

Se retrase încet, se întinse alături luîndu-i mîna într-a lui. Înainte ca Michael să-i şoptească la ureche „te iubesc" ea respira normal şi bătăile inimii i se potoliseră.

– Şi eu te iubesc, îi şopti zîmbind.

Lăsîndu-i mîna o mîngîie acolo unde ştia că-i face ei cel mai mult plăcere.

– Ce bine că ţii deschisă cofetăria toată noaptea, O'Neil, mormăi el somnoros, muşcînd-o uşor de ureche.

Casey se foi lîngă el şi rîse în semn că înţelesese aluzia.

– Am închis pentru renovare, se împotrivi ea,

cuprinzîndu-l pe după mijloc să-i oprească mîna.

– Egoisto! Luîndu-i palma îi sărută degetele apoi şi-o aşeză peste piept şi închise ochii.

Cînd respiraţia lui regulată îi dădu de înţeles că Michael adormise, Casey îşi retrase mîna, se întinse cu grijă lîngă el, cu ochii în tavan. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atît de bine, atît de exaltată şi satisfăcută. Oftă mulţumită şi se întoarse să-i mîngîie faţa cu un gest afectuos.

– Mmmm, mormăi el tresărind, dar nu se trezi.

Săracul, se gîndea ea privindu-l cu milă. Orele dormite pe apucate îşi lăsaseră amprenta...

Ei nu-i era somn deloc. Era relaxată dar nu obosită. Îşi ridică cu grijă capul de pe umărul lui şi se ridică. Îi desprinse încet palma care încă îi mai cuprindea sînul şi i-o aşeză deoparte. El bombăni ceva în somn cînd ea se aşeză pe marginea patului.

Avea atîtea treburi de făcut dar se simţea plină de viaţă şi nerăbdătoare să se apuce de lucru. Se mai uită o dată la Michael, apoi se ridică de pe marginea patului, se duse la dulap şi-şi luă un caftan multicolor pe care-l îmbrăcă în grabă şi ieşi fără zgomot din cameră.

Ceva nu era în regulă şi Michael îşi dădu sea-

ma încă înainte de a pipăi locul gol şi rece de alături. Casey nu mai era lîngă el.

– Fir-ar să fie, îşi auzi vocea puternică în linişte din jur. Ce-ar mai fi strîns-o de gît! Îşi încleştă pumnii simţind nevoia imperioasă de a o atinge, dar nu cu mîngîieri.

Azvîrli cearceaful şi plonjă din pat aterizînd în picioare. Furios, se îmbrăcă în grabă şi se aşeză pe marginea patului să-şi tragă cizmele. Habar n-avea în ce direcţie o pornise Casey, dar nu era decît o problemă de timp ca să o găsească. Şi-i va trage scărmăneala pe care o merita!

Aproape negru de furie îşi aruncă privirea spre dulapul în care Casey se ascunsese nu de mult. Ştia că nu putea fi acolo. Se uită la ceasul de pe noptieră făcînd socoteala că avea cel puţin trei ore avans faţă de el.

Cîtă încredere avusese în ea! Ce nebun am fost! îşi spuse cu sumbru cinism, încleştîndu-şi maxilarele şi dînd drumul unui torent de înjurături. Trebuia s-o fi legat de pat, se gîndea furios, trîntind uşa dormitorului ca măsură de precauţie. Cînd va pune mîna pe ea, şi asta nu era o problemă, o să procedeze în aşa fel încît să nu-i mai treacă vreodată prin minte să fugă!

Strîngînd din dinţi se îndreptă încruntat spre bucătărie, fără mari speranţe că o va găsi acolo.

Nebănuind absolut nimic din ce se petrecea în mintea lui Michael, Casey lucra mulţumită în atelier, singura încăpere care o determinase să cumpere casa cu ani în urmă. Camera nu era spaţioasă, dar dădea această impresie fiind înaltă şi cu fereastra mare boltită. Ocupa aproape tot peretele către exterior ce dădea spre ocean. Alt perete era ocupat de o bibliotecă pînă în tavan, ticsită cu cărţi de toate genurile, de la cele pentru copii pînă la cursuri universitare. O canapea mică, găsită într-un bazar, ocupa cel de-al treilea perete şi se continua cu un scrin folosit drept măsuţă, în colţ, şi o lampă de birou.

Puse deoparte traducerea la care lucrase pînă atunci şi începu să răsfoiască cărţile pe care le achiziţionase dintr-un anticariat, chiar înainte de a intra în vacanţă. În timpul liber înregistra romane pentru bătrîni şi orbi. Avea două sau trei cutii de pantofi, pline cu scrisori de mulţumire din partea unor persoane, pentru felul în care adaptase romanele lor preferate.

Zîmbi. Nu era chiar o altruistă. Serviciul de Lectură pentru Orbi din Los Angeles îi rambursa

banii pe casete şi putea păstra cărţile. Înregistrările făcute pentru bătrînii din cămine îi reduceau considerabil impozitul.

Auzi paşi apăsaţi în bucătărie şi rîse pe înfundate. Lui Michael îi era, probabil, foame. Îl auzi ieşind exact înainte de a se hotărî să-l urmeze.

– Nu îi e chiar atît de foame, şopti zîmbind.

Adună cîteva perne mari şi le trînti pe jos, sub fereastră. Se cuibări peste ele îşi luă casetofonul şi verifică bateriile. Se consumaseră. Cît timp căută altele se întreba dacă Michael se întorsese în pat. Găsi bateriile, le puse, se aşeză iar peste perne şi uită complet de musafirul său.

Total absorbită de unul din romanele Annei Reisser nu-şi dădu seama că zgomotele înfundate veneau de la uşa din faţă trîntită şi apoi de la motorul Trans Am. Două ore mai tîrziu lăsă cartea şi scoase caseta.

Se ridică, se întinse leneş şi căscă. Rămase în cumpănă dacă să se mai tolănească puţin dar renunţă. Senzaţia de gol din stomac îi aminti că la prînz nu mîncase nimic.

Mmm, ce-o să mai mănînce! Zîmbind maliţios se gîndi la cei care mîncaseră deja pe săturate. Începu să rîdă simţind în pîntece aceeaşi uşoară

vibraţie ca atunci cînd se abandonase în braţele lui Michael.

Băgă caseta în cutia ei de plastic şi o aşeză alături de celelalte apoi, fericită, fredonînd cam fals o melodie intră în bucătărie să pregătească prînzul, închipuindu-şi, nevinovată fiind, că Michael se întorsese în dormitor. Se vedea intrînd, trezindu-l din somn şi zîmbi la gîndul că-l va ademeni în bucătărie cu aromele mîncărurilor pe care le va improviza.

Rămase puţin pe gînduri să-şi amintească reţeta de sufleu de caşcaval a mamei sale apoi se apucă de treabă lăsîndu-i gura apă, pentru că era una din mîncărurile ei preferate.

Zece minute mai tîrziu totul era aproape gata, mai trebuia pusă doar tava la cuptor. Michael nu apăruse încă.

Încercă să nu dea atenţie ciudatei senzaţii de deprimare creată de ideea că pregătea totul de una singură. Această singurătate o trăia de ani de zile, dar parcă niciodată nu se simţise părăsită ca acum. Şi asta numai din cauza lui, îşi spuse uitîndu-se spre uşă aşteptîndu-l să apară din clipă în clipă.

– Ei bine, dacă Mohamed nu vine la munte...

Îşi scoase şorţul, îl aruncă pe speteaza unui scaun şi se îndreptă grăbită şi supărată spre dormitor. Dacă Michael încă mai dormea, ştia ea cum să-l trezească, iar dacă era deja treaz... Zîmbi larg anticipînd momentul.

Unde dispăruse? Casey se oprise în prag şi se uita mirată la patul gol. Singura mărturie că el dormise acolo era adîncitura din pernă dar, foarte bine, putea s-o fi făcut şi ea.

Apa nu curgea ca să-şi poată imagina că era sub duş, hainele dispăruseră odată cu el. Nu rămăsese nici o urmă, măcar o şosetă sau cureaua care să-i dovedească faptul că se îmbrăcase în grabă. Nimic altceva decît o linişte mormîntală.

Plecase. Casey simţi o durere surdă în inimă. Avusese grijă să şteargă orice urmă a prezenţei lui fizice.

Cuprinsă de milă pentru propria-i persoană, dar încercînd să alunge orice gînd de acest gen, alergă în bucătărie. Pentru a rezista, singura alternativă era aceea de a-şi relua cursul normal al existenţei sale.

Gustul amar şi nodul care i se pusese în gît fură suficiente ca să-i taie pofta de mîncare. Păcat de sufleu! Aprinse, totuşi, cuptorul, băgă tava pe

grătarul din mijloc şi potrivi ceasul.

Se aşeză la masă fixîndu-şi privirea încruntată pe uşa cuptorului. Nu mai putea suporta. Îşi încrucişă mîinile peste faţa albă de masă şi puse capul jos.

Auzi foarte slab scîrţîitul pietrişului afară şi uşa care se deschidea şi se închidea la loc. Ce mai conta că ceasul zbîrnîia; oricum, n-avea de gînd să-l oprească, şi dacă sufleul avea să se ardă, cu atît mai bine!

Michael intră încet în cameră şi se opri cînd o văzu la masă. Zîmbi uşurat. Deci, pînă la urmă, nu-i înşelase încrederea! Cît de mult ar fi dorit să-i spună că se bucură fiindcă nu fugise în timp ce el dormea dar intuiţia îi spunea că dacă ar fi făcut-o, ar fi ajuns să fie hrănit pe cale intravenoasă.

Prima greşeală o făcu atunci cînd închise cuptorul. Casey ridică capul. A doua, cînd se prefăcu că tocmai venea din dormitor.

– Aaah, căscă şi se întinse, ducîndu-şi mîinile la ceafă, pînă auzi pocnituri în şira spinării. Avem ceva bun aici? Dădu un bobîrnac uşii fierbinţi a cuptorului şi mai căscă o dată.

Prezenţa lui îi redase liniştea dar, în sinea ei, era furioasă – ceea ce-i dezvăluia latura mai puţin

feminină a personalității – din cauza neîncrederii lui în cuvîntul ei de onoare, pe care nu și l-ar fi încălcat nici în ruptul capului, mai ales că fusese constrînsă să și-l dea.

El zîmbi cu inocența copilului surprins la borcanul de dulceață și care încearcă să-și convingă părinții, mudar la gură, că nu gustase decît puțin.

– Ai dormit bine? îl întrebă ea printre dinți. Avea o privire ucigătoare.

Michael își dădu seama că intrase în bucluc și încercă s-o facă pe deșteptul.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că sînt somnambul?

Simți în tonul ei o undă de cinism amestecat cu durere.

– Cum să nu te cred. Exact cum te-aș crede dacă mi-ai spune că ai plecat doar să admiri peisajul.

O ridică de pe scaun și o luă în brațe.

– Nu încerc să mă scuz, îi șopti el frecîndu-și nasul de părul ei. Am greșit. Mă ierți? Sărută tandru chipul încruntat al femeii care pentru el conta cel mai mult pe lumea asta.

Abia se abținea să nu-l cuprindă în brațe, to-

tușl își lăsă fruntea pe pieptul lui dar cu pumnii strînși pe lîngă corp.

El zîmbi. Cel puțin nu se împotrivea și, pentru moment, era suficient.

Capitolul 7

Casey freca de zor aceeaşi farfurie de nu ştiu cîtă vreme, cu ochii la clăbuci, dar cu gîndul la noaptea care trecuse. Amintirea ei era la fel de fierbinte şi strălucitoare ca razele aurii ale soarelui care pătrundeau pe fereastră.

– Să te ajut cu ceva, se auzi vocea lui Michael din dormitor, care-i rispi starea de reverie.

Acum, cînd aproape terminase, se trezise şi el s-o întrebe.

– Cum să nu. Du-te afară să-mi ţii scara şi să mă ajuţi să evadez pe fereastră. Aşează farfuria pe

suportul de uscat vasele şi luă o alta la spălat.

Îi auzi hohotul arogant şi imediat îşi făcu şi el apariţia.

– Ţi-ar prinde mai bine o partidă de înot.

Se înfioră amintindu-şi prin ce trecuse, dar două braţe puternice şi calde deja îi înlănţuiseră mijlocul. Se lipi de el ca o pisică şi-i şopti răsfăţîndu-se.

– Nu e indicat să înoţi imediat după masă. Se cuibări la pieptul lui, simţind o vagă senzaţie de excitare.

Michael nu putea rămîne impasibil la mişcările ei provocatoare.

– Mmmm. Aplecîndu-se o muşcă de lobul urechii.

– Şi cum ne-am putea petrece timpul pînă la ora la care vom putea înota fără riscuri?

– Ai un apetit de speriat! îl dojeni ea, fără însă a-şi putea ascunde puternica emoţie ce o făcea să vibreze. Şi nici asta nu e indicat s-o faci imediat după micul dejun, spuse cu o voce răguşită şi senzuală.

– De unde ideea asta? Degetele lui abia îi atingeau pielea, mîngîindu-i braţele. O prinse de încheieturile mîinilor şi o trase uşor înapoi, apoi o

luă de mijloc şi-şi ascunse faţa în părul ei.

Ea îl atinse cu degetele ude şi se înfioră imediat. Abia mai putea să respire. Dumnezeule, era complet dezbrăcat? Încet, timid, mîna îi alunecă în jos şi mai în jos, dar simţi numai căldura pielii. Şocuri electrice îi coborau în spirală din vîrfurile degetelor pînă în tălpi şi, fără să vrea, îşi înfipse unghiile în coapsele lui.

Dîndu-i părul la o parte, Michael îi mîngîie gîtul cu buzele şi limba îi lăsă urme umede în interiorul urechii. O mîngîie pe spate apoi, aducîndu-şi mîinile în faţă, îi cuprinse sînii în palme.

Casey tremura toată. Gemînd încet se lipi de el, vrînd parcă să-şi contopească trupurile. Îşi înclină capul oferindu-i mai mult decît putuse el să guste pînă atunci.

Cînd buzele lui îi prinseră pielea Casey se crispă. Doar n-avea de gînd să-i lase vreun semn. Spera că nu!

– Ce-i cu tine? îi şopti desfrînatul în timp ce cu limba îi umezea lobul urechii şi gîtul pînă la umăr, făcînd-o să se simtă de parcă s-ar fi desfăcut în mii de bucăţi. O întoarse cu faţa spre el.

Casey nu ştia dacă să rîdă sau să ţipe. Îmbrăcat într-un bikini alb, foarte îngust, îi dăduse

impresia că nu avea nimic pe el.

– Se poartă costumul lui Adam, zise el dîndu-se un pas înapoi ca să se desfete privindu-i roşeaţa care-i acoperise gîtul şi se întindea spre faţă. Zîmbi. Cu toate astea, nici măcar de dragul modei, n-am vrut să-mi stric reputaţia de băiat cuminte.

– Dacă vei cobori pe plajă îmbrăcat aşa, probabil vei fi asaltat.

– Vorbeşti serios? Părea plin de speranţă.

– Mai mult ca sigur că aşa se va-ntîmpla şi pun pariu că de-abia aştepţi, rîse ea.

– Prefer să fiu asaltat de cine ştiu eu, mormăi el, trăgînd-o înspre el, începînd s-o pipăie provocator. Ce-ai zice, O'Neil, de o mică probă. Îşi juca sprîncenele în sus şi în jos. Nu de alta, dar pe plajă i-am scandaliza pe cei din jur.

– Las-o baltă, desfrînatule, zise ea cu voce răguşită. Îşi sprijini mîinile pe pieptul lui, dar uitînd parcă ce intenţiona să facă, rămase cu degetele înfipte în părul ondulat. El prinse momentul şi o apucă de încheieturi.

– Desfrînat. Rînji hoţeşte şi intenţiile păcătoase îi schimbară culoarea ochilor din căprui în negru. Trebuie să mă comport conform noii mele reputa-

ții. Îi luă mîinile și i le conduse în jos așezîndu-i-le pe coapse. Mmmm, mîrîi gustîndu-i buzele. Numai tu ești de vină că am devenit obsedat sexual. Îi găsi din nou gura și o sărută ușor, foarte ușor, atît cît să o înfierbînte și mai mult. Și diavolul o știa prea bine!

– Înotăm sau gustăm bunătățile din cofetăria ta?

Casey abia mai respira și simți deodată că ia foc. Își umezi buzele uscate.

– Mă duc să mă schimb. Mă întorc într-un minut, se auzi spunînd în mod stupid.

– În ce te schimbi? Zîmbi malițios observîndu-i stînjeneala.

Ea își reveni și se desprinse din brațele lui.

– Sper că într-un înger păzitor, se răsti ea ieșind din bucătărie. Ai nevoie de așa ceva.

Rîse încet în urma ei. Casey încă mai zîmbea în timp ce-și scotea din dulap costumul de baie. Se duse în baie să se schimbe. O costase o avere, dar nuanța turcoaz se potrivea de minune tenului ei de roșcată. În vreme ce-și punea minusculul costum se gîndea că-l alesese și pentru că datorită croielii franțuzești adînci picioarele ei păreau mai lungi și, măcar pentru acest conside-

rent, chiar un preţ dublu i s-ar fi părut o nimica toată.

Îl găsi pe Michael plimbîndu-se încoace şi încolo prin faţa ferestrei de la salon, cu o mutră foarte serioasă. Îl privi o clipă stupefiată. La ce s-o gîndi de e atît de preocupat?

– Sînt gata, îl anunţă ea, plină de vervă.

– Nu ţi-a luat prea mult. Se întoarse s-o privească apoi zîmbi şi fluieră admirativ.

– Mă placi? Făcu o piruetă avînd grijă să se ferească de mîinile gata să o înhaţe.

– Eşti demenţială. Ceea ce era de demonstrat. Dorinţa care îl chinuia îi tăiase respiraţia. Îşi înghiţi nodul din gît şi-şi mişcă gîtul în felul acela care-i amintea lui Casey de tatăl ei cum se enerva atunci cînd mama insista să-şi pună cravata. Numai că Michael nu purta decît bikinii aceia care arătau cît se poate de sexy!

Pentru o clipă în ochii ei apăru o scînteie jucăuşă.

– Eşti pregătit să înotăm? întrebă ea cu îndoială în glas. După cum o privea mai că s-ar fi întors în cameră să-şi ia halatul de baie.

Michael îşi drese vocea.

– Păi, tu... cred că apa e foarte, foarte rece.

Zece minute mai tîrziu, pe plajă, Michael era deja hotărît să nu înoate. Casey îi fu recunoscătoare. Apele Pacificului erau reci, indiferent de anotimp, chiar şi atunci cînd soarele californian strălucea deasupra lor.

Michael o cuprinse protector pe după umeri şi o sărută pe creştet.

– Doar ne plimbăm. De mult nu m-am mai plimbat pe o plajă pustie. Degetele care îi desenau pe braţ un tatuaj imaginar îi amintiră lui Casey de plăcerea pe care o simţea cînd o atingeau în alte părţi. Se înfioră uşor cuprinsă de dorinţă.

– Ţi-e frig, iubito. Imediat o cuprinse în braţele-i puternice dar senzaţia aceea nu-i dispăru.

– Nu, cît timp mă ţii în braţe, zise ea cu o voce neobişnuit de gravă.

– Ne putem întoarce oricînd acasă. Michael accentuase uşor cuvintele şi pulsul ei o luă razna. Mi-ar părea rău să te am pe conştiinţă.

– Hai, Cooper, ţine pasul, zise rîzînd.

Plaja începuse să se aglomereze.

Temerarii se luptau cu valurile precum lemingii. Tinerii duceau sub braţ surfing-uri. Mame cu copii obraznici în vacanţă sau nu – Casey nicio-

dată nu-i putuse supraveghea – aşterneau preocupate pături vechi şi rogojini din paie. În nisip plantaseră umbrele pentru a se feri de soare cît timp citeau sau se uitau după copii. Aerul fu repede invadat de miros de mîncare şi de vocile ascuţite ale părinţilor îngrijoraţi care-şi certau sau dădeau sfaturi odraslelor.

– Ai naibii, copii! bombăni Michael trăgînd-o pe Casey din înghesuială înainte ca un adolescent bine clădit, care sărea după un disc de joc, să apuce s-o trîntească la pămînt.

Şi pentru că lovitura nu fusese de ajuns acesta le zîmbi în bătaie de joc, apoi trimise discul, razant, spre prietenul său. Casey rîse ştrengăreşte.

– Să nu-mi spui că nu-ţi plac copii, îl ironiză în joacă.

– Aăă, îmi plac grozav, o contrazise el vesel. Fierţi înăbuşit sau fripţi... Îl imită perfect pe marele W.C. Fields.

Rîzînd Casey îl provocă.

– Cu ai tăi cum vei proceda?

– Aaa, Marc şi Deven nu-mi vor crea probleme, răspunse el cu promptitudine.

Casey ridică o sprînceană.

– De unde ai mai scos şi numele astea, le-ai

zis aiurea, nu?

– Eu nu las nimic la voia întîmplării. O privi cu coada ochiului apoi aplecă capul să fure un sărut de pe buzele care tremurau. Degetele lui, deja familiare, îi alunecară pe spate încercînd rezistenţa breteluţei turcoaz legată la ceafă. Cît de mult şi-ar fi dorit să fie amîndoi pe o plajă pustie, doar soarele, marea şi cîţiva palmieri pentru umbră.

Casey auzi chiote de rîs şi se retrase imediat.

– Doar nu avem intenţia să contribuim la delicvenţa...

Făcu un semn cu capul în direcţia puştilor de pe plajă.

Trei fetiţe care tocmai construiau un castel de nisip îşi întrerupseseră activitatea ca să-i privească. Aruncîndu-i o privire fioroasă, Michael o luă în braţe pe Casey şi făcu o mutră comică în direcţia lor. Trio-ul se ridică şi o rupse la fugă.

– Perversule! Le-ai speriat, şuieră Casey.

– Nu. Sîntem de aceeaşi vîrstă. Dinţii îi străluciră zîmbind cu gura pînă la urechi.

– Pe tine trebuie să te sperie cineva. Se feri de palma care-i atinse fundul şi chicoti.

Prinzînd-o de umeri o trase aproape de el.

– Îmi e mai mult decît suficent ce-mi faci tu.

– Aşa va fi mereu? Casey întoarse capul şi-i gîdilă cu nasul un sfîrc pînă se întări.

– Chiar mai mult decît acum. Pe figura ei apăru un zîmbet tandru. Dacă nu încetezi, peştişorule, ne vom face de rîs chiar aici, pe plajă, mormăi el şi, nemiaputînd suporta chinul, se smulse de lîngă ea rugînd-o să-şi continue plimbarea.

Treizeci de minute mai tîrziu, în drum spre casă, Casey observă că Michael se tot uita la ceas. Se întrebă dacă avea cumva vreo întîlnire, dar nu zise nimic. La urma urmei, nu era treaba ei.

Era sau nu treaba ei, oricum, mult timp după ce el plecase ea rămase să-şi frămînte creierii. Îi spusese doar că se întoarce în cîteva ore, dar nu făcu nici un fel de aluzie cam unde s-ar duce şi de ce.

Decise că cel mai bun lucru era să nu piardă vremea, aşa că intră în atelier să înregistreze un nou roman. Peste o zi sau două cînd o vor suna de la atelierul de reparaţii să-şi ridice maşina, va lăsa caseta la căminul de bătrîni, apoi va trece să ia cursurile pe care trebuia să le traducă pentru sesiunea din vară a Şcolii de Surdo-Muţi.

Casey, căscă, întinzîndu-se leneş, apoi se îndreptă şi se ridică dintre perne. După ce stătuse

turceşte ore întregi se simţea ca un corn franţuzesc. Era mulţumită că terminase ceea ce-şi propusese. Puse deoparte caseta şi cartea, deschise radio-ul şi ieşi din atelier.

Unde zăbovea Michael? Şi de ce nu-i ceruse să meargă cu el? Fu copleşită brusc de un sentiment apăsător de părăsire şi se simţi nefericită. Îl alungă din minte şi se duse la bucătărie să bea puţină apă, hotărîtă să nu se lase răscolită de absenţa lui.

Se făcuse tîrziu. Uitase să pregătească prînzul. Dacă – acest dacă deja i se părea un mare semn de întrebare – Michael ar veni chiar atunci să-şi prepare singur omleta.

Oricum, ei îi pierise foamea.

Mai bine ar ieşi la plimbare. Îşi luă un pahar cu sifon şi ieşi din bucătărie.

Se lovi de Michael care tocmai intrase. Îşi lăsă geanta jos şi o prinse de umeri cu amîndouă mîinile ca să o sprijine.

– Ah, sper că n-ai pregătit gulaş unguresc, zise el, apoi îi dădu drumul şi se aplecă repede să-şi ia geanta. Prefer preparatele chinezeşti, îi explică, zîmbind timid.

Surpriză, uşurare şi suspiciune, totul se citea,

în acel moment, în ochii verzi care aruncau scîntei.

La cît lipsise nu era exclus să fi tras o fugă pînă în China după mîncare. Era, oare, treaba ei să o preocupe de ce lipsise atîta timp? Categoric, nu.

– Divin. Ador mîncărurile chinezeşti care întrec omleta pe care aveam de gînd s-o pregătesc. Încercă să zîmbească. Să nu ai impresia, totuşi, că asta te va scuti de spălatul vaselor.

– Nici o problemă. Michael se încruntă. Ce păţise de era aşa nervoasă?

Preparatele le cumpărase dintr-o bombă de la periferia oraşului, îi spuse mai tîrziu, în timp ce ea muşca indiferentă dintr-o costiţă cu gust dulce-acrişor. Creveţii nu erau moi aşa cum se preparau în alte părţi iar rulada din carne de vacă, sufleul de peşte şi chow-mein erau tot ce mîncase Casey mai bun vreodată.

– Nu lipseşte decît sake-ul, zise Michael, aşezîndu-se mai aproape de perna ei. Căzuseră de comun acord să ia masa în atelier. Restaurantul nu primise încă autorizaţie pentru comercializarea băuturilor alcoolice.

Casey se trase într-o parte şi se rezemă de

perete.

– În ce mă priveşte nu mă înnebunesc după sake, recunoscu ea. Mă ameţeşte. Adevărul era că stînd atît de aproape unul de celălalt, nu mai avea nevoie de alt gen de stimulente.

Degetele ei erau lipicioase de la sosul dulce-acrişor.

– Mă duc să aduc nişte şerveţele ude, şopti ea, abia mişcîndu-se.

– Vino încoace, Casey. Întinse mîna şi-i cuprinse mijlocul suplu, trîngînd-o înspre el. N-ai nevoie de şerveţel... Îi ridică palma la gură şi începu să-i lingă degetele.

Casey simţi că ameţeşte. Toate terminaţiile nervoase o furnicau şi tremura toată. I se înmuiaseră picioarele.

– Spune-mi, Casey. Îşi trecu limba puţin aspră peste degetul trandafiriu care tremura. Te poţi apăra împotriva acuzaţiei de agresiune fizică pe care ţi-o aduce Cadenas?

Trebui să facă un efort ca să înceapă să gîndească coerent şi să poată striga un „poftim"? printre buzele care îi tremurau. Îi era greu să gîndească logic simţindu-i limba cum se joacă cu fiecare deget în parte sau cînd el îi muşcă uşor

virdurile.

– De ce l-ai făcut K.O. pe Cadenas cu sticla de şampanie. Vocea lui era slabă şi linguşitoare.

Casey revenise cu picioarele pe pămînt.

– Nu ţi-a povestit chiar el? îl întrebă pe un ton plin de dezgust.

– Vreau să aud de la tine.

Amintindu-şi cauzele care provocaseră scandalul îşi retrase mîinile şi începu să-şi maseze nervoasă încheieturile. Mă dau de gol, îşi spuse în gînd şi se opri imediat. Ridică din umăr.

– Am avut motivele mele. Simţi un gust amar în gură şi-i păru rău că se-ndopase cu sosul acela dulce-acrişor. Îi căzuse greu la stomac.

– De ce Casey? O cuprinse din nou de talie obligînd-o să se aşeze. Se aplecă spre ea. Puteai să-l omori.

– N-am avut norocul! zise aproape ţipînd. Cu mîna liberă îi trase un pumn în piept, luîndu-l prin surprindere, încît îl răsturnă peste perne. Casey prinse momentul şi ieşi din atelier. Era furioasă şi gata-gata să izbucnească în plîns.

Naiba să-l ia! Cît mai avea, oare, de gînd să se lase călcat în picioare pînă să priceapă că asta nu era treaba lui?

Într-o clipă Michael fu în picioare şi o secundă mai tîrziu puse mîna pe ea, înainte să fi apucat să iasă.

– Lasă-mă dracului în pace!

– Casey, trebuie să discutăm.

– Ba nu trebuie. Se smuci dar el nu-i dădu drumul.

Cu privirea imobilă se lăsă condusă spre banchetă. O obligă să se aşeze.

Casey îi văzu expresia rigidă şi-şi ridică dispreţuitor o sprînceană.

– Are vreo importanţă?

El strînse din buze.

– Afurisito, nu încerc decît să te scot din rahatul în care ai intrat! De ce eşti atît de încăpăţînată?

– Probabil, din cauza companiei pe care trebuie s-o suport!

Michael îi aruncă o privire exasperată şi trase o înjurătură.

– Hai să-ncepem cu motivul pentru care l-ai lovit pe Cadenas cu sticla de şampanie.

– Pe moment ideea mi s-a părut grozavă, îi răspunse impertinent.

El oftă.

- Bine. Acum, spune-mi de ce ai azvîrlit în ocean bijuteriile de familie?

- A fost un accident, spuse ea pe un ton categoric. Michael se simţi în al nouălea cer dar, imediat îi scăzu entuziasmul cînd o auzi adăugînd cu dezinvoltură.

- Cînd a plonjat, s-au dus la fund. Bijuterii de familie. Ha! Ha! Porcăriile pe care i le dăduse Pablo în momentul în care acceptase cererea în căsătorie erau pietre false, iar imitaţiile erau destul de proaste. Bineînţeles, nu putea dovedi acest lucru din moment ce aşa-zisele „bijuterii de familie" se găseau pe fundul Pacificului. Doar dacă vreun peşte tîmpit nu le-o fi înghiţit deja.

Michael care pînă atunci se ţinuse tare, îşi încovoie umerii, învins, şi se retrase oftînd.

- Acum aş pleca de aici şi te-aş lăsa să te descurci singură.

Ea îşi înfipse degetele în palme.

- Am încercat să-ţi explic că nu vreau să mă ajuţi, Cooper. Trebuie s-o fac aşa cum ştiu eu. Face parte din trecutul meu şi nu te interesează, aşa cum nici pe mine nu mă interesează trecutul tău. Încearcă să zîmbească, dar nu reuşi decît să-şi strîmbe gura într-un mod înduioşător.

– Dacă aşa simţi, pleacă. Nu te pot opri şi nici n-am să-ncerc s-o fac.

Atitudinea ei îl intriga. Se întoarse şi străbătu camera.

Minutele părură interminabile cît timp Michael privi pe fereastră şi Casey la el.

Fir-ar să fie! De ce o obligase să-şi amintească lucruri pe care încercase luni în şir să le uite? Casey scrîşni din dinţi înciudată. I se pusese un nod în gît şi, oricît ar fi înghiţit, nu dispărea. Îşi dădu capul pe spate şi închise ochii. La coada ochiului îi apăru o lacrimă care i se scurse încet şi caldă pe obraz. Fără să vrea începu să tremure şi picătura de rouă îi intră în ureche.

Pe Pablo îl cunoscuse prin vechea ei prietenă de colegiu, JoLyn Williams. Jo cîştigase o excursie la Acapulco şi, pentru că tocmai se certase cu prietenul ei, o rugase pe ea s-o însoţească.

Cu gîndul la o Casey lenevind pe plajă sub umbrelă şi sorbind pina coladas, cînd intrase cu JoLyn în hotelul în care aveau să locuiască, nici nu-l observase pe spilcuitul Pablo. Mai tîrziu acesta îi spusese că se îndrăgostise de ea din primul moment. Minciună pe care o înghiţise. N-ar fi fost totuşi prea tîrziu nici atunci cînd îşi dăduse seama

că nu începuse să-i dea atenţie decît după ce toată staţiunea aflase de la JoLyn că prietena sa avea să moştenească o avere.

Prea tînără şi fără experienţă, şi proastă, pe deasupra, – de asta îşi dăduse seama după – Casey nu făcea pereche potrivită cu afabilul cuceritor Pablo Alejandro Cadenas. Crezuse toate minciunile, ba chiar fusese mîndră că îi atrăsese privirile şi îi cucerise inima.

Cît de inocentă am fost, se gîndi ea, aducîndu-şi aminte ce măgulită se simţise în noaptea în care merseseră prea departe, iar el se oprise la timp spunîndu-i că nu vrea să anticipeze legămîntul căsătoriei. Ce drăguţ şi generos, se gîndise atunci, închipuindu-şi că el, ca mai toţi spaniolii, dorea ca mireasa să fie virgină. Era prea tîrziu cînd aflase că era înglodat în datorii. Se ferise cu multă grijă şi făcuse pe gentleman-ul care trăieşte pe picior mare, doar pentru că ştia că ar speria-o dacă i-ar afla secretul înainte de căsătorie.

– Casey!

Casey tresări speriată.

Mîna lui sumbră o sperie. Avea, oare, de gînd să o părăsească? I se făcu frică şi, brusc, simţi nevoia să-i povestească totul, însă ceva o reţinea.

– Vrei să pleci? Numai Dumnezeu ştie că nu vreau. O clipă rămase îngrozit, părîndu-i-se că dăduse din cap afirmativ. Aştepta încordat.

Cînd îl văzu că pleacă din dreptul ferestrei, de frică, i se puse un nod în gît şi un moment avu impresia că vrea să plece. Dar el se îndreptă spre banchetă şi se aşeză lîngă ea.

Ar fi luat-o în braţe ca să-i alunge de pe chip expresia de „fetiţă rătăcită". I-ar fi promis că totul va fi bine, deşi ştia că nu va fi aşa. Nu putea face nimic, doar să-i stea în preajmă şi s-o încurajeze...

– Vreau să rămîn, Casey şi mai vreau să fac totul ca să te ajut. Dar, chiar şi eu, nu lucrez orbecăind.

– Scuză-mă, şopti ea, puţin ameţită. El era gata să se compromită fiindcă o iubea, iar ea nu era în stare să facă nimic pentru a-i dovedi cît de mult apreciază faptul că era acolo. Privirea i se întunecă şi închise ochii înainte de a întoarce capul.

Michael închise şi el ochii şi, oftînd, se sprijini uşor de ea. Doamne, ce obosit era!

– Mă ierţi că rămîn şi că mintea mea seacă nu pricepe că eşti o femeie independentă care face ce doreşte ea?

– Tu să mă ierţi pe mine că ţi-am dat atît de

furcă. Încercă să-l dea la o parte dar nu avu atîta putere să urnească greutatea pe care o susţinea.

- Cooper?

Merita să-i joace o festă, aşa că se prefăcu că doarme. Îşi puse o mînă pe coapsa ei şi începu să sforăie.

A încercat să-l mişte era o treabă pentru un Hercule. Casey privi în jos încruntată. Doar nu adormise atît de repede?

– Cooper! El nu făcu nici o mişcare. Respira liniştit, încet, ca şi cum într-adevăr ar fi dormit. Poate nu-i va plăcea, dar avea de gînd să-l trezească, măcar pînă ar fi reuşit să se strecoare de sub greutatea aceea îngrozitoare.

În zadar. Îi privi faţa rezemată de pieptul ei. Încercînd să-l ridice împingîndu-i umerii, degetele i se încurcară în şuviţele negre şi mătăsoase.

Michael bombăni ceva neinteligibil şi zîmbi. Zăcea, pe jumătate răsturnat pe banchetă, jumătate pe jos, şi nici că-i păsa că ea era prinsă sub el.

– Te iubesc, şopti ea. Te iubesc şi cînd te încăpăţînezi şi cînd îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. Ce uşor i se părea acum să vorbească, cînd nimeni nu o constrîngea să-şi descarce sufletul.

Dar mă domini prea mult, mi-e teamă că mă voi pierde, că mă vei înghiţi pînă nu va mai rămîne nimic din mine.

– Aşa ceva nu se v-a-ntîmpla niciodată, mormăi el cu capul sprijinit de pieptul ei.

– Nesuferitule! ţipă ea. Tot timpul ai fost treaz. Îl îmbrînci jos.

O trase după el, prinzînd-o cu fermitate de mijloc. Nu-i prea convenea că aterizase deasupra lui şi încercă să-l împingă, dar el repede o rostogoli ţintuind-o de podea cu o mînă pe umărul ei.

– Asta te îngrozea, O'Neil? Faptul că dăruindu-mi dragostea şi încrederea ta, ţi-ai pierde personalitatea?

– Da.

– Cu mine n-ai de ce te teme, iubito. O sărută pe bărbie. Şi nu-ţi spun asta pentru că vreau să-ţi dau prilejul să descoperi acest lucru dar nici un alt bărbat, niciodată, nu-ţi va mai leza personalitatea. O săruta uşor pe vîrful nasului, şi cu o infinită tandreţe începu să-i exploreze contururile trupului.

– Eşti extraordinar de feminină, dar ai duritatea oţelului.

– Şi oţelul ăsta dur nu poate deveni maleabil?

El chicoti şi mîinile începură să-i modeleze curbele moi după cele viguroase ale corpului său. Ea începu să freamăte.

– Eu ar trebui să fiu cel îngrozit, îi şopti el sărutîndu-i gîtul. Sînt pentru prima oară îndrăgostit. Nici vase n-am mai spălat pînă acum şi pentru asta am mai şi plătit! Dădu uşor din cap. Uneori mă întreb ce mi s-a-ntîmplat de am devenit bărbat gospodar.

– Puţin probabil. Se ghemui mai bine în braţele lui şi mîinile începură să-i rătăcească...

– Ce-mi faci tu mie acum este ilegal sau...

– Dă-mă în judecată! îl întrerupse cu obrăznicie, frecîndu-se ademenitor de el.

În această situaţie, Michael procedă ca orice bărbat normal, înfierbîntat. Capitulă.

Capitolul 8

Michael opri motorul puternic al maşinii Trans Am şi deschise larg portiera, dar rămase nemişcat la volan cu coatele pe el. Privea morocănos camionul parcat exact în faţa aleii lui Casey.

– Nu ţi-ai fi închipuit, nu? şopti el zîmbind sceptic. Un camion?

Cînd Casey îl rugase, cu o oră în urmă, să o ducă la atelierul de reparaţii să-şi ia maşina, îşi închipuise, cum era normal, că e vorba de ceva mic şi nepretenţios. Oricum, nu se aşteptase ca ea să conducă un camion!

Își lipi fruntea de volan și închise ochii. Rînji ironizîndu-se.

– Am ajuns, O'Neil, îi spusese el deschizînd portiera și ajutînd-o să coboare. Vrei să-ți achit eu nota de plată? adăugase, dar ea clătinase din cap.

– Nu, mulțumesc. M-am achitat deja față de Harry.

După aceasta totul o luase la vale. Cînd o văzuse ieșind de la birouri își închipuise că se va îndrepta spre Bug-ul care avea neapărat nevoie de o mînă de vopsea, dar rămăsese complet năucit cînd ea o luă cu pași fermi spre monstrul alb-albastru, un Blazer care staționa chiar în fața mașinii lui.

– Tu conduci camionul ăsta! o întrebase sceptic apoi, colac peste pupăză, mai și rîsese.

Acum era supărată pe el.

Scoase cheia din contact, o strecură în buzunarul pantalonilor și coborî din mașină.

– Casey? o strigă intrînd în casă. Amintindu-și că nu s-ar da în lături să se preteze la un joc murdar, se aștepta din clipă în clipă să se trezească udat pînă la piele de o găleată cu apă.

Nu fu udat dar nici Casey nu era de găsit.

Intrigat, cercetă fiecare cameră în parte şi se întoarse aşa cum plecase.

Ieşi afară şi ferindu-şi ochii de soare scrută plaja. În depărtare zări silueta foarte mică pe care o căuta. Dar nu era singură.

Inima i se strînse.

Cealaltă siluetă era înaltă, solidă, în mod evident, masculină. O fi acel Ryan despre care îi vorbise mai devreme, cel care o căra cu maşina cînd n-o folosea pe a ei? Trebuia să mă fi condus Ryan, bombănise ea cînd înţelese de ce Michael rîsese.

Gelozia era un sentiment inedit şi dezagreabil care îi accelera bătăile inimii şi-i încetinea ritmul respiraţiei. Era o prostie, ştia, dar n-avea ce face.

Abordă un zîmbet chinuit şi o porni hotărît, în jos, pe cărare, spre plajă.

Neaşteptîndu-se parcă să fie surprinse, cele două siluete se despărţiră şi cea mai înaltă dintre ele se îndepărtă în grabă şi dispăru.

Casey rămase să-l aştepte în umbra unei stînci care înainta în ocean.

– Ai venit să-ţi ceri scuze? îl întrebă cînd îl văzu aproape,

Michael dădu din cap.

– Îmi pare rău, Casey. N-am vrut să te jignesc. Îi era dor să o țină în brațe, dar nu știa la ce se putea aștepta. Privirea sfidătoare îl atenționă să nu facă vreun gest deplasat.

Casey oftă adînc.

– Ceea ce m-a intrigat mai mult nu a fost faptul că ai rîs de mine, ci că în spatele rîsului tău se ascundea ironia. Își dădu după ureche șuvițele de culoarea scorțișoarei.

– Nu-i nimic ciudat ca o femeie să conducă un camion, dar rîsul tău îmi dă de gîndit dacă nu cumva ai un caracter șovin care iese la iveală din cînd în cînd. Am dreptate?

– Nu. În schimb, am descoperit că sînt gelos. Se apropie. Tulburarea îi înăsprise trăsăturile regulate ale feței. Cine e tipul care tocmai a plecat?

– Ryan, zise ea simplu, dar ridicîndu-și bărbia sfidător de parcă l-ar fi întrebat „Ai ceva împotrivă?"

Dacă ar fi vrut să-i demonstreze contrariul, în loc să o înfrunte, mai ales fiind vorba de ea, i-ar fi întors spatele, dar dincolo de privirea aparent calmă din ochii aceia verde-deschis, intui izbucnirea unui uragan.

– Ryan, cel din „Trebuia să mă fi condus

Ryan?"

– Ryan McLeod. Locuieşte acolo sus. Fără a-şi îndrepta ochii în direcţia respectivă îi arătă cu mîna, deasupra, o construcţie drăguţă în forma literei A.

Tonul indiferent şi atitudinea degajată îl neliniştează.

– Sînteţi prieteni vechi? întrebă accentuînd fără rost cuvîntul „prieteni".

Ea deschise ochii mari, abia atunci pricepînd că era gelos, chiar foarte gelos! Îşi încleştă maxilarele. Asta îi va fi învăţătură de minte pentru că rîsese pe seama ei.

– Destul de vechi, remarcă ea cu indiferenţă. Îl văzu strîngîndu-şi pumnii şi avu remuşcări.

Dinadins se apropie încet şi-l prinse de mijloc în ciuda rezistenţei pe care o întîmpină.

– Dar nu atît de apropiaţi, cum sînt cu tine, şopti lipindu-şi urechea de pieptul lui, simţindu-i bătăile repezi şi haotice ale inimii. Şi, oricum, oftă ea, teatral, nu obşinuiesc să fur inima adolescenţilor. Brusc se simţi îmbrîncită. Mîinile lui grele o apăsau pe umeri.

– Vrei să zici că mi-am făcut sînge rău pentru un puşti nenorocit?

își încruntase sprîncenele amenințător dar ei puțin îi păsa. Mîinile lui nu o slăbeau.

- Din cînd în cînd e bine să-ți mai faci și tu griji, replică ea. Asta te va împiedica să mă mai suspectezi.

El încercă să zîmbească.

- Nu se va mai întîmpla, promise încet. Bucuros, o strînse puternic în brațe și respiră ușurat pentru prima dată de cînd, după ce că stătuse nu știu cît în parcarea atelierului de reparații, plecase de acolo un pachet de nervi.

- Rămîne de văzut. Se cuibări fericită la pieptul lui, în brațele lui calde și puternice.

- Dacă tot ți-ai isprăvit treburile, ce-ai spune de o plimbare la Coast Highway? spuse el slăbind îmbrățișarea.

Ce idee grozavă! Chiar simțea nevoia cîtorva ore de relaxare înainte de a porni la atac cu celelalte planuri pe care le avea în gînd.

Cînd au ajuns acasă cerul era întunecat și ploua torențial.

– Ține, Michael, zise Casey pe un ton degajat dîndu-i cheia. În dulapul din hol găsești o umbrelă. Du-te după ea și întoarce-te să mă iei.

Michael se uită la cheie de parcă ar fi fost gata să-l muște apoi la ploaia care lovea parbrizul cu o forță nemaipomenită.

– Escapada asta a fost ideea ta. Își sprijini spatele de scaun. Dacă luam Blazer-ul meu, acum am fi stat confortabil, în spate. Se întoarse pe jumătate spre el și tricoul negru i se mulă peste sîni.

– Bănuiesc că ai o pătură acolo în ca...ăă, Blazer.

– O zdreanță din lînă subțire și două perne. Acum ar fi trebuit să tacă dar adăugă, încercîndu-și norocul. Și un sac de dormit dublu. Prin parbrizul aburit zări Blazer-ul. Cînd plec să fac fotografii și înnoptez undeva, trebuie să am asigurat un loc de dormit.

– Chiar așa. Dacă intru în casă nu mai ies, așa că fă-te și aici comodă.

– Unde ți-a dispărut spiritul cavaleresc?

Se aplecă peste ea și deschise portiera.

– A luat-o mai spre sud unde-i cald și nu

plouă.

Deschise şi portiera sa şi se strecură afară.

– Am să-ţi dovedesc, totuşi, că nu sînt prost crescut şi-o să-ţi las uşa descuiată.

Dîrdîind doar la gîndul ce o aştepta afară se dădu bătută şi-l urmă străduindu-se să meargă cît mai elegant.

– Fiindcă tot sîntem uzi leoarcă... Fără s-o prevină, o ridică în braţe şi se grăbi să intre în casă.

– Lasă-mă jos!

– Imediat. Aplecîndu-şi capul îi prinse cu dinţii nodul breteluţei de pe umăr şi trase. Dînd la o parte materialul transparent, îi sărută sfîrcul, sînii şi scobitura gîtului pînă la bărbie. Casey uită de supărare şi îi oferi buzele.

Închise uşa uşor cu piciorul şi se îndreptă spre dormitor. O aşeză cu grijă în mijlocul patului imens şi se aşeză peste ea.

Se dezbrăcară nerăbdători aruncîndu-şi hainele care încotro. Michael îşi trecu o mînă pe sub ea ca să se învelească cu cuvertura. O ţinu strîns în braţe pînă încetă să mai tremure. Casey se relaxă şi oftă mulţumită lipită de el.

– Ah, iubito, dacă ai şti ce-mi faci! zise el ră-

guşit acoperindu-i gura, trecîndu-şi apoi limba peste buzele ei. Nu cred că am să te pot gusta vreodată încît să mă satur, şopti printre tandrele asalturi ale limbii sale.

Zîmbind leneş ea îşi oferi gura, îi inspiră răsuflarea, aroma cu miros de vin. Îi simţea căldura plăcută a pielii şi savura văpaia mistuitoare pe care degetele lui, cu fiecare atingere, i-o răspîndea în tot corpul.

– Michael.... Numele lui sună ca o rugăminte.

– Dragostea mea, şopti el înăbuşit peste gura ei, continuîndu-şi blînda cucerire. Casey se arcui să-l întîlnească şi cînd deveniră un singur trup zîmbiră fericiţi.

Ploaia încetase, luna palidă încerca să-şi strecoare lumina slabă prin ferestre dar ei nu sfîrşiseră încă dulcele joc al dragostei.

Zilele treceau prea repede apropiind termenul neplăcutei confruntări cu Cadenas. Dacă nu i-ar fi promis lui Michael, Casey n-ar fi stat nici o clipă pe gînduri şi ar fi dispărut în necunoscut.

Pînă atunci încerca să-şi găsească refugiul în muncă. Zilnic, după un mic dejun spartan intra în atelier, se închidea cu cărţile şi casetofonul şi încerca să uite că bărbatul care de nenumărate ori îi cotrobăise prin rafturi după o carte bună, care, pe lîngă alte nenumărate treburi reparase gaura din acoperiş, unsese balamalele uşilor şi spălase toate ferestrele, i se strecurase în viaţă nu pe una, ci pe mai multe căi.

Îşi dădea seama că Cooper era nemulţumit de atitudinea sa (defetistă, o numea el), dar n-avea ce-i face. Poate se purta copilăreşte, iraţional şi stupid, poate îl jignise (cu certitudine, nu dorise aşa ceva) dar, bună sau rea, singură trebuia să hotărască în privinţa ei. Indiferent de ce credea Michael, părerea ei era că în această situaţie deosebită făcuse ce trebuia să fie făcut.

Atunci, la scurtă vreme după ce se pronunţase amînarea primei înfăţişări, JoLyn mersese la un coctail dat de Pablo. Mai tîrziu îi povestise lui Casey că Pablo era dezamăgit că fusese părăsit de toţi prietenii şi că ducea dorul vizitelor în stil european (în căutarea vreunui bon de masă, bănuia Casey). Se trădase declarîndu-i că ar fi renunţat bucuros să se prezinte la înfăţişări dacă ea

ar fi de acord să „cadă la învoială".

Asta însemna nu numai că el ispărvise banii dar şi că era în criză de timp. Fără locuinţă şi cineva care să-i suporte stilul de viaţă neobişnuit de costisitor, nu avea de ales decît să se întoarcă în Spania. Aşa că luase hotărîrea de a nu-i mai ieşi în cale şi să aştepte.

Totul ar fi fost în regulă dacă Michael n-ar fi găsit în ea un adversar şi n-ar fi rămas acolo suficient timp cît să se îndrăgostească unul de celălalt.

Iubirea, cel mai banal cuvînt. Ea i-a spus „Dacă mă iubeşti, lasă-mă să mă descurc singură". El i-a răspuns „Dacă mă iubeşti, lasă-mă să te ajut."

Sentimentele ei erau la fel de năvalnice precum valurile cenuşii care se izbeau de stîncile abrupte pe care le vedea pe fereastră.

Textul de legi pe care abia aşteptase să-l înregistreze, zăcea aruncat pe o pernă verde-auriu. Ar trebui să mă apuc de treabă, se gîndi plictisită. Promisese să trimită înregistrarea pînă la data de şaisprezece.

Şaisprezece. Mai rămăseseră două zile. La naiba, doar n-o să mă gîndesc de acum ce-o să

he peste două zile.

Concentrîndu-se asupra unui singur lucru, se aşeză între perne, luă cartea şi deschise casetofonul. Treizeci de minute mai tîrziu, termină primul capitol, schimbă caseta şi-l începuse pe următorul cînd auzi în bucătărie paşii apăsaţi ai lui Michael.

O cam rodea şi pe ea foamea, aşa că opri casetofonul, puse un semn la carte şi ieşi din atelier.

– Era şi timpul să ieşi din scorbură, veveriţo, o întîmpină Michael vesel.

Ca paralizată, o clipă fu tentată să se întoarcă în atelier. De cîteva zile era mai puţin binevoitoare faţă de bărbatul înalt şi atrăgător care acum şedea la fereastră şi bea cafea. Îşi trecu mîna prin păr şi strîmbă din nas.

– Eşti foarte spiritual.

– Asta-i răsuflată. Data viitoare zi-mi „frumosule".

– Mulţumesc pentru sfat. Am să-i spun cînd îl văd. Zîmbind răutăcios Casey îşi turnă restul de cafea şi luă cu poftă o înghiţitură, gata- gata să se înece cu licoarea acră la gust.

– Doamne, cine... Zîmbi prosteşte amintindu-şi cine pregătise cafeaua de dimineaţă.

El zîmbi, infatuat, cu gura pînă la urechi, apoi i se adresă pe un ton foarte distins.

– Ştii ceva, frumoaso. Du-te şi pune-ţi pe tine ceva mai puţin, ăăă, ispititor fiindcă mergem să cinăm ceva mai devreme.

Ispititor? Casey se studie. Purta un şort alb, mulat şi un tricou negru. Ridică din umeri şi ieşi din bucătărie. Habar n-avea unde vor merge şi nu ştia în ce să se îmbrace. Îşi alese o bluză de in şi o fustă dintr-un material brocat, pe care o asortă sandalelor cu toc înalt şi cîteva bijuterii, în cazul în care Michael s-ar hotărî să o ducă la un local de lux.

– Drăguţ, încuviinţă el cînd păşi în camera de zi la cîteva minute. Inspiră adînc şi zîmbi.

Casey nu se putu abţine să nu-i admire ţinuta.

– Nici tu nu arăţi prea rău, îi zise şi fluieră aprobativ. Arată chiar fantastic! Jacheta din piele gri, descheiată lăsa să se întrevadă cămaşa neagră din mătase, deschisă la gît şi băgată cu grijă în pantalonii de catifea de culoare gri-argintiu. Avea gusturi rafinate, individul!

- Deci... oftă ea, unde mergem şi ce-mi vei da să mănînc? Sînt leşinată de foame.

O studie atent cîteva momente înainte de a-i zîmbi indolent.

- Ai de ales între peşte, peşte şi peşte.

Deci, el avea poftă de peşte. Se gîndi să-l refuze motivînd că preferă mîncarea mexicană. Strînse din buze şi cu degetele mînii stîngi îşi frecă uşor obrazul, apoi zîmbi.

- Păi, cred că vreau şi eu peşte.

- O alegere înţeleaptă, iubito. Îşi lăsă braţul greu pe umărul ei. Cunosc un loc... Trăgînd-o mai aproape o conduse afară la maşină.

- Pentru cineva care afirmă că n-a mai trecut prin zonă pînă acum, se pare că ştii toate bălţile de prin împrejurimi. Zîmbind se aşeză pe bancheta din dreapta şi-şi aranjă fusta ca să nu şi-o prindă cînd Michael va închide portiera.

- Mă adaptez repede.

Asta era şi părerea ei, luînd în consideraţie modul în care se mutase la ea şi obiectele noi care apăruseră în baie: un aparat şi crema de ras, un after-shave aromat, pasta şi periuţa de dinţi şi sticluţa cu colonie cu miros de mosc. Va-

liza cu haine în dulapul din hol, tenişii pe care mereu îi găsea sub fotoliul din camera de zi, ziarul cu paginile împrăştiate pe jos, lîngă scaunul lui favorit.

– Te-am auzit citind o carte de legi, remarcă el aşezîndu-se confortabil la volan. Maşina porni virînd brusc.

– Şi-ai înţeles ceva?

El dădu din cap.

– Da. Abia acum am înţeles cum de cunoşti atîtea lucruri din domenii atît de diferite. Asimilezi ceea ce citeşti. Îi aruncă o privire veselă. Ai o memorie nemaipomenită.

Complimentul o făcu să radieze de fericire.

– N-aş mai avea dacă aş mai merge la şcoală. Aşa învăţ fără teama examenelor, profesorilor şi a copiatului şi reţin numai ce mă interesează. Rîse mulţumită. Nu există lucru mai nesuferit decît foaia matricolă. Doamne, cît le uram pe vremea aceea.

El zîmbi larg şi pentru o clipă îi zări dinţii albi.

– Sper, desigur, ca micuţii Mark şi Devon să nu-ţi moştenească comportamentul. Îi luă de pe obraz o şuviţă de culoarea aramei şi i-o dădu

după ureche. Mă gîndesc ca de la mine să ia tupeul şi şarmul iar genele inteligenţei le las în seama ta.

Casey îi zîmbi impresionată şi amuzată.

– De cît timp te copleşeşte sentimenul ăsta de,... ăă, inferioritate de nu mai ai încredere în tine?

– De un timp încoace, doctore, zise pe un ton prefăcut. Mi-a dispărut pofta de mîncare, am insomnii şi o durere ciudată aici. Îşi duse mîna în stînga pieptului.

Casey făcu ochii mari.

– Ia te uită! Bare geva zerioz! Îi ciocăni uşor fruntea. Aigi de doare?

– Azda-mi bleznejde! Îi prinse mîna şi ducînd-o la gură îi muşcă în joacă degetul. Cînd îngerc ză adorm, în log ză vizez durme de oi, îmi devilează brin vaţa oghilor numai zbermatozoizi drăgălaş gu bărul roju. Dogdore, mă ajuţi?

– Nu mai spune, spermatozoizi cu părul roşu! De rîs, abia mai putea vorbi. Cu tine, Cooper, viaţa e plină de neprevăzut. Zîmbind îşi dădu capul pe spate şi închise ochii.

Devine foarte interesant, se gîndea Cooper lă-

sîndu-i mîna şi concentrîndu-se asupra drumului, mulţumit că îi trecuse supărarea. Trecuse ceva timp de cînd nu mai reuşise să o facă să zîmbească.

Razele slabe ale soarelui pătrundeau în dormitor şi dansau vesele pe faţa ei, trezind-o din somn. Clipi, apoi se întoarse leneşă să se uite la Michael. Mai dormea încă.

Ce minunat a fost aseară! se gîndi surîzînd. „Visul marinarului", micul restarant din Coast Highway era foarte pitoresc. Cina fusese delicioasă şi la insistenţele lui mîncase pentru prima oară sepie. Nu- i plăcuse.

Michael fusese foarte drăguţ şi amuzant.

Şi tandru. Foarte, foarte tandru. Pe buze îi apăru un zîmbet nătîng. Da, da, foarte, foarte tandru. Se trase mai lîngă el şi-l sărută pe umăr apoi se rostogoli înapoi şi se ridică din pat.

Cîteva clipe mai tîrziu, în faţa oglinzii din baie, se gîndea că pielea ei căpătase o strălucire mai sănătoasă.

Căscă.

- După ce naiba ţi-ai dat seama? întrebă imaginea reflectată în oglindă, studiindu-se atent cu ochii somnoroşi. Poate, doar, fiindcă aşa se simţea.

Începu să-şi perie părul şi, ca şi cînd ar fi avut mătreaţă, pe jos începură să cadă fire de nisip. Se strîmbă. Avea în cap, probabil, mai mult nisip decît exista pe plajă.

Să-mi fie învăţătură de minte să nu mă mai hîrjonesc cu Michael pe plajă, se gîndi privindu-se prosteşte în oglindă.

Îngînînd o melodie, intră sub duş, abia aşteptînd să lenevească după pofta inimii sub apa fierbinte. Era duminică şi avea tot timpul la dispoziţie.

Ieşi de sub duş mai repede decît ar fi dorit. Parcă îl auzise pe Michael mişunînd prin casă. Doar ce intră în dormitor şi se convinse că el încă mai dormea învelit cu cearceaful de la mijloc în jos.

Se şterse şi îşi uscă părul, aruncă prosopul într-un coş şi alergă să se îmbrace. În timp ce-şi punea maioul negru, decoltat şi şortul supraelastic de aceeaşi culoare îl privea pe bărbatul care dormea în patul ei şi care însemna atît de mult

pentru ea. Te iubesc, îi spuse în şoaptă. Chiar şi atunci cînd te încăpăţinezi, cînd stai bosumflat şi devii îndărătnic, completă ea amuzată dar şi necăjită, deoarece cu o seară în urmă o cam indispusese cu atîtea întrebări.

Să-l trezească să-i spună că pleacă să se plimbe? Îi privea fascinată pieptul păros care se mişca încet în ritmul respiraţiei şi preţ de o clipă se gîndi chiar aşa să facă, dar el dormea atît de liniştit încît n-o lăsa inima să-l scoale.

Michael auzi ca prin vis zgomotul uşii care se deschise şi apoi se închise. Bombăni somnoros. Nu voia să deschidă ochii şi să renunţe la senzaţia euforică de totală relaxare. Involuntar, pipăi cu degetele perna lui Casey, căutîndu-i părul mătăsos, împrăştiat pe faţa de pernă roz, apoi coborî mai jos, şi mai jos... Locul era gol.

Deschise ochii, căutînd-o cu privirea.

Plecase.

– E duminică! mormăi. Cu tipicurile ei, ieşise probabil să-şi facă plimbarea de dimineaţă pe plajă, chiar dacă era duminică. Azvîrli cearceaful şi sări din pat. Cînd simţi însă răcoarea dimineţii se întoarse în pat şi se înveli pînă la bărbie.

– E nebună, bombăni punîndu-şi o mînă sub

cao şi privind în tavan. Ceasul arăta ora şapte. Era nebună de legat.

– Şi eu, la fel. Se dădu jos din pat şi se apucă să-şi adune hainele împrăştiate în toată camera. Se îmbrăcă repede, tremurînd. Hainele erau la fel de reci ca şi aerul din cameră.

Dacă existau cumva probleme cu încălzirea, el nu va rezista. Se aşeză pe marginea patului să-şi tragă şosetele şi cizmele. Trecu în revistă toate treburile pe care le făcuse în timp ce Casey lucra.

– Sînt bun de însurătoare, se luă singur peste picior şi se ridică scuturînd din cap.

Casey reuşise întotdeauna să găsească rezolvarea unei probleme dificile sau să-şi pună în ordine gândurile, plimbîndu-se, mai ales de cînd se mutase în California şi avea oceanul la doi paşi de casă. În dimineaţa aceea, singura problemă serioasă care-i umbrea fericirea părea a fi de nerezolvat şi extrem de neplăcută.

Simţea panica ca pe ceva palpabil care i se răspîndea în tot corpul sugrumînd-o. Trase în

piept aerul marin, umplîndu-şi plămînii, tînjind după vremurile cînd plimbările pe plajă îi dădeau întotdeauna o stare de mulţumire sufletească.

N-ar fi trebuit să-i fi promis lui Cooper că nu va mai dispărea, se gîndea privindu-şi posomorîtă degetele de la picioare. Ar fi fost pentru a treia oară, dar n-ar fi rezolvat situaţia aceea blestemată şi, în plus, l-ar fi supărat. Alungă gîndurile negre şi zîmbi cu tristeţe. Se simţea ca un copil care-şi ameninţa părinţii că va ieşi afară şi va mînca viermi dacă nu-i vor face pe plac.

Naiba să mă ia! Lovi o cutie de conserve azvîrlindu-o cît colo. Dădu din cap a neputinţă. Vrînd-nevrînd după-amiază trebuia să plece cu Cooper la Los Angeles pentru ca în ziua următoare să se confrunte cu Cadenas la tribunal, în faţa instanţei.

Mormăind cîteva înjurături Casey cedă impulsului copilăresc şi bătu cu piciorul în nisip.

În spatele ei Michael zîmbea.

– Te distrezi, o necăji el. O ajunse din urmă şi îşi potrivi pasul cu al ei. Un dans nou? întrebă binevoitor, neputîndu-şi ascunde licărirea din ochi.

Dar cînd îi văzu mutra spăşită îi trecu orice

gînd de răzbunare şi izbucni în rîs.

– Nu. De fapt, e un pas demodat care se cheamă „mersul crabului".

– Aha, mi-l amintesc bine. Rîzînd, îşi afundă mîinile în buzunare şi începu să ţopăie. Cînd eram mic îmi plăcea să zdrobesc strugurii, zise ca un fel de scuză şi repetă pasul.

– Nu eşti zdravăn, îi declară ea reuşind să rămînă serioasă.

O prinse de umeri.

– Tu eşti de vină. Privi în jos spre ea şi începură să rîdă, la început încet, apoi mai tare, sfîrşind prin a se săruta.

– Azi nu lucrezi?

Ea dădu din cap în semn că nu.

– Asta fiindcă e duminică?

– Pentru că am de tradus din germană în engleză o revistă de medicină şi nu mă simt în stare să descifrez terminologia aceea ciudată. Adevărul era că fiind atît de nervoasă nu se putea concentra asupra nici unei activităţi.

El zîmbi insistent cu privirea asupra minunatei făpturi din faţa lui care parcă aştepta doar un cuvînt din partea lui.

– Atunci, bănuiesc că toată ziua e a noastră.

• O luă de mînă şi, căzînd pe gînduri începu să-i deseneze în palmă cerculeţe concentrice.

– Cum ne-am putea-o petrece? Vocea lui duioasă parcă o ungea cu miere.

Masajul senzual îi provoca scurte furnicături de-a lungul braţului.

– Desfrînatule! Îşi retrase mîna, apoi se îndreptă încrucişîndu-şi braţele la piept.

– În ce fel te-ai gîndit să mă distrezi, îl provocă ea cu neruşinare.

– Aaa, găsesc eu ceva. Rosti cuvintele foarte, foarte încet.

Casey simţi fiori pe şira spinării.

Îşi ridică capul.

– Cam ce? Te joci cu focul, îşi spuse, văzîndu-i ochii sclipind diabolic. Îşi încleştă dinţii, hotărîtă să-i susţină privirea.

El cedă primul.

– Mi-a intrat ceva în ochi, se plînse izbucnind în rîs.

– Aşa e. Se apropie de el. Lasă-mă să mă uit. Îi ridică uşor pleoapa închisă şi studie atent, dar cu suspiciune ochiul aşa-zis vătămat. Aşa cum

bănuise, nu avea nimic! Îşi lăsă mîinile în jos.

- Acum te simţi mai bine? îl întrebă, respirînd aproape de bărbia lui.

Inima îi bătea cu putere.

- Aaah, acum cred că da, şopti el dîndu-se un pas înapoi.

- Mă bucur că mi-o spui pentru că n-aveai absolut nimic! Nu ştii să pierzi onorabil şi, pe deasupra, mai şi minţi.

- Iar tu eşti frumoasă. Îi mîngîie obrazul catifelat căruia briza oceanului îi dăduse nuanţa coralului, apoi îşi coborî degetele încet pe maxilarul ei, zăbovind lîngă ureche, înainte să-i cuprindă ceafa. O trase lîngă el şi îi sărută gura tandru.

- Mărită-te cu mine, Casey, şopti el.

Pentru o clipă inima ei se opri în loc. Închise ochii.

Michael îi dovedise deja că viaţa alături de el ar fi cu totul alta decît scurta perioadă în care fusese căsătorită cu Pablo. Îl iubea, şi Michael o iubea. O înţelegea...

- Cînd? întrebă deschizînd ochii şi lăsîndu-l să-i citească în priviri întreaga sa dragoste.

- Tu fixezi data.

– Dintotdeauna mi-ar fi plăcut să mă mărit în iunie, zise ea încolăcindu-i gîtul cu brațele, și ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor ca să-l sărute... Dacă te grăbești, nu uita că există Vegas-ul... Se lipi de el provocator.

Răsuflarea lui îi mîngîia fața.

– Fiindcă avem de gînd s-o facem o dată pentru totdeauna, măcar s-o facem cum trebuie. Rămîne pentru iunie. Șaisprezece. Surîse cînd îl privi surprinsă.

– Întîmplător e și ziua nunții părinților mei.

Casey plutea de fericire.

– Îți mulțumesc. Atunci mi-ar face mare plăcere.

– Și lor le-ar face mare plăcere, Casey. Buzele lui trecură ca o adiere peste obrazul ei, atingîndu-l cu sărutări ușoare.

O răsuci în așa fel încît pieptul lui să-i sprijine spatele și-și potrivi bărbia pe creștetul ei.

– Casa în care te voi duce, imediat ce aranjăm lucrurile, adică afacerile cu tine, e construită tot pe o stîncă, doar că este împrejmuită de arbori de sequoia.

– Mai povestește-mi odată. Își așeză mîinile

peste cele care o ţineau de talie şi se lipi cu spatele de el.

– Are două etaje. La parter e camera de zi şi sufrageria, cu bucătăria şi spălătoria în spate, la primul etaj camerele de oaspeţi, camera copiilor şi o chicinetă. Cel de-al treilea este aproape ascuns de coroanele copacilor. Aici sînt dormitoarele şi două camere de baie.

– Sună plăcut.

– Va fi foarte, foarte plăcut, zise el vesel.

Se întoarse şi îl sărută. Îşi strecură mîinile sub cămaşă, mîngîindu-i pielea fierbinte, şhinuindu-l.

– Ah, eşti o drăcoaică, O'Neil. O îndepărtă uşor privind-o. De ce zîmbeşti aşa?

– Aaa, dacă ţi-aş spune la ce mă gîndeam, ai roşii. Clipi din genele lungi surîzînd provocator.

– Hoţomanco. Nu te întrece cu gluma, Casey. Răbdarea şi toleranţa mea au şi ele o limită.

– Pînă unde, îl provocă ea.

– Pînă aici. O cuprinse în braţe şi-i dădu o palmă la fund. Sau, pînă aici. O strînse puternic pînă îi strivi sînii de pieptul lui şi atunci ea se convinse cum corpul lui răspundea îmbrăţişării. Mmmm, gemu trăgînd pe nări parfumul cu miros

de migdale. O sărută pe obraz. Nu vrei să ne întoarcem ca să-mi arăţi gravurile tale?

– Nu credeam c-o să mă mai întrebi vreodată, rosti ea tărăgănat imitîndu-l. Ceea ce nu ştia însă bărbatul acesta atît de periculos era faptul că ea avea, într-adevăr, cîteva „gravuri" – picturi pe care dorea să le expedieze revistei Societăţii Audubon.

– Te invit în atelier... Îl împinse deoparte şi o luă spre casă.

Capitolul 9

Casey se mira şi ea cu cît calm se îndrepta spre tribunal alături de Michael care o însoţea mergînd tăcut. În mai puţin de douăzeci de minute se va găsi în clădirea tribunalului, răspunzînd acuzaţiilor lui Pablo. Pablo va juca teatru, va minţi cu neruşinare şi va face tot posibilul să fie cît mai convingător pentru a obţine cîştig de cauză.

Aşa ceva nu se va-ntîmpla.

Ea decisese să aibă o întrevedere între patru ochi cu judecătorul. Dacă i se va admite aceasta, va povesti totul, indiferent dacă Pablo şi avocatul

său vor fi de faţă. Dacă judecătorul va afla întreaga poveste, nu va avea încotro şi-şi va retrage plîngerea. Poate judecătorul o va crede că bijuteriile erau false. Îşi încrucişă degetele în gînd.

Cu toate acestea, cu cît se apropia mai mult de uşile mari, duble, cu atît i se făcea mai frică.

– Am ajuns, zise ea, încercînd să glumească. Ţinînd capul în jos îşi privi picioarele, rugîndu-se să poată intra calm pe uşa care ducea în sala în care i se va decide soarta. Absentă, se gîndea că pantofii i se asortează cu costumul maron din pînză de in.

Atinse cruciuliţa pe care şi-o pusese la gît şi lănţişorul de aur. Răcoarea metalului îi dădu o senzaţie plăcută. Se miră că se putea gîndi la lucruri mărunte cînd, de fapt, era atît de neliniştită.

Michael păruse tot timpul îngrijorat. Casey era palidă şi îşi adusese aminte că în ultimele zile nu mîncase aproape nimic.

Casey îşi aduse aminte ultima lor discuţie – dacă se putea numi aşa. Aceasta începuse cînd Michael o întrebase dacă nu se răzgîndise în ce privea angajarea unui avocat al apărării. Ea spusese nu şi refuzase categoric să-i spună motivul.

- Doamne, Casey, zbierase el, pierzîndu-şi cumpătul. Trebuie să-l dai gata! Lovise cu palma în volan şi adăugase pe un ton violent. Dacă nu pentru tine personal, măcar pentru tîmpita care-i va cădea în plasă cu următoarea ocazie.

Casey îl privise surprinsă.

- Lăsîndu-l să cîştige, îl încurajezi pe mizerabilul ăsta să profite în continuare de pe urma femeilor, să le mănînce banii şi...

Casey nu mai ascultase continuarea. Avea dreptate, dar pînă în acel moment nu se gîndise decît cum să evite ruşinea de a apărea în faţa judecătorului şi a curţii pentru a relata ce o adusese acolo, să-şi justifice atacul asupra „mirelui".

Michael se pregătea să deschidă una din uşile duble cînd o auzi sughiţînd. Îngrijorat de paloare ea, se aplecă şi-i şopti.

- Te simţi bine?

- Da. Reuşi chiar să şi zîmbească. M-aş simţi şi mai bine dacă n-ai intra acolo, adăugă cu prefăcută veselie.

- Ţi-am spus că te voi susţine şi aşa va fi, spuse el pe un ton aspru.

- Cum doreşti, îi răspunse politicos dar, indiferent cum i-ar fi vorbit, efectul ar fi fost acelaşi.

Michael mustăci din nas. Asta nu era bine deloc.

Intrară pe uşă într-o tăcere descurajantă şi nu sesizară decît în treacăt liniştea de pe culoar. Se opriră brusc, parcă legaţi de picioare cînd îl văzură pe Cadenas rezemat leneş de perete. Michael îi zîmbi lui Casey încurajator dar ea, drept răspuns, pur şi simplu, nu-i dădu nici o atenţie.

Anticipase momentul, îşi impuse să fie calmă şi să se concentreze dar acum era nevoasă şi înfricoşată. Era clar că Pablo îi aştepase. De ce? De ce nu se afla deja în sală, repetîndu-şi rolul? Scenariul era prost de la început pînă la sfîrşit.

În costum alb, cămaşă bleu şi cravată bleumarin, cu părul uşor zbrulit părea, mai degrabă, venit la o petrecere decît la o audiere. Arborînd obişnuitu-i zîmbet onctuos se dezlipi de perete şi se îndreptă spre ei cu paşi rari, şi cu o mutră arogantă şi apatică.

Pablo nu era deloc mulţumit de întorsătura lucrurilor. Sperase ca ea să vină singură, deoarece plănuise să o convingă că era în avantajul ei să

ajungă la o înţelegere fără a mai trece pe la tribunal. Era unica lui speranţă. Avocatul său renunţase la caz cu patru zile în urmă, după ce îşi dăduse seama că bijuteriile de familie, în legătură cu care Casey fusese acuzată că le-ar fi furat, fuseseră vîndute recent. Audierea fusese amînată pînă la găsirea altui avocat.

Apariţia ei acolo îi dădea speranţe. Asta însemna că nu fusese anunţată în legătură cu această tergiversare şi că nu primise nici scrisoarea cu care avocatul îl ameninţase că i-o va trimite.

Michael o prinse uşor de cot, suficient însă pentru a-i da de înţeles că este alături de ea.

– Bună dimineaţa, Casey, o salută Pablo, tărăgănînd înadins cuvintele. Juca teatru şi o ştiau amîndoi. Nu exista strop de sînge nobil în venele lui, iar inima îi era la fel de neagră şi împietrită precum cărbunele pe care, aşa cum mărturisise, îl degropase cu lopata pentru a se întreţine pînă dăduse peste o văduvă căreia i se făcuse milă de el.

– Perfect, senor Cooper. Ai făcut o treabă excelentă. Zîmbi conspirativ arătîndu-şi dinţii. Îţi mulţumesc că mi-ai adus-o, altfel Casey n-ar fi ac-

ceptat niciodată. Îşi ţinea la vedere o mînă dezgustător de bine îngrijită. O iau eu de aici. Îi făcu lui Casey cu ochiul. Haide, Casey. Avem multe de discutat.

Casey dădu din cap scîrbită, de mîna care i se întindea şi de bănuiala că Michael conspirase împotriva ei. Nu era lucru curat.

– S-a amînat data procesului, spuse cu voce foarte slabă şi hohotul de rîs al lui Pablo îi confirmă aceasta. Îl privi încruntată pe Michael, un amestec de durere şi înfrîngere.

– Şi tu ştiai, zise calm. De ce, Michael?

Michael îşi dădu imediat seama la ce concluzie ajunsese şi-şi imagină suferinţa prin care trecea la gîndul că o trădase.

– Casey...

Vru să o atingă, să o liniştească, dar Casey se feri într-o parte. Era prea rănită şi prea supărată ca să-i mai vadă privirea plină de grijă şi compasiune.

– Casey, jur că n-am ştiut că procesul s-a amînat din nou.

– Dar, senor, îl contrazise Cadenas cu voce mieroasă, eu însumi i-am amintit avocatului meu cînd l-aţi sunat în urmă cu două săptămîni să vă

anunțe că judecătorul nu poate audia astăzi cazul.

Trebuie să fi fost în ziua în care ieșise să cumpere mîncarea chinezească. Își înghiți lacrimile care îi înecau vocea, măsurînd distanța pînă la ușile duble. Se mai uită o dată la Michael care îl săgetă cu privirea pe Cadenas.

– La revedere, Cooper, șopti ea și înainte ca unul dintre ei să se gîndească s-o oprească, se răsuci și ieși din clădire. Ochii i se umplură de lacrimi dar le șterse nervoasă, hotărîtă să nu plîngă. Nu avea timp să-și plîngă de milă. Ajunsese deja pe trotuar cînd Michael ieșea pe ușă.

– Casey! o strigă, dar ea nu se opri. O luă la fugă îmbrîncind pietonii. La a doua intersecție o ajunse din urmă și o prinse de braț somînd-o să se oprească.

Se întoarse și-l privi.

– Dă-mi drumul, îi spuse pe un ton glacial.

Drept răspuns, el o apucă și de celălat braț.

– Nu-ți dau drumul pînă nu mă asculți, tună el, fără să dea atenție celor din jur care îi priveau. Știu ce gîndești, dar nu e adevărat. N-am luat legătura nici cu Cadenas, nici cu avocatul lui. N-am știut că procesul a fost amînat din nou.

Ea tăcea privindu-l în ochi, tristă şi furioasă.

– Doamne, Casey, cînd îţi vei da seama că nu toţi bărbaţii vor să te tragă pe sfoară? Credeam că ai încredere în mine.

– Am avut, zise ea cu indiferenţă.

Michael oftă şi-i dădu drumul.

– Bine, Casey. Nu vreau să-mi pledez cauza. Cînd te vei linişti mă găseşti la biroul meu din Carmel. Se răsuci brusc şi o porni înapoi spre tribunal, lăsînd-o să privească în urma lui.

Cadenas se juca cu nodul de la cravată rezemat de zidul clădirii.

– Trebuie să te avertizez că va fugi, îi spuse pe un ton insolent.

– Mai lasă-mă cu senor ăsta, Cadenas, se răsti Michael. Pe tonul ăsta afectat să te adresezi cucoanelor. Cu mine nu ţine. Cît vrei să- ţi dau ca să dispari din viaţa lui Casey?

Cadenas scrîşni din dinţi. O clipă îşi susţinură privirile ca într-o luptă pe viaţă şi pe moarte apoi Cadenas şovăi cedînd. Îşi studie manichiura bine îngrijită şi Michael îl privi calm.

– Cît, insistă el.

Casena surîse.

– E vorba de bijuterii şi de agresare fizică. Îşi

crese vocea lărgindu-şi nodul de la cravată, de parcă brusc s-ar fi simţit sugrumat. Ca să nu mai vorbim de tortura psihică şi de ofensa adusă numelui familiei mele.

Michael îşi încleştă maxilarele urmărindu-l atent printre gene.

Cadenas îi întîlni privirea prefăcîndu-se calm.

– Ar fi vorba de o sută de mii... ah.... în interesul ambelor părţi.

Michael zîmi ironic.

– Îţi dau zece mii şi dispari. Vocea lui suna ameninţător. Îşi strînse pumnii puternici şi făcu un pas spre Cadenas. Nu ştiu ce i-ai făcut lui Casey şi nici nu-mi pasă dar, de acum încolo, voi fi cu ochii în patru să nu te mai apropii de ea. Unde-ţi expediez paralele?

Cadenas rîse nervos.

– Nu, senor. E puţin... Se opri văzîndu-l cum se apropie cu pumnul ridicat ameninţător. Nici un penny în minus.

– Săptămîna viitoare voi fi în Palm Springs. Poţi lua legătura cu mine prin prietenii mei Van Valests. Dacă nu văd banii poţi să-i transmiţi lui Casey că voi fi obligat să vînd povestea asta ziarelor. Nu-i va conveni nici ei nici familiei. Blufase

dar bărbatul care-l privea aproape cu ură nu ştia acest lucru. Se strecură pe lîngă el cu impertinenţă şi se îndepărtă.

Michael privi după el cu furie neputincioasă pînă ce Cadenas dădu colţul străzii. Zîmbi batjocoritor şi ochii i se îngustară neîndurători. Avea legături în toată lumea. Înainte chiar de a fi un om terminat, Cadenas va dori să ia cei zece mii şi să dispară, iar dacă individul o va mai deranja vreodată pe Casey, îl va nimici.

Nu mai avea rost să rămînă acolo. Trebuia să meargă la Casey, să-şi ia lucrurile şi să se întoarcă la Carmel. Îşi încleştă maxilarele. Fir-ar să fie! Îşi trecu nervos mîna prin părul ciufulit. Ce naiba să mă mai fac eu cu femeia asta!

Casey nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atît de nenorocită. Privea dezorientată în jur. Mai fusese de nenumărtate ori în Los Angeles, dar acum nu ştia unde se află.

În apropiere era un parc şi auzea strigătele vesele ale copiilor. Însoţită de rîsetele lor străbătu aleile în speranţa că va găsi o bancă liberă. O

dureau picioarele de atîta alergătură şi asfaltul o ardea prin tălpile pantofilor. Picioarele parcă îi luaseră foc.

De fapt, era un scuar cu căluşei, cîteva leagăne şi o bancă pe care se prăbuşi fericită. Se descălţă. Eşti culmea tîmpeniei, îşi spuse furioasă întinzîndu-şi picioarele şi demorţindu-şi degetele umflate. Michael o iubea şi niciodată n-ar fi conspirat împotriva ei. De-abia o convinsese să nu se dea bătută în faţa lui Cadenas şi niciodată n-ar fi trecut de partea lui.

Îşi dăduse prea tîrziu seama că procedase exact cum dorise Cadenas. Să-şi piardă încrederea în Michael!

Gemu amintindu-şi privirea acestuia înainte de a se despărţi. Cît de mult trebuie să-l fi durut lipsa ei de încredere. Va pleca la Carmel şi se vor împăca, chiar dacă asta va dura ani de zile, îşi spuse cu hotărîre.

Dar, în primul rînd, va trebui să se descotorosească de Pablo, şi asta chiar atunci. Mai exista încă pericolul de a primi o nouă citaţie. Faptul că acesta o dominase întotdeauna o împiedicase să divulge vreodată obiceiurile lui sexuale ciudate. Surîse la gîndul că i se oferea ocazia să i le dea în

vileag. Cunoştea genul. Simţindu-se ameninţat se va da bătut.

Dar cum s-o facă? Nu voia să-l caute şi să-l ameninţe pe faţă. Nu avea curajul.

Jo! Frica îi dispăru şi zîmbi gîndindu-se la vechea ei colegă, JoLyn Williams, care avea faţă de ea anumite obligaţii şi care o cunoştea pe Andrea Kelski, redactor şef la Glitter. După spusele lui Jo, revista, în ciuda numelui şi aspectului comercial, era la fel de „incendiară" ca şi rivala sa, The Babbler. Revistă de scandal, era permanent dată în judecată pentru calomnii.

Mult mai optimistă decît fusese în ultimele zile, se încălţă şi făcu în grabă calea întoarsă. Îşi amintise că văzuse în drum o cabină telefonică.

Jo se bucură auzind-o şi o chemă chiar atunci la ea. Casey luă repede un taxi şi ajunse imediat în faţa casei cu etaj în care locuia Jo.

Nici nu străbătuse bine aleea, că Jo se şi afla în prag.

– Ai picat la ţanc! exclamă îmbrăţişînd-o cu putere. Ce bine-mi pare că te văd! zise luînd-o de mînă. O privi atent apoi ochii ei de un albastru strălucitor se îngustară.

– Parcă te-a smotocit cineva.

- Sînt obosită şi mi-e cam cald.

- Asta se aranjează. Jo o luă de braţ şi intrară în casă.

Curînd, aşezate confortabil, beau bere rece în imensa cameră de zi. Pe covorul gros, albastru, zăceau împrăştiate reviste şi cărţi.

- Am nevoie de ajutor, Jo, zise Casey intrînd direct în subiect. M-am hotărît să-i plătesc lui Pablo cu aceeaşi monedă. Îi relată pe scurt ce se întîmplase în ultimele două săptămîni, vorbindu-i în treacăt şi despre Michael şi sfîrşind cu scena de la tribunal din dimineaţa aceea.

- Şi ce pot face eu? o întrebă Jo.

- Sun-o pe prietena ta, Andrea Kelsey şi aruncă-i pastila că aş fi dispusă să-ţi ofer varianta mea a poveştii despre căsnicia cu Pablo şi că tu ai fi dispusă să o vinzi la Glitter.

Jo încuviinţă şi ochii îi străluciră.

- Am înţeles. Andrea va împrăştia zvonul că va avea exclusivitatea şi cînd Pablo va afla îşi va lua coada la spinare şi va pleca din ţară. Deşi Jo n-avea nici cea mai vagă idee despre scurta căsnicie a lui Casey, ştia că pentru Pablo ar fi neplăcut dacă Casey se va hotărî să dezvăluie unele amănunte.

– Exact. Faci asta pentru mine, da?

– E ca şi făcut. Jo îşi aşeză paharul pe măsuţă cu un gest teatral, luă telefonul şi formă numărul redactorului şef al revistei Glitter.

Seara următoare Casey se găsea într-o cămăruţă urîtă în care nu funcţiona aerul condiţionat dar mişunau gîndacii. Nu voia să adoarmă de teamă că s-ar fi trezit cu ei în pat.

Se sprijini de perne şi încercă să citească, dar evenimentele din ultimele două zile i se derulau în minte permanent. Restul zilei de luni şi-l petrecuse la Los Angeles cu Jo, îşi povestiseră o mulţime de lucruri şi aşteptaseră efectul telefonului dat de Jo lui Andrea. Rezultatul îl aflaseră abia dimineaţa. Se părea că toată lumea aflase de intenţia lui Casey de a-şi relata povestea şi, de asemenea, că Pablo dispăruse. Casey se simţea în culmea fericirii dar Jo o sfătuise să părăsească Los Angeles-ul înainte ca primii reporteri să încerce s-o abordeze. Şi, bineînţeles, să se pregătească pentru drumul la Carmel.

Ajunsese acasă pe la prînz, îşi aruncase cîteva lucruri într-o valiză, îşi umpluse termosul cu cafea tare, se urcase în Blazer şi o pornise spre nord. Oboseala şi încordarea din ultimele săptămîni îşi

spuseseră repede cuvîntul, astfel că două ore înainte de a ajunge la Carmel trebuise să oprească pentru a înnopta. Oricum, Michael nu mai era la birou la ora aceea.

Ceasul o trezi la şase jumătate dimineaţa. Făcu repede un duş, îşi prinse părul la spate cu un şnur din piele şi se îmbrăcă într-o bluză din mătase albastră şi o fustă plisată de un albastru mai închis. în timp ce se încălţa cu sandalele cu toc înalt se gîndea la întîlnirea cu Michael.

Era atît de nerăbdătoare să-l găsească, încît nu mai putu aştepta să ajungă la biroul lui din Carmel. Lîngă hotel găsi o cabină telefonică şi ceru legătura cu Biroul de Investigaţii Cooper, dar la centrală i se răspunse că Michael Cooper era încă plecat în vacanţă.

În timp ce se urca în Blazer se întreba unde putea fi. Pe drum, se simţi din ce în ce mai descurajată pentru că nu-l găsise pe Michael la birou.

Lumina îi juca feste sau California era mai frumoasă cu cît înainta spre nord? Albastrul oceanului părea mai intens şi lumina soarelui bătea mai puternic în parbriz. Se felicită că-şi amintise să- şi ia ochelarii cu lentile polaroid.

Sentimentul de nelinişte persista. Oricît încer-

case să se îmbărbăteze spunîndu-şi că vizita la Carmel se va sfîrşi cu bine pentru că se va afla lîngă Michael, îi lipsea entuziasmul. Perspectiva de a-i întîlni vreun frate, unchi sau văr – Michael nu-i spusese exact cine-i ţinuse locul în perioada în care se ţinuse după ea, ci doar că era o afacere în familie – îi uscase gura şi gîtul de emoţie. Degetele i se încleştară pe volan cît timp îşi făcuse curaj. La urma urmei, ce-i putea face decît să nu-i spună unde se află?

Ideea o neliniştea. Nici nu voia să se gîndească la această posibilitate. Trecu pe lîngă clădirea imensă înconjurată de arbori de sequoia care adăpostea Biroul de Investigaţii Cooper, fără însă a sesiza că era vorba de un bloc întreg. Certîndu-se aspru în gînd, parcă Blazer-ul şi coborî înainte de a se pierde cu firea.

Zgomotul valurilor care se izbeau de stîncile de pe ţărm îi atrase atenţia şi, inexplicabil, i se făcu dor de casă. Privi în jur zîmbind apreciativ. Orăşelul Carmel era mai drăguţ decît şi-l amintea. Păcat că nu se afla aici la odihnă şi recreere.

Acum sau niciodată, îşi spuse, luîndu-şi inima în dinţi. Curajul îi dispăru pe măsură ce se apropia de clădirea înconjurată de arbori de sequoia.

Şi dacă cei de la birou era nişte ticăloşi? Şi dacă vreun el sau vreo ea hotărîseră că pentru Michael era mai indicat să se descotorosească de ea şi-i vor cere să plece? Îşi încetini mersul şi presimţind eşecul ochii i se măriră.

Birourile Cooper se aflau la parterul imensei clădiri. În timp ce deschidea uşile mari de sticlă îşi îndreptă spatele pregătindu-se să înfrunte leul în cuşcă.

Femeia care şedea în spatele biroului de recepţie era tînără, blondă şi drăguţă, supărător de drăguţă. Mariette Collins, citi Casey pe ecuson. Trase adînc aer în piept şi se apropie.

– Vă pot ajuta cu ceva? Avea o voce plăcută dar măsură din cap pînă în picioare silueta elegantă din faţa ei, îngustîndu-şi dispreţuitor ochii albaştri.

– Da. Doresc să vorbesc cu patronul, vă rog. Zîmetul impersonal şi tonul rece o făcură pe femeia cu buze roşii să schiţeze un zîmbet.

– Domnul Cooper este foarte ocupat acum şi m-a rugat...

S-ar putea să fie ocupat, cucoană, dar asta nu mă va împiedica să-l văd! Făcuse atîta drum pînă aici şi doar n-o să renunţe pentru că sosise

într-un moment nepotrivit.

- Vă rog, anunţaţi-l pe domnul Cooper că am venit să discut cu el o problemă personală foarte urgentă în legătură cu Michael.

Abia se abţinu să nu zîmbească observînd umbra care trecu peste chipul drăguţ al lui Mariette. Crede, probabil, că m-a lăsat însărcinată. Rîse aproape pe înfundate.

Văzînd-o cum îşi mişcă buzele se întrebă dacă nu cumva îşi rodea interiorul obrazului. Nu se hotăra uşor dacă să-l deranjeze sau nu pe patron. În cele din urmă, apăsă cu un deget subţire pe butonul interfonului.

– Domnule Cooper, se află aici o... doamnă care spune că domnul Mi... fratele dumneavoastră a trimis-o să vă vadă.

Casey făcu ochii mari apoi şi-i micşoră. Nu erau exact cuvintele ei, dar dacă reuşea să-l vadă pe patron, ce mai conta?

– Cum se numeşte? fu răspunsul neaşteptat care o lăsă puţin perplexă.

Femeia îşi ridică ochii spre Casey.

– Casey O'Neil, şopti ea.

– Casey O'Neil, repetă Mariette la interfon. Liniştea care urmă fu atît de tensionată încît, bănuia

Casey, s-ar fi putut identifica cu Lucreţia Borgia. Apoi, bărbatul cu o voce jignitor de neimpresionantă îi spuse lui Mariette să o poftească înăuntru.

– Urmaţi-mă, zise aceasta pe un ton extrem de politicos.

Casey o urmă foarte emoţionată pe holul lung.

O faci pentru că-l iubeşti pe Michael, devenise o litanie, îşi spunea în gînd, încercînd să se calmeze.

Mariette se opri în dreptul unei uşi pe care scria *Nu deranjaţi,* bătu uşor şi intră.

Dacă nu risca şi se comporta ca o laşă ar fi putut pierde dragostea bărbatului care o iubea. Astfel încurajîndu-se, Casey rosti un „mulţumesc" anemic şi intră în birou.

– De data aceasta cu ce vă pot ajuta, domnişoară O'Neil. Tonul aspru, impersonal, o trezi din starea de amorţeală în care intrase cînd îl văzuse pe fratele lui Michael.

Clipi uimită dorindu-şi ca în aceeaşi clipă pămîntul să se deschidă sub ea şi s-o înghită. Dar cum acest lucru era exclus îşi dori să nu fi făcut vreodată această escapadă nebunească. Bărbatul ocoli biroul masiv din lemn de stejar şi ea se

trezi faţă în faţă cu cel pe care-l mai cunoscuse în împrejurări pe care nu le va uita niciodată şi anume atunci cînd încercase să-i înmîneze o citaţie. Doamne, oare întregul clan Cooper se aflase pe urmele ei?

– Sper că mi-aţi putea spune unde l-aş putea găsi pe Michael, zise ea pe nerăsuflate, extrem de stînjenită.

Cu excepţia părului şi a ochilor, nimic din figura lui David Cooper nu-i amintea de Michael. David era ceva mai scund, puţin mai plin şi avea trăsături foarte frumoase. În acel moment privirea îi era la fel de ameninţătoare ca cea a lui Michael atunci cînd ea încercase să-i ia maşina.

Ridică o sprînceană.

– Aveam impresia că Michael v-a trimis aici. Ochii lui căprui, semănau mult cu cei ai lui Michael. Aruncă o privire scrută spre interfon.

Casey se impacinetă.

– Mă... mă scuzaţi. Asta a spus persoana de la recepţie şi...

El îşi trecu mîna prin părul negru.

– Şi aţi preferat să nu o corectaţi, nu-i aşa?

Mă dau de gol, îşi spuse ea cînd simţi că umerii i se lasă sub apăsarea privirii lui David Cooper.

- Nu credeam că are vreo importanţă.

El dădu din cap.

- Înţeleg. De vreme ce tot aţi intrat să discutaţi cu mine, nu mai contează, nu?

Casey avu bunul simţ să roşească.

- Nu ştiam că veţi fi dumneavoastră, recunoscu ea.

O privi insolent, măsurînd din cap pînă în picioare silueta aparent relaxată.

- Aş fi venit oricum. I se pusese un nod în gît. Am avut o înţelegere cu Michael, dar el a plecat. Am venit să-mi cer scuze.

- Înţeleg.

Ce înţelegea? se întrebă ea.

O privi cîteva clipe, timp în care Casey bănui că el încerca să se gîndească dacă merita sau nu s-o trimită la plimbare.

E nervos, se gîndea ea, indiferentă şi puţin nerăbdătoare.

- Trebuie să dau de el acum, pentru că am să-i comunic ceva foarte important.

- Mda? O privi bănuitor. Spune-mi, domnişoară O'Neil, fratele meu a petrecut ultimele săptămîni cu dumneata?

- Şi dacă aşa ar fi? îl înfruntă ea apoi îl văzu

cum se schimbă la faţă, stînd pe gînduri ce să-i răspundă.

– Nu mi-aş fi închipuit vreodată aşa ceva, zise rîzînd uşor, accentuîndu-şi astfel neîncrederea. O privi prudent, sau cel puţin aşa consideră Casey, apoi ocoli biroul şi se aşeză.

– Ia loc, domnişoară O'Neil şi povesteşte-mi. Îi indică un scaun confortabil din piele maron.

– Mulţumesc, prefer să stau în picioare, zise ea repede. Am călătorit ore întregi cu maşina.

– Cum doriţi. Se rezemă de spetează şi scaunul scîrţîi cînd îşi aşeză picioarele pe birou.

Era mult mai uşor decît îşi închipuise. Fără înflorituri îl puse repede la curent cu preocupările fratelui său.

– Am ştiut dintotdeauna că într-o zi Michael va da peste cineva ca dumneavoastră, ca...

Pentru prim dată de cînd intrase în biroul lui, David zîmbea.

– Avînd în vedere tot ce mi-aţi spus, cred că nu-i nici un pericol să vă spun unde se află Michael.

Mîzgăli ceva pe o bucată de hîrtie şi i-o dădu. O luă nerăbdătoare.

– Asta e adresa lui Michael. Dacă vă grăbiţi îl

prindeţi înainte de a pleca iar. Parcă l-am auzit spunînd că vrea să plece azi undeva.

Casey păli.

- Credeţi că-l mai găsesc acasă?

- Nu-mi amintesc cînd mi-a spus că pleacă.

Aruncîndu-i un „mulţumesc" peste umăr, Casey ieşi în fugă şi nu se opri decît în dreptul Blazer-ului. Înregistrase figura uimită a femeii de la recepţie şi a cîtorva persoane de pe stradă care o priveau de parcă îşi pierduse minţile. Abia mai respira şi picioarele îi tremurau.

Nu era sigură ca nu va încălca cîteva reguli de circulaţie. O porni spre Monterey. Adresa pe care o primise se afla la periferia oraşului, posibil la jumătatea drumului între Carmel şi Monterey.

Capitolul 10

Casey ardea de nerăbdare, dar conducea atentă pe drumul în serpentine străjuit de copaci. De cîteva ori simţise că va plonja direct în ocean dar acum şoseaua se îndepărtase de ţărm.

Apropiindu-se de destinaţie îşi aminti prima întîlnire şi discuţia în care el o tachinase vorbindu-i despre „locuinţa din Carmel". Ascunsă printre uriaşii arbori de sequoia, casa se întindea de-a lungul falezei şi, indiferent cine o construise, se folosise din plin de darurile date de natură, combinîndu-le cu rafinamentul şi farmecul tradiţional. I

se tăiase respiraţia.

Oprindu-se sub un măr bătrîn se întreba ce-i va spune lui Michael acum cînd îl găsise. Îi dăduse atîta bătaie de cap, că nici nu ştia cum avea să se scuze. Coborî din Blazer, îşi luă aparatul de fotografiat şi o bucată de hîrtie împăturită. Porni grăbită dar îşi frămînta mintea în ce fel şi-ar putea cere scuze pentru toate necazurile pe care i le pricinuise.

Uşa din faţă se deschise înainte să apuce să bată şi Michael apăru în faţa ei. Inima începu să-i bată cu putere şi simţi un nod în capul pieptului.

– Michael Cooper, bănuiesc? zise ea.

– În carne şi oase, răspunse el prietenos.

– Asta e grav, oftă ea mimînd aceeaşi expresie pe care şi-o amintea la el cînd o acostase în Seattle. Vedeţi, domnule Cooper, eu sînt...

– Exclamaţia lui, „ah, nu" o făcu să amuţească. Casey îşi încrucişă braţele peste piept aşteptînd.

– Aţi venit cu citaţia, nu?

– Îmi pare rău, domnule, dar aşa se întoarce roata. Nu ştii niciodată cînd îţi vine rîndul să primeşti citaţia.

– Aha, încercaţi să obţineţi dovada că mi-aţi

dat-o, spuse Michael, îndepărtîndu-se.

– Nu eu, încăpăţînatule, îi replică ea, plină de sine. Treaba mea va lua sfîrşit cînd îţi voi înmîna hîrtia. După asta, e de competenţa tribunalului să se ocupe de acuzaţiile pe care ţi le aduce femeia faţă de care ţi-ai încălcat promisiunile făcute. Cred că eşti un fustangiu. Se abţinea să nu zîmbească şi-şi plecase genele să nu-i vadă lumina jucăuşă din ochi.

– Ce-i ăsta? întrebă Michael indicînd cu degetul aparatul de fotografiat care-i atîrna de o cureluşă împletită în jurul gîtului.

– Fleacul ăsta? Zîmbi. Ţine asta şi-am să-ţi arăt. Îi întinse citaţia şi Michael îi făcu pe plac şi o luă.

– Aşa. Îi făcu o fotografie. Acum n-ai decît să conteşti faptul că ţi-am dat-o. Nimeni nu te va crede. Flecuşteţul ăsta deţine toate problele de care am nevoie. Mîngîie aparatul zîmbind victorioasă.

– Şi-ţi vei lua zborul spre însorita Brazilie, zise el încet ridicîndu-i bărbia cu un deget.

– Vrei să spui că după ce ai luat cunoştinţă de toate capetele de acuzare şi ţi-ai asumat răspunderea ca un adevărat bărbat, mai vrei să plecăm

împreună? îl întrebă cu furie justificată privindu-l fără să clipească.

El zîmbi.

– Două minute de discuţie cu individul acela mi-au fost suficiente ca să-ţi dau dreptate. Se balansa de pe un picior pe altul, cu mîinile încrucişate neglijent peste piept.

– Eu...

El ridică batjocoritor o sprînceană.

– Ai amuţit, măzărico. Unde ţi-e tupeul, O'Neil. Ţi l-ai pierdut de tot cînd te-ai dus la David să-mi afli adresa?

– De ce nu mi-ai spus că el era agentul procedural care m-a urmărit înaintea ta? îl întrebă pe un ton sec.

– Nu m-ai întrebat.

Ea inspiră scurt.

– Deşteptule. Era să fac infarct cînd am dat cu ochii de el.

Michael o luă de umeri şi o trase înspre el.

– Biata fetiţă, şopti el şi se aplecă să o sărute pe păr. A fost îngrozitor, nu?

– Puteai să-mi fi spus, îi zise ea lipindu-se de el înfrigurată.

– Nu trebuia să-ţi mai fie teamă de nimic. Îi

mîngîie părul drăgăstos. De acum încolo singurul bărbat cu care vei avea de-a face, eu voi fi. Asta pînă cînd Markie va intra în scenă.

– Şi dacă vom avea numai fete?

– Încăpăţînată cum eşti, ai fi în stare să-mi faci doar fete. Haide. O împinse uşor. Trebuie să ne luăm biletele.

– Care bilete?

– Spre Brazilia. De acolo nu poţi fi extrădată, am verificat.

– Nu mergem nicăieri, Cooper. Poate doar în vacanţă. Nu mă mai urmăreşte nimeni. Îi explică la repezeală afacerea cu Glitter Magazine şi-i spuse că era convinsă de faptul că nu vor mai auzi vreodată de Pablo Cadenas.

– Păcat. De-abia aşteptam să fug cu tine. Rio e de-a dreptul fantastic în acest anotimp. O împinse înăuntru.

– Simte-te ca acasă. Mă duc să fac cafea.

Nu de cafea avea ea nevoie atunci. Nu zise nimic. Rămasă singură se plimbă prin cameră uitându-se la fotografii. Erau acolo cîţiva bărbaţi care semănau foarte bine cu David, dar nici unul care să aducă măcar puţin cu Michael.

– Hei, Coop, cum de fotografia ta lipseşte din galeria pungaşilor? strigă ea, apoi luă o fotografie înrămată înfăţişînd o femeie între două vîrste, frumoasă, cu un surîs minunat şi luminiţe în ochii negri.

– De ce mi-aş păstra şi fotografiile mele? zise el intrînd în cameră cu două ceşti cu cafea aburindă. Se opri în spatele ei şi privi fotografia peste umărul ei.

– E mama, pe la patruzeci şi doi sau patruzeci şi trei de ani.

– E foarte frumoasă. Chiar şi aşa, de sub sticla rece, figura ei radia o anumită căldură.

– Da. Era.

Mai era şi o fotografie a tatălui său într-un triptic, alături de David şi un alt bărbat.

– Tata, David şi Chris.

– Cîţi fraţi şi surori mai ai?

– Cîte trei din fiecare. Răspîndiţi prin ţară, în afară de David şi Chris. Ei lucrează pentru mine. Îi întinse ceaşca şi, cu a sa, se duse şi se aşeză pe o canapea din piele neagră sub o fereastră boltită.

– Mai vrei să afli ceva despre mine? Păcatele

tinereţii? Convingerile politice? Convingerile religioase? Nu-şi putea ascunde sclipirea jucăuşă din ochi.

– Nu. Nu. Nu.

Zîmbetul îi dispăruse.

– Eşti sigură?

– Convinsă.

– Numai nebunii sînt foarte convinşi!

– Mă crezi că înainte de a te cunoaşte eram zdravănă la cap, inteligentă, chiar spirituală? Se apropiase de el şi se oprise la cîţiva centimentri.

– Stai jos, O'Neil şi am să-ţi spun ce fel de om eram eu înainte de a-mi ieşi în cale micuţa vrăjitoare cu părul ca focul, frumoasă şi încăpţînată. O prinse de încheietura mîinii şi o obligă să se aşeze lîngă el. Ea îi aruncă o privire, dar nu zări nici urmă de veselie pe figura lui.

– Eram în genul lui Clark Kent, un tip blajin şi foarte sigur pe mine. Nu puteam depăşi uşor greutăţile şi am luptat din greu să-mi fac o situaţie, să trăiesc în lux, să am o maşină fără a prejudicia pe nimeni. Apoi te-am întîlnit pe tine. Încă nu pot depăşi uşor greutăţile, dar de atunci maşina era să-mi fie furată...

De jenă Casey căscă ochii îi care i se iviseră

lacrimi strălucitoare.

– M-am implicat într-un scandal pe stradă şi pentru ca tacîmul să fie complet, un idiot din Los Angeles m-a complimentat cu o zgîrietură pe una din aripile maşinii.

Casey îşi lăsă capul în piept. Ce putea să mai zică? N-avea replică.

– Iar femeia pe care o iubesc nu-mi dă voie să o ajut cînd se află în încurcătură, adăugă pe un ton autoritar.

– Nu e atît de grav că a dispărut în centrul Los Angeles-ului, continuă el fără milă, sprijinindu-se de braţul fotoliului, atingîndu-i coapsa cu genunchiul îndoit. Sau că aproape mi-am ieşit din minţi întrebîndu-mă unde putea fi. Ceea ce m-a rănit cu adevărat este faptul că nu a venit mai repede aici.

Casey îşi ridică brusc capul.

Înainte de a fi reuşit să-i dea un răspuns cît de cît plauzibil, el o prinse de bărbie.

– Ce te-a reţinut, O'Neil? De ieri te aştept!

Casey l-ar fi lovit, dar nu avea la îndemînă nimic tare, ascuţit sau greu. N-avea de ales decît una din pernele de pe canapea, cu care îl ameninţă furioasă, făcîndu-l cum îi veni la gură.

– Ticălosule... mizerabilule... mincinosule... fă-

ţarnicule....

– Trădătorule? adăugă el, spiritual.

– Mulţumesc! Trădătorule... hainule...

Perna se desfăcu şi pe canapea, peste ei, pe jos, zburară fulgi albi ca neaua.

Michael nu-şi putea stăpîni hohotele de rîs. Nu putea nici măcar să o oprească sau să-i ceară acest lucru.

Ea se opri doar cînd perna rămase goală. Un fulg îi ateriză pe nas. Îl suflă în sus cu putere dar asta nu făcu decît ca fulgul să i se prindă de sprînceana asudată.

Michael îşi aplecă capul şi uşor, tandru o sărută pe gură. Mai tîrziu n-avea decît să-l facă în toate felurile, acum singurul limbaj care îl interesa era cel al corpurilor...

Casey oftă sub buzele lui şi-i încolăci gîtul.

– Îmi place cum te lupţi, Cooper, şopti cînd el începu să-i dezmierde obrazul şi apoi lobul urechii.

Respiraţia lui o mîngîie pe buze atunci cînd îi şopti.

– Cum mai pot să mă lupt cînd poftesc o bomboniCă. E deschisă cofetăria, nu?

– Da' uituc mai eşti. Nu ţi-am spus că nu în-

vedem niciodată? Oftă clătinînd din cap. Îmi face plăcere să-ţi reamintesc....

- Casey?

- Mmmm? Casey nu voia să vorbească. Voia doar să simtă gustul plăcut al iubirii.

- Te-a rănit, iubito? o întrebă în şoaptă ridicîndu-se într-un cot, privindu-i chipul care radia. Adusese din dormitor un cearceaf colorat şi pregătise ceva de băut. Paharul rămăsese neatins pe măsuţa de lîngă canapea.

Relaxată pînă atunci, Casey se crispă.

- Nu fii curios, Michael, zise închizîndu-se în sine.

Michael o privi cu coada ochiului şi se întinse după paharul cu whisky.

- Nu sînt curios, Casey, dar vreau să ştiu pentru că n-am de gînd să repet greşelile şi să mă trezesc cu vreun ou în cap. Nu era urmă de umor în vocea lui. Luă o gură de whisky, savurînd-o.

- Nu-ţi face griji, mormăi ea, nu se va-ntîmpla.

Michael nu comentă.

- Ţi-a mai spus ceva după ce am părăsit eu

tribunalul? Se întoarse spre el acoperindu-şi pieptul cu cearceaful, ruşinată.

Amintindu-şi, Michael îşi încleştă maxilarele.

– Doar că nu te va mai deranja dacă primeşte în schimb o sută de mii de dolari. Îşi sublinie fraza cu un cuvînt scurt, obscen. I-am oferit zece mii, dar acum nu mai trebuie să-i dăm nimic. Am destule probe ca să-l bag la închisoare dacă mai îndrăzneşte să te abordeze! Mai luă o gură de whisky. S-a terminat, nu mai e nevoie să te enervezi pentru asta.

Casey se ridică, sprijinindu-se de braţul rotund al canapelei. Privindu-şi mîinile aşezate peste cearceaf începu să povestească. Se hotărîse să-i spună totul pentru că aşa era cel mai bine.

– Acum eşti mai fericit? îl întrebă calmă. În mod surprinzător simţea o mare uşurare. Dîndu-şi capul pe spate se uită la Michael dar nu-i plăcu să-l vadă încruntat.

– Hei, gata. S-a sfîrşit.

Michael puse jos paharul atît de furios încît restul de whisky se împrăştie pe masă. O trase încet lîngă el şi o ţinu în braţe fără să spună nimic.

În cele din urmă rosti:

– Ce umilitor pentru tine.

Îşi ascunse faţa în scobitura gîtului ei şi o îmbrăţişă strîns.

O viaţă dacă i-ar fi luat şi tot i-ar fi şters din minte acele amintiri.

După cîteva minute de tăcere Casey zise.

– Michael?

– Mmmmm?

– În legătură cu festa pe care ţi-am jucat-o la tribunal....

– Mmmm?

Îl împinse şi-i luă faţa în mîini privindu-l insistent în ochi. Îmi pare foarte, foarte rău. M-am îndoit de tine şi aş face orice...

– Şşşt. O sărută uşor. Înţeleg. Faptul că te affi aici face mai mult decît orice. Chicoti. E bine că ai venit atunci cînd ai venit, deşi intrasem în panică. Una din mîinile lui alunecă sub cearceaf începînd un studiu lent al formelor ei catifelate. Cînd Casey oftă de plăcere, buzele lui luară locul mîinilor.

– Deci, cînd te măriţi cu mine? mormăi el sărutîndu-i pielea fragedă a sînului.

– Dacă-mi amintesc corect, mi-ai promis o lună de miere la Veneţia, i-o întoarse Casey, şoptind răguşit. Deja se simţea atrasă în vîrtejul pasiunii.

– ... o casă în Carmel, doi copii, o călătorie în jurul lumii, după ce i-am expediat la colegiu. Rîzînd încet continuă să se joace cu ea, dezmierdînd-o cu gura şi mîinile pînă cînd ea simţi că se transformă într-o masă de terminaţii nervoase!

– Răspunde-mi, femeie!

Privind spre el îi zîmbi.

– Şaisprezece iunie, dar numai după ce-mi aduc familia la nuntă mă mărit cu tine, cînd şi unde vrei tu.

Lui îi străluceau ochii.

– Micuţa mea vrăjitoare se dă bătută? Hmmm, mă întreb ce mai pune la cale micuţa mea intrigantă.

Casey izbucni în rîs.

SFÎRŞIT

CARTEA PRIN POŞTĂ

1. Alesul lui Hannah - Sandra Chastain - 1600 lei
2. Amélie - Elizabeth Adler - 3000 lei
3. Bărbaţii de la Hollywood vol. I-II - J. Collins - 5000 lei
4. Bărbatul din preajma casei - Cindy Gerard - 1600 lei
5. Căderea lui Adam - Sandra Brown - 1600 lei
6. Cîntecul furtunii - Fayrene Preston - 1600 lei
7. Chipul fără mască - Sidney Sheldon - 1500 lei
8. Cuceritorul - Laura Taylor - 1600 lei
9. Clar de lună în golful Monterey - S. Goldenbaum - 1600 lei
10. Cutia Pandorei vol. IV - Elizabeth Gage - 1600 lei
11. Daddy - Danielle Steel - 2700 lei
12. Destine imprevizibile - vol. II - 1950 lei
13. Destine imprevizibile vol. III - 2300 lei
14. Dimineaţa de după - Sandra Chastain - 1600 lei
15. Eu şi doamna Jones - Linda Cajio - 1600 lei
16. E minunat! - Susan Connell - 1200 lei
17. Femeia falsă - Jude Deveraux - 2900 lei
18. Femeia lui Wilder - Laura Taylor - 1400 lei
19. Fuga de celebritate - Sandra Brown - 1600 lei
20. Grădina minciunilor vol.I-III - Eileen Goudge - 6900 lei
21. Imagini trecătoare - Elizabeth Adler - 2200 lei
22. Léonie - Elizabeth Adler - 2400 lei
23. Lumea e plină de femei divorţate - J. Collins - 2300 lei
24. Lovitură de maestru - Elizabeth Gage - 3400 lei
25. Mişcare ilegală - Donna Kaufman - 1600 lei
26. Mormîntul lui April - Susan Howatch - 1400 lei
27. Nisipurile timpului - Sidney Sheldon - 3000 lei
28. Nevestele de la Hollywood - J. Collins - 2900 lei
29. O inimă încrezătoare - Lynne Bryant - 1600 lei
30. Păcatul - Josephine Hart - 1500 lei
31. Pare să fie dragoste - Susan Connell - 1600 lei
32. Pentru plăcerea alteţei sale regale - L. Banks - 1600 lei
33. Pulbere de stele - Charlotte Bingham - 4200 lei
34. Rock Star vol. I-III - Jackie Collins - 4200 lei
35. Sălbăticiunea - Bonnie Pega - 1600 lei
36. Secrete publice vol. I-II - Nora Roberts - 4250 lei
37. Seducătoarea - Beverly S. Martin - 3200 lei
38. Şi apoi căsătoria - Bonnie Pega - 1200 lei
39. Ţărmul întunecat - Susan Howatch - 1500 lei
40. Tentaţia - Ruth Rendell - 2200 lei
41. Toţi pentru Quinn - Kay Hooper - 1600 lei
42. Tu eşti tatăl copilului meu - Sandra Brown - 2100 lei
43. Tortul cu frişcă - Theresa Gladden - 1200 lei